
KARDEŞ
ohane
lüm Ec

Ölüm Elçisi

manlarda kontrol ettin mi bilmiyorum, ama benim adım eve* d
u açtı ve kılıcının beni damgaladığı yere dokundu. Bana göz kı
a şekli belirdi. Parlak kırmızı meyvenin üzerine avucunu kapa
oturduğu yerden kalktı ve bir kedi gibi gerindi.
Beni istediğin gibi yönetebileceğini düşünme," diye uyardım.
"Biliyorsun, ben de satranç oynamayı iyi biliyorum."
na gülümsedi, bu cennet bahçesindeki yılanın gülümsemesiydi
"O halde oyun başlasın..."

mlık uyandırıcı... Henry'nin akışı inanılmaz ve sizi içine çeki
yrıca betimlemeler fantastik. Kesinlikle bütün kentsel fantezi
hayranlarını bu kitabı okumaya davet ediyorum!

ReadAllOverReviews

Henry çok profesyonelce yazıyor, karanlık fantazi gizem ve
omantizmin lezzetli karışımı hayranları memnun etmiş olmalı.

Booklist

Akıllı, seksi ve hoş. Mutlaka okumalısınız.

Midwest Book Review

Muhteşem kurgusuyla adeta kendine bağlıyor olabileceğini
kim tahmin edebilirdi.

TUAL YAYINLARI®
Yayıncı Sertifika No: 21447
Yayın No: 17
Tual / Edebiyat: 16
Ölüm Elçisi
Yazarı: Christina Henry
Çeviren: Umut Yılmaz Sağırlı

Orijinal Adı: Black Night

Genel Yayın Yönetmeni: Canan Kaya
Yayın Editörü: Hüseyin Movit
Redaksiyon: Hülya Çelik
Bilgisayar Uygulama: Tual Ajans
Kapak Tasarımı: Faruk Erşahin
Baskı-Cilt:
Kenan Ofset
Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi
C Blok No: 258 Topkapı/İstanbul
Sertifika No: 12641
Tel: 0212 613 31 20
0533 510 60 54

1. Baskı Ekim 2012
ISBN: 978-605-87471-8-0
© Kitabın telif hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı'na aittir. Yayınevinden ve yazardan yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

© Tual Yayınları, 2012
Okul Caddesi Mutlu Sokak
No: 48 Daire: 18
34110 Kavacık / İSTANBUL
Tel: (0216) 413 00 80 pbx
Faks: (0216) 537 70 23
www.tualyayinlari.com
e-mail: tualyayinlari@gmail.com

Christina Henry

ÖLÜM ELÇİSİ

BİR ÖLÜM ELÇİSİ,
ZAMANI GELDİĞİNDE BUNU BİLMELİ

"Cesur bir kadın kahraman."
Nancy Holzner

Çeviren: Umut Yılmaz Sağırlı

HASRET KARDEŞ
e-kitaphane

TUAL

Annem ve Babam'a, tüm sevgilerimle...

ÖVGÜLER

"Henry bu alanda oldukça başarılı olduğunu gösteriyor. Hayal dünyasının geniş arka planı aksiyon dolu kurgusuyla ve tatmin edici sonuyla okurlarını bekliyor."

-Publishers Weekly

"Sürükleyici bir çıkış romanı ölüm elçisi çok eğlenceli."

-FreshFiction

"Hayranlık uyandırıcı... Henry'nin akışı inanılmaz ve sizi içine çekiyor, ayrıca betimlemeler fantastik. Kesinlikle bütün kentsel fantazi hayranlarının bu kitabı okumaya davet ediyorum!"

-ReadAllOverReviews

"Henry çok profesyonelce yazıyor, karanlık fantazi, gizem ve romantizmin lezzetli karışımı hayranları memnun etmiş olmalı."

-Booklist

"Akıllı, seksi ve hoş mutlaka okumalısınız."

-Midwest Book Review

"Muhteşem kurgusuyla adeta kendine bağlıyor olabileceğini kim tahmin edebilirdi. Teşekkürler Henry..."

-Romance Junkief

TEŞEKKÜRLER

Sıradışı editörüm Danielle Stockley'e, bana yalnızca *Black Night*'ı daha iyi bir kitap yapmamda yardımcı olduğu için değil, aynı zamanda tüm delice sorularımı cevapladığı için minnetlerimi sunuyorum. Bunu sen olmasan yapamazdım Danielle!

Yaymcım Rosanne Romanello'ya, inancı ve *Black Wings* dünyasını kurma aşamasındaki yoğun çalışması için sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Muhteşem kapak çalışması için Kris Keller'a teşekkürler.

Cömert desteği ve rehberliği için Nancy Hozner'a teşekkürler. Sen bir numarasın, Nancy!

"Çalışma arkadaşım" olan Sarah Kaiser'a, tüm çılgınca fikirlerimi dinlediği ve hiçbir anlam ifade etmeseler bile harika olduklarını söylediği için teşekkürler.

Son olarak, bunu eşim Chris ve oğlum Henry'nin sevgisi ve desteği olmadan başaramazdım. İkiniz de hayatımda olduğunuz için son derece şanslıyım. Sizi seviyorum.

1

Son zamanlarda moda olan Wicker Park'ta, Damen ve Wolcott'un arasındaki sokakta duruyordum. Benim pozisyonumdan sokağa karşı park edilmiş bir çok araç vardı. Diğer üç tarafı dört katlı apartmanlarla çevrilmişti. Yaslandığım duvarın arka kısmındaki Division Sokağı'nın kulüpleri, barları ve restoranları likörde hareketli bir ticaret yaşıyordu. Soğuk bir kasım akşamı iş için engel değildi. Sonuç olarak, eğer Chicago'da yaşıyorsanız, yalnızca iki mevsim olduğunu bilirsiniz, kış ve inşaat. Azıcık kar sizi pes ettirecekse, belki de başka yere taşınma vaktiniz gelmiştir.

Biraz kıpırdadım, ayak parmaklarımı sıcak tutabilmek için ayakkabılarımın içinde boş bir çabayla hareket ettirdim. Yaşamımı yitirip bir ay önce yeniden doğduğumda, insan kalbim bir meleğin kalptaşı ile yer değiştirmişti. Meleklerin kalpleri güneşten yapıldığı için, normal insanlardan genelde biraz daha fazla sıcak oluyordum. Ama bir yarı meleğin vücudu hâlâ rüzgarlı bir şehre uyumlu değildi.

Gargoyle'ım Beezle, yünlü ceketimin yakasından kafasını çıkardı. Taş renginde, bir kobay faresi boyutlarındaydı ve

ufacık kanatları vardı. Kafamın etrafında dolanıp beni sinir etmeye çabalayıp dururdu.

Evden çıkmadan önce kendine ufak bir atkı yapmıştı. İki boynuzunun etrafına dolanmış yünden, gökkuşağı renginde şeritleri olan atkısı gagasının ucuna kadar sarkıyordu. Bir şeyler geveliyordu, ona doğru baktım.

"Ağzın o şekilde kapalıyken seni anlayamıyorum," dedim.

Beezle gözlerini kıstı ve atkısını gagasından çekti. Konuşmadan önce dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Dedim ki, yiyecek bir şeyler var mı?"

"Nasıl aç olabiliyorsun? Evden çıkmadan önce bir kâse dolusu patlamış mısır yedin."

"Ama açım. Ve üşüyorum. Ve canım çörek istiyor," diye mırıldandı.

"Kımıldanmayı kes. Burada gizli bir görevdeyiz. İşin gerçeği, senin burada olmaman gerekiyor. Evde durup bir *ev gardiyanı* olman gerekiyor, tıpkı diğer, sıradan *gargoyle*'lar gibi."

"Sence senin hayatını *ona* emanet eder miyim?" diye çıkıştı Beezle.

"O seni duyabiliyor, yaratık," dedi Gabriel umursamazca.

Korumam Gabriel o kadar sessizdi ki, neredeyse onun orada olduğunu unutmuştum. Neredeyse. Onu görmezden gelmek biraz zordu- 1.80 boylarında, koyu saçlı, siyah gözlü ve bir meleğin yüzüne sahipti. Bunu gerçekten kastederek söylüyordum. Gabriel bir yarı melekti.

Benim ona, onun da bana âşık olduğundan, ve aşkımızın lanetli olduğundan bahsetmiş miydim? Ama gerçekten, "eğer-hislerimize-göre-hareket-edersek-ikimiz-de-öldürüleceğiz" şeklinde bir lanet.

Ben de bir yarı meleğim. Grigori'nin şefi ve cennetten yeryüzüne sürülmüş bir melek olan babam Azazel, bizzat Lucifer'in sağ koluydu. Bu bilgiyi ben de yeni öğreniyordum, hayatımın büyük bir kısmını babamın sıradan biri olduğunu düşünerek geçirmiştim.

İnsan kalbim bir "Nephilim" tarafından parçalandığından beri –uzun hikaye- Beezle güvenliğim konusunda biraz tedirgin davranıyordu ve şimdi de onsuz evden çıkmamı reddediyordu. Ölümden dönmüş olmam gerçeğinin benim için bir lütuf olduğunu düşünebilirsiniz.

Azazel'in emirleri, evden çıktığım zaman Gabriel'in yanımdan ayrılmaması gerektiği yönündeydi. Son bir ayımı yakışıklı bir korumayla fazla kilolu bir gargoyle'ın bana bebek bir orangutan muamelesi yapmasıyla geçirmiştim. İşimi biraz zorlaştırıyordu- aslında epeyce zorlaştırıyordu. Bu ikisiyle birlikteyken göze çarpmamak hiç de kolay değildi.

Azazel'in kızı ve Beezle'ın çörek sağlayıcısı olmadığım sıralarda, bir ölüm elçisiyim. O kadar da şahane bir şey değil aslında. Her hafta isim, yer ve zaman listesi alıyorum. Ayarlanılan zamanda ayarlanılan mekâna gidiyorum, ruhu alıp onu Kapı'ya götürüyorum. Kapı'ya geldiğinde, Kapı'nın arkasında her ne varsa (bana sormayın; bilmem yasak) o tarafa geçmek veya bu tarafta kalıp sonsuza kadar dünyada kalmak onun kendi seçimi oluyor.

Çoğu zaman işim yalnızca bu. Bir çeşit UPS postacısı gibiyim. Kutunun içinde ne olduğunu bilmiyorum ve umrumda da değildi. Benim işim onları zamanında doğru yere teslim etmekti. Ayrıca bir sürü evrak işi de var, formlar can sıkıcı ve lüzumsuz. Ölüm elçisi olmak şahane bir iş değil, gerçekten, ama kalıtsal bir vazife (bana annem öldüğünde geçti) ve sen kendin Kapı'ya gitmediğin sürece yapman gereken bir iş.

İşte buradaydım, Şükrangünü'nden bir hafta önce, otuz derecelik sıcaklıkta titriyor, kroşelenmiş battaniyemin altında sıcak çikolatamı yudumladığımı hayal ediyordum. 01:27'de bu civarda ölmesi planlanmış bir ruhu almam gerekiyordu.

Beezle atkısını dikkatlice boynuna yeniden doladı. Sırtındaki kanatlarına kadar sarkıyordu.

"Umarım bu da o iğrenç arka sokak cinayetlerinden biri olmaz," dedi sohbet edercesine. "Sonuncusu iştahımı oldukça uzun bir süre kapatmıştı."

"Sanki bu mümkünmüş gibi," diye fısıldadı Gabriel kulağıma, gülümsedim. Ardından kendimi duvardan biraz ileri doğru ittim. Gabriel dikkatlice yanıma geldi. "Ne oldu?"

"Bu sefer parçalanmış bir ceset konusunda endişelenmene gerek yok Beezle," dedim.

"Niye olmasın?"

"Çünkü vampiri görebiliyorum." Kendi halinde park yerinde yürüyen adama doğru işaret ettim.

Cumartesi gecesi yalnız başına dolanan sıradan bir adama benziyordu. Sarışındı ve düzgün bir saç kesimi vardı, kıyafetleri şıktı ve yüzünde sıradan bir yakışıklılık vardı. Bir vampir olup olmadığını anlayamazdın, ki bu onlar için iyi bir şeydi. En başarılı avcılar en iyi kamuflaja sahip olanlardır.

Park yerini geçti ve sokağa doğru geldi, bize yaklaştığı sırada adımları yavaşlamıştı. Binanın köşesindeki ufak bir kolonun arkasında bekliyorduk. Geçenlerin bizi görememesi için yeterli bir yerdi.

Vampir bir kaç adım ötede durdu. Burun delikleriyle havayı nasıl kokladığını görebiliyordum.

"Orada olduğunu biliyorum, Elçi," dedi.

Kolonun arkasından park alanını aydınlatan sokak lambasının sarı ışığına çıktım. Gabriel de beni takip ederek ar-

kamda durdu. Hiçbir şey söylemedim. Gabriel'i gördüğünde vampirin gözleri biraz da olsa açılmıştı.

Sırıttı. "Sen şu ünlü Madeline Black olmalısın, koruma köpeği olan Elçi."

Eğer Gabriel'e yüklenerek kendini biraz da olsa güçlendireceğini sanıyorduysa, vampirin bir kez daha düşünmesi gerekiyordu. Gabriel yavaş öfkelenen bir tipti- oldukça yavaş, bazen nabzının atıp atmadığına şüpheleniyordum.

"İşin nedir, vampir?" diye sordum.

"Burada olduğuna göre işimin ne olduğunu biliyorsun," dedi. Tek kaşını kaldırdı. "Müdahele etmeyecek misin?"

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," dedim, bunu söylediğim sırada sanki gücümün kaynağı bu ifadeyi doğrularmış gibi ufak bir rüzgâr esmişti.

Bir Elçi olmanın en berbat yanlarından biri de buydu. Bir çok ölüm görmüştüm, izin verdiğim takdirde kalbimi oldukça kıracak ve beni üzecek ölümler. Aptalca kazalar, korkunç cinayetler, çocukların, genç annelerin ve üniversite öğrencilerinin vaktinden evvelki ölümleri. Ama kimin hayatının kurtulacağı benim kararıma bağlı değildi. Eğer isimleri listemdeyse, ölümleri kaderlerinde yazılmıştı ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kendi akıl sağlığım için bir hayat döngüsü fikrini benimsemiştim. Bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu.

Vampir biraz daha yaklaşmıştı, Gabriel'in anında öfkelendiğini hissedebilmiştim. Beni seviyordu, bana sahip olamıyordu ama başka birinin benim yanıma yaklaşmasından da hoşlanmıyordu. Eğer Gabriel çevremdeyse başka bir erkeğin yakınıma gelmesi neredeyse imkânsızdı.

"Güzelliğinle ilgili hikayeleri duymuştum," dedi vampir. Burun delikleri yeniden açılmıştı. "O kadar da abartılmıyormuş anlaşılan."

Kollarımı birleştirdim. Güzelliğim *o kadar da* efsanevi değildi. "Sence cahil veya aptal birine mi benziyorum? Kaybol. Aradığın çaresiz kurbanın ben değilim."

Yaklaştığı sırada sivri dişlerini görebiliyordum. Bir çeşit kokudan dolayı hipnotize olmuş gibiydi. "Ama meleklerin kanı... Her zaman istemişimdir... Ve sen bizzat Lucifer'm..."

Avuç içimi açtım, konsantre oldum ve elimin içinde beysbol topu büyüklüğünde mavi bir Alev Topu belirdi. "Anladığım kadarıyla ateş vampirler için pek de hoş değil."

Vampir tısladı ve bir kaç adım geri çekildi. Kafasını salladı, sanki büyünün etkisinden kurtulmuş gibiydi. Bir anlığına yeniden deneyeceğini düşünmüştüm ama sonra bunu yapmamasının kendisi için en iyisi olacağına karar vermiş gibiydi.

"Belki de haklısın," dedi, dengesini yeniden sağlayarak. "Burada olduğuna göre beni bekleyen kolay bir av olmalı."

Avucumu kapattım ve Alev Topu yok oldu, arkasında sülfür izleri bırakmıştı. Parmaklarımla vampire doğru hareket yaparak, "İlerle o hâlde," dedim.

Bana alaycı bir şekilde selam vererek ilerlemeye başladı. Uzaklaştığı sırada Gabriel bir heykel gibi vampirin sırtına odaklanmış bakıyordu. Yüzünü göremiyordum ama havayı kokladığına emindim. Ölümle işaretlenmiş bir ruhun yaklaştığını hissedebiliyordum. Bir an sonra oldukça sıska bir sarışın topuklu ayakkabıları üzerinde sokağa girdi.

İç geçirdim ve kolonun arkasına döndüm. Olacakları görmeme gerek yoktu. Her zaman olduğu gibi, geriye kalan parçaları toplamak için gitmem yeterli olacaktı.

Bir saat kadar sonra eve doğru uçuyordum. Gabriel benimle, Kapı'ya yaklaşık yarım mil kadar ötede, havada buluştu. Anlayamadığımız nedenlerden, Gabriel Kapı'ya belli bir mesafeye kadar yaklaşabiliyordu. Bu onun sinirini bozuyordu, çünkü beni her zaman korumakla görevliydi. Niyeyse diğer Elçi olmayanlar da aynı kısıtlamayla sınırlı gibi görünüyordu. Düşmanlarımdan hiçbiri Kapı'yla Gabriel'i ayıran o görünmez çizgiyi geçmeyi başaramamıştı. Bunu biliyordum çünkü bazılarının denediğine tanık olmuştum.

Onu gördüğümde eve on dakikalık bir mesafe kalmıştı. Aşağıdaki şehrin sokaklarında bir yerde yeşil bir ışık parıltısı çıkmıştı, o kadar şiddetli bir çarpma olmuştu ki dört blok çapındaki herkesi uyandırmaması beni şaşırtmıştı. Ardından şok dalgası bize çarptı.

Darbeden doğan enerji dalgası bizi Gabriel'le baş aşağı etti. Onunla mücadele etmektense sakin kalmaya çalıştım ama şok dalgasının içindeki sihirsel enerji bana çarptığında dayanamayıp çığlık attım. Bu sihrin içinde bir kötülük, yüreğimi soğutan bir yanlışlık hissi vardı.

Dalga üzerimden geçti gitti ama ben korkudan donakalmıştım. Böyle bir şeyi daha önce de yaşamıştım, "Nephilim" Ramuell avlanmak ve öldürmek için hapishanesinden serbest bırakıldığında. Doğal düzenin altüst olduğuna, ölümün plansız ve acımasızca ortalıkta dolandığına dair bir histi.

Ama Ramuell ölmüştü. Onu ben öldürmüştüm. Bu nasıl yeniden olabiliyordu?

Tüm bunları bir anda düşünmüştüm ama havada hareketsiz kaldığınız bir an sizin ölümünüze neden olabilirdi. Gabriel'in endişeli sesinin adımı bağırdığını duydum. Başımı salladım, serbest düşüşte olduğumu fark ettim, yüzüm havaya dönük düşüyordum. Dönüp kendi pozisyonuma ge-

lebilmek için kanatlarımı çırpmaya çalıştım ama kanatlarım yok olmuştu. Bunu yapıyorlardı, böylelikle çoğu zamanlarda sıradan bir insan gibi görünebiliyordum. Yalnızca sihirsel sebeplerden onlara ihtiyaç duyduğumda görünürlerdi, Elçi'lik görevlerimi yaptığım sıralarda olduğu gibi.

Ama şok dalgası geçici olarak sihrimi kapatmıştı, tıpkı elektrik akımının sigortayı patlatması gibi. Sakin kalıp içimdeki güce odaklanmaya çalıştım ama gittikçe hızlanıyordum. Gabriel'in bembeyaz ve gergin yüzünü görebiliyordum, havada bana doğru bir ok gibi iniyordu ama ben çok daha hızlı düşüyordum. Başaramayacaktı. Gözlerimi kapadım.

Ardından güçlü bir çift kol tarafından havada tutuldum, ve hızımın azaldığı sırada bir homurtu duydum. Gözlerimi açtığımda karşımda çerçeveli gözlüklerin altından bana bakan bir çift yeşil göz gördüm.

"Bir dahaki sefere paraşütle denemelisin," dedi J.B., ikimizi de yavaşça yere indirirken.

Konuşmak için ağzımı açtım, teşekkür edebilmek için ve gözlerime dolan yaşlardan dolayı dehşete düştüm.

"Hey," dedi J.B., beni kendine doğru biraz daha çekti, "Hey, geçti."

Bastırılmış gözyaşıyla konuşmaya çalışmaktansa ağlamanın daha kolay olacağına karar verdim. Yüzümü tişörtüne gömdüm. Hiçbir şey söylemedi, sadece ben yeniden yüzümü kaldırıp burnumu çekene kadar bana sarıldı.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Onu artık bırakabilirsin," dedi Gabriel, ses tonu bir çelik kadar sertti.

Sesin geldiği yöne doğru baktım ve onun bir kaç adım ötede durduğunu gördüm. Kollarını göğsünde sıkıca birleş-

tirmişti, sanki onları J.B.'yi boğazlamasınlar diye zor tutuyordu.

J.B.'nin kolları benim etrafımda daha da sıkılaştı. "Bulanındır. Onu omlet olmasından koruduğum sırada seni etrafta göremedim."

Gabriel bir adım attı. Karanlık gözlerinin içindeki yıldızları görebiliyordum. Söylediğim gibi, Gabriel kolay kolay öfkelenmeyen biriydi. Ama siniri patladığı zaman yolundan çıksanız iyi ederdiniz.

"Onu bırak, insan. Kulağımı sıkıştırıyorsun," dedi ceketimin içinden bastırılan bir ses.

"Beezle!" diye bağırdım. "Orada olduğunu unutmuşum."

J.B. isteksizce beni bıraktı, elleri bir an daha sırtımda kalmıştı. Normalde hoşuma giderdi ama bunu yapmasının nedeninin Gabriel'i sinirlendirmek olduğunu biliyordum.

Bir ay önce J.B. benim patronumdu, ve anlaşamadık. Hem de hiç. Ama J.B. Elçilik'teki iblis saldırısında bana ve Gabriel'e yardım etmişti, bu süreçte de bir çeşit arkadaşlık geliştirmiştik. Saldırı üst yönetimden bir sürü kişiyi yok etmişti ve J.B. de ayakta kalan ender gözetmenlerden biri olarak terfi etmişti. İblislerle mücadele etmek ve terfi olayı görünüşe göre bir tarafını rahatsız eden sopayı ondan çıkartmıştı. Son günlerde çok daha iyi biriydi.

Aynı zamanda bana çıkma teklifi ederek de beni oldukça şaşırtmıştı. Reddetmiştim ama bu reddedişimi şaşırtıcı bir nezaketle karşılamıştı. J.B.'den etkilenmiyor olduğumdan değildi, etkileniyordum; ama Gabriel ile olan karmaşık ilişkim J.B. ile olabilecek karmaşık bir ilişkiyi tamamen engelliyordu.

Beezle kafasını çıkardı, oldukça huysuz görünüyordu. "Dört meleğin adına neler oldu öyle? J.B'nin burada ne işi var? Neden evde değiliz?"

"O elektrik akımını hissetmedin mi?" diye sordum. "Gökyüzünden düşüşümüzü hissetmedin mi?"

"Kestiriyordum," dedi Beezle.

"Kestiriyormuş," dedi J.B. inanamayarak.

"O saygısız ses tonunu kendine saklasan iyi olur Jacob Benjamin. Ben yaşlı bir yaratığım. Ve bu korkunç koku da neyin nesi?"

Beezle sözünü açtığında, sokaktaki pis kokuyu ben de fark ettim. Ve bir şey daha vardı. Tarçın izi.

"Burada meleksel bir olay olmuş," dedim.

"Nasıl bilebiliyorsun?" diye sordu J.B.

"Ne zaman meleksel kanbağı olanlar güçlerini kullansa tarçın kokusu alıyorum."

Dikkatlice Gabriel'in yönüne doğru ilerlemeye başladım. Sanki koku tam da onun arkasından geliyordu. J.B. takip etti.

"O çarpma olduğu sırada başka bir şey daha vardı. Sen hissettin mi?" diye sordum Gabriel'e bakarak, o ise hala J.B.'ye öfkeli gözlerle bakıyordu. Derin bir nefes alıp dikkatini yeniden bana çevirdi.

"Evet. Şeytani bir his. Sanki..."

"Ramuell gibi," dedik aynı anda.

J.B. yeniden konuştu. "Ramuell mi? Şu öldürdüğün 'Nephilim' mi?"

Gabriel başıyla onayladı. "Bunun nasıl olabildiğini anlamıyorum. Yasaklanmış Diyarlar'dan serbest kalamayacak olan bir Nephilim daha. Lucifer günahkarların hepsini, güçlerinin bir kısmını yaratıkların bağlarını ikiye katlamaları için kullanmaları konusunda ikna etmişti. İçlerinden birini serbest

bırakmak için tek bir meleğin veya iblisin gücü yeterli olmaz. Kanbağıma rağmen ben bile bunu yapamam."

"Ve o Ramuell olamaz. O öldü."

"Emin misin?" diye sordu J.B.

Ramuell'in moleküllerine kadar yanışını düşündüm, son parçası da kül olup onu hapis tutan ruhların gözlerimin önünde serbest kaldığını hatırladım.

"Eminim," diye yanıtladım.

Sokakta yavaşça ilerledik. Nerede olduğumuzdan emin değildim- tüm gördüğün çöp bidonları ve binaların arka kısım tuğlaları olunca Chicago genel olarak aynı görünürdü. Kuzey bölgesinin üzerinde uçuyorduk ama düşüş yolumu kaybetmeme neden olmuştu.

"Sen nereden geliyordun J.B.?" diye fısıldadım kokunun kaynağına yaklaştığımız sırada. Koku soğuk havayı bastırabilecek kadar yoğundu.

"Düşüyordum, tıpkı senin gibi," diye yanıtladı.

"Bölgesel bir gözetmenin sıkıcı bir işe atandığını düşünmüştüm," diye sataştım.

J.B. omuz silkti. "Yeni batılı gözetmen bizden alan işleri yapmamızı istiyor. Kökenlerimizle bağlantılı mı olmalıymışız neymiş. Her neyse, senin uçtuğunu gördüm ve o şey... olduğunda seni yakalamaya çalışıyordum. Nasıl oldu da düşmeye başladın? Kanatlarına ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedim yavaşça. "Sanki o darbe sihrimi bir çeşit kısa devre gibi bloke etti, bu olduğunda da kanatlarım kayboldu."

"Bu oldukça tehlikeli," dedi Gabriel. "Düşmanların bu tarz şeylerin gücünü ve yeteneklerini etkisiz hâle getirebileceğini öğrenirse, geçici olarak bile..."

Sustu. Ayrıntıya girmesine ihtiyacım yoktu. Lucifer'in ve babam, Azazel'in yarattığı karmaşalar sonucu oluşan bir çok düşmanım zayıf yönüm olduğunu öğrenirse beni Kore usulü barbeküye çeviririlerdi. Son zamanlarda öğrendiğim bir gerçek gözler önüne seriyordu ki, anne tarafımdan Lucifer'in soyundan geliyordum, ve bir diğer potansiyel ölümcül aile ilişkisine sahip olmam beni pek de neşelendirmiyordu.

"Şimdi bunun için endişelenmeyelim," dedim, üvey erkek kardeşim Antares'i ve aramızdaki kişisel kan davasını düşünmemeye çalışarak. Antares güçlerime kısa devre yaptırmaktan oldukça memnun olurdu.

Sokak bir T-kavşağına geldi. İki yön de zifiri karanlıktı, tek ışık arkamızdaki sokaklardan geliyordu. Geri kalan sokak lambalarına ne olduğunu merak ettim.

Koku artık dayanılmaz bir hâl almıştı. Çürümüş ve metalik bir şeydi, ve yanmış derinin ayırt edici kokusunu alabiliyordum. Bunun dışında yalnızca kavrulmuş tarçın ve sülfür kokusu vardı. Ramuell ile bağlantı kurduğum kokuydu bu.

Avuç içimi açıp öncesinde vampiri korkutmak için kullandığım mavi Alev Topu'nun aynını yaratmaya çalıştım. Tek çıkan mavi kıvılcımlardı.

"Sanırım hala bozuğum," dedim panik yapmamaya çalışarak. Çarpmanın etkilerinin kalıcı olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Gabriel, sen yapabiliyor musun?"

Bir an sonra sokak alevlerin ışığı altında aydınlanmıştı. Gabriel pratikte benden daha becerikliydi, elinde tutmak yerine Alev Topu'nu ileri doğru fırlatabiliyordu. Işık T-kavşağının sağ şeridine doğru ilerledi, ta ki nefesim kesilene dek. Gabriel ışığı biraz daha yukarı kaldırdı ve homurdanarak gördüğümüz şeyi biraz daha aydınlattı. J.B. arkama doğru geçerek bir öğürme sesi çıkardı.

Gördüklerimi tarif etmek hiç de kolay değildi. Kan vardı- bir sürü kan, bir insandan çıkabileceğini düşündüğümden çok daha fazla kan. Ve insan olarak tanımlanabilecek bazı kısımlar vardı- kaval kemiği, kol kemiği, kalça kemiği- hepsinin üzerinde az da olsa deri vardı. Bir kağıt öğütücünün içinden geçmişe benzeyen bir vücut yapısı da vardı.

Ama kafa yoktu. Ve bir de tamamen insana benzeyen ama kürkle kaplı olduğunu değiştirmeyen bir el vardı.

"Bir kurt adam," dedim, öğürmemeye çalışarak.

"Bir kurt adama bunu yapan şey ne olabilir?" diye sordu Beezle.

"Başka bir kurt?" dedi J.B., eliyle kapattığı ağzından zorla konuşarak.

Başımı salladım. "Kurt gücünde bu kadar dengesizlik yoktur. Elbette ilkinde ve onun teğmenlerinde daha fazla güç olacaktır, ama bir kurtun bir diğerini bu denli parçalayabileceği kadar değil. Kafası nerede?"

"Daha önemlisi, Elçi nerede? Bu ölüm benim haftalık evraklarımda yok," dedi J.B.

Belirtiler açıktı. Eğer bir ölüm dosyada yoksa, o hâlde kastedilmemiş demek oluyordu. Doğal düzenin dışında bir ölümdü. En son düzen dışı bir ölüm yaşandığımda Ramuell'in bu masum şehrin üzerinden geçtiği zamandı.

"Bu olamaz," dedim Gabriel bana doğru bakarken. "*Olamaz.* Onu öldürdüm. Emin olduğum tek bir şey varsa, o da Ramuell'i öldürdüğümdür."

"O hâlde başka bir Nephilim olmalı," dedi Gabriel yavaşça.

"Az önce bunun olamayacağını söyledin," dedi J.B.

"Başka bir açıklaman var mı, Elçi?"

"Hayır, ama Maddy'ye yalancı diyen ben değilim."

Gabriel gözlerini kıstı. "Ben Madeline'e yalancı demedim."

"İma ettin," diye çıkıştı J.B.

"Bu olay bir lise tartışmasına dönmeden önce bir şeyler yapsan iyi olur," diye homurdandı Beezle.

Öne çıktım, aralarına geçmeyi ve onları geri itmeyi planlıyordum ki -burun burunaydılar- birinin inlediğini duydum. Donakalmıştım, sesin geldiği yeri çıkarmaya çalıştım, ama ağız dalaşmdan tam olarak duyamamıştım.

"Kapayın çenenizi," diye sinirlendim, ikisi de dönüp bana baktı. "Burada başka biri var."

İnlemeyi yeniden duydum, çok baygın, sokağın en ileri ucundan geliyordu. İleri bir adım atmıştım ki Gabriel kolumdan tuttu.

"Bekle. Bir tuzak olabilir," dedi. "Arkamda kal."

"Ufak ve çaresiz olduğum için mi?" diye sordum, sinirim bozulmuştu.

"Çünkü güçlerin şu an normalde olduğu gibi işlemiyor gibi görünüyor," diye yanıtladı mantıklı bir biçimde.

Kendimi işe yaramaz gibi hissetmeme neden olsa da cevap vermememin daha iyi olacağını düşündüm.

J.B. arkama geçti ve yavaşça sese doğru ilerledik, kurtadamdan kalanların yanından geçerken adımlarımızı daha dikkatli atıyorduk. Botlarımın altında sıkışan cıvık cıvık şeyler olduğunu hissettim ve yaptığım şeyi düşünmemeye çalıştım. Vücudum tamamen gerilmişti. Bizi bekleyen şey neydi? Bu yaratığın bir başka kurbanı veya yaratığın kendisi mi?

Gabriel Alev Topu'nu sese doğru ilerletti. Kırmızıya boyanmış beyaz tüyler etrafa dağılmıştı. Kanlı bir el görüş açısına girdi, ardından bir kol, ardından devasa bir çift beyaz

kanadın kapattığı yerde yatan bir vücut. Altın sarısı saçları görülebiliyordu.

"Bir melek," dedim.

"Ya da ona benzeyen bir şey," dedi Gabriel.

Beezle gözlerini kısarak bakıyordu, pençeli elleri ceketimin yakasını sıkıca kavramıştı, yaratığın özünü bulabilmek için gerçekliğin katmanlarını aradığını biliyordum.

"Bir melek." Beezle dirseğiyle beni dürttü. "Gördün mü, etrafta bulunmam işe yarıyor."

"Bazen," diye onayladım.

Gabriel bana arkada kalmamı işaret etti ve J.B. de anladığımdan emin olmak için omzumu tuttu. Temasını sarsarak uzaklaştırdım, zorbalığına sinirlenmiştim. Aptal değildim. Şu an herhangi doğaüstü bir yaratıkla başedebilecek durumda değildim.

Korumam dikkatlice bedene yaklaştı, meleğin yanına diz çöktü ve yaratığı yüz üstü çevirdi. Meleğin yüzü kanla kaplanmıştı ve çıplak göğsünün üzerinde büyük ve çirkin bir yara duruyordu.

Gabriel Alev Topu'nu biraz daha yaklaştırdı. "Bu Baraqiel."

"Burada ne arıyor?" diye sordu Beezle, ses tonundan şaşırmış olduğu anlaşılıyordu.

"Baraqiel kim?" dedik J.B. ile aynı anda.

"Lucifer'in kişisel habercisi."

Lucifer'in şimdi neye kalkıştığını merak ediyordum. Niye kişisel ulağı parçalanmış bir kurt adam cesedinden bir kaç adım ötede bir sokakta yaralı bir halde yatıyordu? Baraqiel yanlış zamanda yanlış yerde mi bulunmuştu, ya da kurt adamın katili o muydu?

Gabriel ellerini yaranın üstüne götürdü, avuç içlerinden güneş ışığı çıkarken sokak biraz daha aydınlandı. Hava elmalı pasta pişiriliyormuş gibi koktu, bu Gabriel'e özel bir kokuydu.

Baraqiel havayı içine çekti ve Gabriel ellerini meleğin göğsünden kaldırırken gözlerini tamamen açtı. Yara iyileşmişti.

"Gabriel?" diye sordu, bakışlarından kafası karışmış ve heyecanlı olduğu belli oluyordu, "Neredeyim ben? O nerede?"

"O kim?" diye sordum.

Baraqiel başını salladı ve oturdu, bana bakıyordu. Gözleri gümüşi maviydi. Titredim. Solgun gözlerin kanla kaplı bir yüzle birleşmesi ürpertici olmuştu. Kendini yukarı çekti ve ayakta durmaya çalışırken biraz bocaladı.

Gabriel onu tuttu ve sabitleşene kadar elini omzuna koydu. "Yavaş ol. Dinlenmen lazım. Hala güçsüzsün."

Baraqiel başını salladı, hâlâ bana bakıyordu. "Zaman yok. Sen Azazel'in kızı mısın?"

"Evet," dedim.

"Gitmelisin. Samiel senin için geliyor."

Dünya sanki üzerime yıkılmıştı. Bir çift yeşil gözün parıltısı, nefret ve delilikle kapanmış gözler.

"Samiel," diye nefesimi verdim.

"O da kim?" diye sordu J.B., belli ki afallamıştı.

Bir meleğin ve bir Nephilim'in çocuğu. Bana karşı intikam isteyecek her türlü nedeni olan bir yaratık. Sesim fısıltıdan da az bir sesle çıkmıştı. "Ramuell'in oğlu."

2

"Aa," dedi J.B.

"Aa, ya," diye yanıtladım. "Babasını erittiğim için bana kızgın olabilir mi?"

"Kurt adama bu şeyi Samiel mi yaptı?" diye sordu Gabriel.

Baraqiel başını salladı, "Buna neyin sebep olduğunu bilmiyorum."

"O hâlde burada ne arıyorsun?" diye sordum.

"Lord Lucifer'dan sana bir mesaj getiriyordum. Kurtun inlemelerini duydum ve araştırmak için buraya geldim. Ben ona ulaşamadan önce Samiel bana saldırdı."

"Bir saniye," dedim. "Kafam karıştı. Samiel'i nasıl tanıdın? Bir ay öncesine kadar kimse onun varlığından bile haberdar değildi. Onu benim dışımda kimsenin gördüğünü sanmıyordum."

Benim hayal gücüm müydü yoksa Baraqiel'in suratında kurnazca bir ifade mi belirmişti?

"Samiel saldırdığında kendini tanıttı. Ayrıca onun varlığı bana Lord Lucifer tarafından bildirilmişti, kendisi sana karşı olası bir saldırıdan kuşkulanıyor."

Gözlerimi kıstım. "Gerçekten mi? Sence bu ufak bilgi parçasını bana iletme lüksüne katlanır mıydı?"

Baraqiel başıyla selam verir gibi yaptı. "Lord Lucifer'in yapıp yapmayacağı şeyleri bilmek bana vazife değil."

"Anlaşılan bana da," dedim sertçe.

Lucifer'in bazı şeyleri yalnızca kendine saklaması yetersiz bir ifadeydi. Gabriel'i koruyabilmek için Samiel'in varlığını Lucifer'den kasten saklayan bendim. Gabriel'in hayatı, aile sorunlarından dolayı her zaman tehlikede. Ramuell aynı zamanda Gabriel'in babasıydı, ki bu doğumunda onun ölüm ilanı olarak bilinmeliydi. Grigori'nin gözleri Gabriel'in üzerine düşebilir diye Samiel'e en ufak dikkati bile çekmemiştim. Lucifer nasıl oldu da öğrenmişti?

"Araya girmem gerekiyor," dedi Beezle yüksek sesle, "ama sanırım burada daha fazla takılmamız pek iyi olmayacak. İnsanlara biraz şüpheli görünebilir."

"Haklısın," dedim isteksizce.

Kurtun kalıntılarını bu şekilde bırakıp gitme fikrinden hoşlanmamıştım. Eminim ki polisin, kurta ne yapıldığı hakkında en ufak bir fikri bile olmayacaktı, hatta ne aradıklarını bile bilmeyeceklerdi. Ortalama bir insan vampirlerle veya kurt adamlarla, veya melekler ve iblislerle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Ve eğer, bu cinayeti araştırma sırasında polis doğaüstü bir olay tespit ettiğini belirtirse, yüksek ihtimalle doğaüstü olayların belli soruları yanıtlayamadığı söylenecekti ve polisler de yollarına gidecekti.

Aynı zamanda suçlunun kimliğini tespit edebilmek de, bu davada oldukça zor bir durum olacaktı. Baraqiel Samiel'in kurdu öldürmediğini söylese de, kurda saldıranın kim olduğunu da görmemişti. Ve gücün kaynağındaki bir nabız bana Ramuell'i hatırlatmıştı, ki bu da kaynağın yalnızca Samiel'den

gelebileceğini gösteriyordu. O enerji Baraqiel'e saldırdığında mı ortaya çıkmıştı?

Biraz daha kalıp olay yerini incelemek ve etrafta gezinmek istiyordum. Belki bir şeyler bulabilirdim. Harika bir gözlemci olduğum söylenemezdi ama burada doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Yaratık haklı. Sanırım sirenlerin sesini duyabiliyorum," dedi Gabriel.

Alev Topu'nu söndürerek sokağı karanlığa gömdü.

"Gabriel, seninle Lord Lucifer'den gelen özel bir konuşma yapmam gerekiyor," dedi Baraqiel. Gözleri caddeden gelen soluk ışığın altında parıldadı.

Gabriel'in isteksizliğini görebiliyordum. "Madeline ile kalmakla yükümlüyüm. Bu, biz güvenli bir şekilde eve dönene kadar bekleyemez mi?"

"Lord'um bu sözlerin yalnızca senin kulakların tarafından işitilmesi konusunda oldukça kararlıydı," dedi Baraqiel.

"Sorun değil, Gabriel," dedim. "Belki biraz daha ipucu için etrafı da gözlemleyebilirsin."

Gabriel başını salladı. "Seninle kalmalıyım. Azazel senin güvenliğini bana emanet etti."

"Ona bir kaç dakika göz kulak olmayı başarabilirim sanıyorum," dedi J.B., beni kendine çekti ve Gabriel müdahele edemeden gökyüzüne doğru havalandı. Yükseldiğimiz sırada bana bakarak sırıttı, eve doğru yol alıyorduk.

Kalbimin derinliklerinde az da olsa heyecan hissettim. J.B. istediği zaman çekici biri olabiliyordu. "İzin alman gerekirdi, biliyorsun değil mi?"

Omuz silkti. "Rottweiler'ınla daha önce de baş etmiştim."

"Beni güvende tutması gerekiyor. Bu konuda babam ve Lucifer tarafından emir aldı. Bu sorumluluğu oldukça ciddiye alıyor."

"Tüm ilgilendiği şeyin bu olduğunu düşünüyorsan seni şuracıkta bırakabilirim," dedi J.B.

Eve doğru uçtuğumuz sırada güçlerim hakkında endişelenmeye başlamıştım. Gerçekten son bir ayda bu yeteneklerimi kontrol edebilmeye başlamıştım. Cennetten kovulmuş bir meleğin kızı olduğumu öğrenmeden önce, Elçi'nin güçlerinden başka güçlerim olabileceğini bilmiyordum. Ardından tüm bu yeteneklere sahip oldum, ayrıca Lucifer'ın kayıp sevgilisi, benim de büyük babaannem olan Evangeline tarafından da biraz dürtüklenmiştim diyebilirim. Kendisi Ramuell ile olan kazada bedenime hâkim olmuştu.

Vücudumdan Evangeline'i atınca, düşündüğüm kadar da güçlü olmadığımı fark etmiştim. Evangeline bana kendisiyle birlikte yok olan fiyakalı yetenekler vermişti. Yapabileceklerimi yavaşça öğreniyordum. İçimde kullanılmamış bir sihir gücünün olduğunu hissedebiliyordum ama henüz onu dışarı çıkabilecek kabiliyetim yoktu.

Eve vardığımızda gecenin en derin saatiydi, güneşin doğmasına tam bir saat kalmıştı. Batı Lakeview bölgesinde iki katlı bir apartman dairesinde yaşıyordum. Öldüğünde annemden bana miras kalmıştı. Ön avludaki kırmızı boya soyuluyor, çatı dökülüyor ve ısıtma sistemi çaresizce yenilenmeyi bekliyordu. Çoğu zaman parasız ya da çok az miktarda paraya sahip olduğumdan, tamirata ayıracağım masraf yemek masrafından sonra geliyordu. Bir gün Loto'yu tutturursam bunlar daha kolay olacaktı.

Sessiz bir şekilde eve doğru indiğimiz sırada akşam yemeğini düşünüyordum. Arka bahçeye indik ve J.B. gülümseyerek beni yere bıraktı. Tam da o an patlama ona çarptı.

Ozon ve adaçayı kokusuyla karışık mavi bir şimşek belirmişti. J.B. acı içinde bağırarak avlunun en ucuna kadar savruldu. Dönüp saldıranın kim olduğunu görmek istedim, fakat düşünemeden, hatta nefes bile alamadan kollarının beni sardığını fark ettim.

Pençeleri, beni kendine doğru çektikçe daha da derine batıyordu. Kafamı kaldırdığımda çok iyi tanıdığım yarı iblisin kırmızı suratını gördüm.

"Merhaba, Antares," dedim, pençelerinin battığı yerlerden kan akmaya başladığında bağırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Merhaba, ufak kardeşim," diye tısladı.

Antares, bir Orta Çağ rahibinin iblis tanımına oldukça uyuyordu. Devasa, kıvrımlı siyah boynuzları, oldukça büyük yarasa kanatları, simsiyah pençeleri, kısık göz bebekleri, çiğ et renginde derisi ve bir çok sivri dişleri vardı. Aynı zamanda babamın ikinci çocuğuydu, Azazel'in cadı bir iblisle olan ilişkisinin sonucuydu.

Azazel günahkâr melekler içinde Sabahyıldızı'nı kendine saklayabilecek en güçlü olandı, ve cadı-iblis de sıradışı yeteneğe sahip bir praktisyonerdi. Tüm bunlara rağmen, Antares garip bir şekilde güçsüz doğmuştu. Bu durum onu herşeye, özellikle de bana karşı nefret dolu yapıyordu.

Beni mirasına karşı bir gaspçı olarak görüyordu- Azazel'in tahtına. O tahtı güzelce paketleyip ona seve seve verebilirdim, tüm diğer saçmalıklarla beraber ama Azazel beni vârisi olarak istemişti ve henüz bu durumdan nasıl kurtulacağımı bulamamıştım.

"Aslında, sen benim ufak kardeşimsin. Biliyorsun ki Azazel'in ilk çocuğu benim," dedim. Sülfür kokusu burun deliklerimi doldurmuştu, kusmamak için zor dayanıyordum.

Beklediğim gibi bu onu sinirlendirdi. Azazel'in kortunda oldukça kötü bir üne sahipti, özellikle de beni öldürmeyi denedikten sonra Azazel'in onun hakkında ölüm ilanı çıkarması, işleri onun açısından hiç de yoluna koymamıştı. Normalde Grigori bir diğer kimsenin kortundan üyelere zarar verilmesini yasaklıyordu ama Antares Elçiliğe yaptığı saldırıda o kadar fazla masumun ölümüne neden olmuştu ki, Lucifer bile bu ihlali görmezlikten gelemezdi.

"İlk doğan ilk ölür!" diye tısladı, salyası yüzüme sıçrıyor, değdiği yerde cildimi yakıyordu.

"Öyle diyorsan," dedim usanarak.

Antares'in bilmesine izin veremezdim ama ondan korkuyordum. Bir keresinde beni neredeyse öldürecekti, böyle bir şey ister istemez psikolojik etkiler yaratıyordu. Antares'in kendine ait sihir gücü yoktu ama güçlü annesi tarafından yaratılan sihirli nesneleri kullanabiliyordu.

Antares'in dikkatini J.B.'ye çekmemek için etrafa bakınmak istemiyordum, Gabriel'in her an çıkıp geleceğinden de emindim. Gönüllü olarak beni J.B. ile uzun süre yalnız bırakmazdı.

"Koruma köpeğini bekliyorsan yanılıyorsun," dedi Antares. "Ben seni alt ettiğimde adamlarım da sana eşlik edenleri alt edecekleri konusunda emir aldılar."

Ağzı kulağıma değince istemsizce titredim. Antares ile fiziksel temas kurmak midemi bulandırıyordu. Kendimi kontrol edebilmek için mücadele ettim. Güçlerimi kullanamıyor olabilirdim ama beynimi hâlâ kullanabiliyordum ve Antares saçmalık derecesinde kolaylıkla kontrol edilebiliyordu.

"Adamların mı?" diye sordum, sesime yorgun bir ton katarak. "Şu korkak, ufak iblis ve onun yürüyen bir sümük yığınına benzeyen arkadaşından mı bahsediyorsun?"

"Dikkatli ol, kardeşim. Küçük gördüğün o iblisler çok yakında senin efendilerin olacaklar."

Bahsettiği şeyi gözümün önüne getirmemeye çalıştım. İblisler tarafından tecavüze uğrayıp işkence çekeceğin bir gelecek hiç de hoş değildi. Antares'in bu düşünceleri yüzümden okumamasını umdum, ses tonumu sabit tutuyordum.

"İşte bundan şüpheliyim. Gabriel'in tek bir bakışı ile o ikisi korkarak kaçmışlardı, hatırladın mı?" dedim, Antares'in beni alabilmek için J.B.'yi rehin almaya çalıştığı zamanı hatırlatarak. "Biz konuştuğumuz sırada onları güzelce paketliyordur eminim."

Bir anlığına Antares'in yüzüne şüphenin gölgeleri düştü. Daha da sıkarak tutmaya başlamıştı. Dokunduğu yerlerden akan kanlarım olmasa iki sevgili gibi görünebilirdik. Kaburga bölgemde bir kıpırdanma hissettim ve donakaldım, Beezle'ı hatırlamıştım. Herhâlde cebimde uyuyakalmıştı ve dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Orada kal, Beezle, diye düşündüm umutsuzca. Antares bir seferinde Beezle'ı deyim yerindeyse komaya sokmuştu, bu olaydan beri Beezle, Antares hakkında hiç de iyi şeyler düşünmüyordu. İntikam almak için aptalca bir şeyler yapabilme ihtimalinden korkuyordum.

Ellerimi Antares'in göğsüne koydum ve tehditkâr görünebilmek için çaba sarfettim. Minyon tipli biri olarak kabadayı görünmek oldukça zordu ama elimden gelenin en iyisini yapmıştım.

"Beni şimdi bıraksan iyi edersin, yoksa seni Hindistan'a kadar uçururum," dedim. Cebimdeki kıpırdanma gittikçe artıyordu ve içerden Beezle'ın homurtularını duyabiliyordum.

Antares gülümsedi, bu gülümseme beni iliklerime kadar dondurmuştu. "Hayır, bunu yapmayacaksın ufak kardeşim. Anladığım kadarıyla güçlerin seni terk etmiş."

Bunu nasıl oluyor da bilebiliyor? diye merak ettim. *Tabi eğer...*

"Beni takip mi ediyordun?" dedim, sesimde memnuniyet tonu vardı. "Tıpkı alçak bir hırsız gibi mi?"

Antares daha sıkı kavradı, kan kaybımdan baygın düşeceğimi fark etmiştim. Kanın kollarımdan ve sırtımdan hızlıca çekildiğini hissedebiliyordum.

"O alçak hırsız seni yakalamayı başardı. Bana daha fazla saygı göstermen lazım, kız kardeşim. Senin bilmediğin bir şey biliyorum."

"Buna inanabilmeyi son derece zor buluyorum."

"Kurtu neyin katlettiğini biliyorum. Seni neyin takip ettiğini de. Anlamaya başlayamacağın sırlar biliyorum."

Belli etmemeye çalışsam da ilgimi çekmişti. O kurda ne olduğunu gerçekten öğrenmek istiyordum.

"Eğer Samiel'den bahsediyorsan, bana yeni bir şey söylemeyeceksin."

"Bir Nephilim'in çocuğundan daha beter şeyler de var. Algılayamayacağın tehlikeler. Ama biliyorum. Grigori'deki lordların bile bilmediği konular biliyorum." Heyecanı arttıkça gözleri daha da kısılıyordu. "Ölmeden önce bana saygı göstermen gerektiğini göreceksin."

Ölümden korkmuyordum. Benim yaptığım işi yapıyorsanız ölümden korkmamanız gerekirdi. Ama bir iblisin ellerinde çığlık atarak ölmek de istemiyordum. Ve bunları düşün-

düğüm sırada içimde bir şeylerin yükseldiğini hissettim, sihir gücümün yalnızca kısa süreliğine uyuyakaldığını biliyordum. Ardından gürültülü bir feryat duydum.

Antares bir anlığına bakışlarını benden çevirdi, ben de yükselen sihri dışarı ittim, hâlâ göğsüne bastırdığım parmakuçlarımla. Dokunduğum yerde elektrik akımı belirdi.

Bana döndü. Gülümsedim ve göz kırptım.

Ardından sihri serbest bıraktım, benim içimden geçerek Antares'e gitti, mavi bir ateş onu benden uzağa fırlattı. Bir kaç blok öteye fırladığı sırada acı içinde bağırdığını duyabiliyordum.

Güçlerimle beraber kanatlarım da yeniden geri gelmişti. Yerden havalanarak etrafa bakındım. Antares kaybolmuştu. Bu alışılmadık bir şey değildi. Annesinden ona miras kalan ufak bir numaraydı.

Beezle cebimden kafasını çıkartarak bana baktı. "Beni orada kasten tuttun."

"Kesinlikle. Antares'in seni parçalarına ayırmasını istemiyordum."

"O güçsüz salakla baş edebilirim," dedi kızgın bir şekilde.

Teselli edercesine kafasını okşadım. "Evet, çok insafsız biriyim. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

Beezle memnuniyet ifadesini gizlemeye çalışıyordu.

Yakınlardan bir inilti sesi geliyordu, arka avluya baktım. J.B. eski sebze bahçemde yüzükoyun yatıyordu. Yeşil bir kayak ceketi giyiyordu ve ceketin arkası saldırıdan dolayı yanmıştı.

Hemen yanına koştum ve onu çevirdim. Beezle cebimden fırladı ve bir sivrisinek gibi etrafımızda dolanmaya başladı.

"Onu o tarafa doğru çevirme. Yanıklara leke bulaştıracaksın," dedi.

"Sanırım bunu kendi başıma halledebilirim," dedim, sinirli bir şekilde.

Çamurun içinde diz çökmüş bir halde, J.B.'ye doğrulması için yardım ettim. Yüzü kesilmiş ve çarpmanın etkisiyle yarabere içinde kalmıştı.

"Hortum muydu o?" diye sordu, ayağa kalkarken acıyla yüzünü buruşturdu.

"Antares isimli bir hortumdu," dedim sertçe.

"Diğerleri nerede?"

"Bilmiyorum," dedim, Gabriel hakkında endişelenmemeye çalışıyordum. Baraqiel ile birlikte olay yerinde biraz fazla kalmış olmalıydı. Antares'in adamları yarı bir Nephilim ile boy ölçüşemezdi, kafayı sıyırmış kardeşim bunun aksini düşünse de.

J.B. ağır bir şekilde omuzlarıma yaslandı ve ikimiz de arka verandaya doğru topallayarak ilerledik. Üç adım sonra kendini toparlayabildi.

"Sanırım bu durumda ikinci kata birlikte çıkamayız," dedim, başım dönüyordu. Kan kaybı ve gökyüzünden düşüşümün şoku kendisini hissettirmeye başlamıştı. En üst basamağa oturdum, J.B. yanıma yığıldı. İki sarhoş gibi birbirimize yaslandık, ikimiz de yorgunluktan ölmek üzereydik.

"Bir asansöre ihtiyacın var," dedi J.B.

"O işe yaramaz iblisten yardıma ihtiyacı var, hepsi bu," dedi Beezle, endişeleyle başımın etrafında uçuşuyordu. "Eğer olması gereken yerde olsa onu bir çırpıda iyileştirebilir."

"Sence Antares'in adamları ona zarar vermiş midir?" diye sordum.

Beezle dudaklarını büktü. "O iki gaddar mı? Hiç şansları yok. Ve unutma ki Baraqiel de onunla birlikteydi."

"Baraqiel yaralıydı," diye belirttim.

"Ve Antares'in adamlarıyla başa çıkmak bu kadar basitse, Baraqiel ve Gabriel şu an neredeler?" diye sordu J.B.

Şüphe ve korku bir kez beyne yerleşti mi, kafamda Gabriel ve Baraqiel'in başına kaybolmalarıyla ilgili birçok senaryo gelmişti. Samiel tarafından saldırıya uğramış olabilirlerdi. Azazel'den nefret eden Grigorilerden biri olan Focalor tarafından saldırıya uğramış olabilirlerdi. Henüz düşünemediğim birçok başka tehlike tarafından saldırıya uğramış olabilirlerdi.

Algılayamayacağın tehlikeler. Böyle söylemişti Antares. Kabadayının tekiydi, çoğu zaman onun ağzından çıkan cümlelere kulak bile asmazdım. Ama ses tonunda doğruluk vardı. O caddede ne olduğu konusunda bir fikri vardı. Biliyordu, ve açıkça bu bilgiyi kendi avantajına kullanmayı planlıyordu. Aynı süre zarfında, Gabriel kaybolmuştu, J.B. korkunç bir şekilde yanmıştı ve ben de arka verandada git gide kan kaybediyordum. Beezle ise etrafımda turlayıp Gabriel ile ilgili tahminlerde bulunarak beni çıldırtıyordu.

"Beezle, niye bir işe yarayıp bize biraz yara bandı bulmuyorsun?" dedim.

"Ve mümkünse bir çeşit yanık kremi lütfen," diye ekledi J.B.

Beezle, her zaman açık olan doğu cephesindeki pencereye doğru uçtu. Gittiği sırada çöreğe ihtiyaç duyduğu ile ilgili bir şeyler mırıldanıyordu.

"Kan kaybetmem bitene kadar çörek yok!" diye bağırdım arkasından.

J.B. hırıltıyla karışık güldü, ardından sırtını tuttu. "Gülünce canım acıyor."

J.B.'nin yaralarının benimkilerden kötü olduğunu anlayabilecek kadar aklım başımdaydı. İç kanaması veya Antares'in yıldırımının çarptığı bölgede kırık bir kaburga kemiği olabilirdi. Sırtındaki yanıklar ona son derece acı veriyor olmalıydı. Tıbbi yardıma ihtiyacı, benim de kanama sorunumu halledip ona yardım etmeye.

Gabriel ve diğer bir çok meleğin sahip olduğu iyileştirme becerisi bende yoktu. Ya da varsa bile, henüz ona erişemiyor, onu kontrol edemiyordum.

Ama Elçilik Tıbbi Ekibi'ni çağırabilirdim. İş üzerinde meydana gelen doğaüstü yaralanmalarla ilgilenmek için özel olarak eğitilmişlerdi. Eğer doğru düzgün düşünebilseydim onları şimdiye kadar arardım. Ceketimin cebine elimi atıp cep telefonumu aradım ama bulamadım. Sinirle bütün cepleri ters yüz ettim ve cep telefonunun gökyüzünden serbest dalış gösterim sırasında yere düşmüş olabileceğini fark ettim.

"Cep telefonun yanında mı?" diye sordum J.B.'ye, beni merak içinde izliyordu.

Biraz donuk görünüyordu, sanki sarhoşmuş gibi. Herhâlde ben de öyle görünüyordum. Dakikalar geçtikçe baş dönmem artıyordu, Antares'in pençelerinde pıhtılaşmayı önleyici bir zehir olmalıydı. Hâlâ ilk anki kadar ağır bir şekilde kanamam devam ediyordu ve yaralar kapanma işareti göstermemişti.

J.B. cevap verme konusunda oldukça yavaş kalmıştı, ben de onun ceplerini kendim aramaya başladım.

"Bu gerçekten sırası mı?" diye sordu J.B., ben onun üstünü ararken o da kafasını duvara yaslayıp gözlerini kapatmıştı. "Beni henüz yemeğe bile çıkarmadın."

Perişan olmuş ceketinin iç ve dış ceplerini aradım, kot pantolonunun ceplerine bile baktım ama telefon yoktu.

"Yıldırım çarptığı sırada düşmüş olabilir. Ya da ondan önce. Kim bilir?" diye mırıldandı J.B. Uykuya dalacakmış gibi konuşuyordu.

Bu iyi değildi. Şimdi uyursa bir daha uyanamama ihtimalinin olduğu gerçeğini bilecek kadar tıbbi eğitimim vardı.

"Beezle!" diye bağırdım, saatin kaç olduğu ve komşularımın uyuyup uyumaması hiç umrumda değildi. "Beezle, hemen buraya gel!"

Pencerenin açılma sesini duydum, kafamı kaldırdığımda Beezle mutfak camından, pençesinde ufak bir ilk yardım çantasıyla bana bakıyordu.

"Olay nedir?" diye sordu, çantayı bana atarak.

"Git ve evdeki taşınabilir telefonu getir. J.B. zar zor duruyor ve bir an önce Tıbbi Ekibi çağırmalıyım." J.B.'nin yanağına dokundum, homurdandı. "Sakın uyuma."

"Taşınabilir telefonun orada çalışıp çalışmayacağına emin değilim," dedi Beezle şüpheli bir tonla.

"Sadece git ve getir Beezle!" diye bağırdım. "Seninle tartışacak zamanım yok."

"Eğer *o* burada olup işini yapıyor olsaydı buna gerek kalmazdı," diye homurdandı Beezle ve uçarak içeri girdi.

Sessiz bir şekilde ona hak veriyordum. Eğer Gabriel burada olsaydı, ikimizi de fazla bir efor sarfetmeden iyileştirebilirdi. Ama Beezle'ın aksine, Gabriel'in yokluğunda hiç kötü bir hisse kapılmamıştım. Eğer yanımda olabiliyor olsaydı, olurdu. Bu kadar basitti. Aramızdaki bağları hiçe sayarak; eğer Azazel, Gabriel yok diye benim zarar gördüğümü öğrenirse, Gabriel'i ufak ve kanlı parçalara ayırırdı.

Beezle telefonla birlikte gelmişti. Hemen elinden aldım ve Tıbbi Ekip'in numarasını tuşladım. Ama alıcıyı kulağıma götürdüğümde duyduğum tek şey cızırtıydı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

"Sana söylemiştim," dedi Beezle.

Düşünmek zordu. Sırtımdan ve kollarımdan, yavaşça ama hiç kesilmeden kan akıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bunu yapabilecek güce sahip olmadığımı fark ettim, dizlerim verandanın üzerinde birikmiş olan kan gölcüğünün üzerine çarptı. Suratımı ise tırabzana vurmuştum, uçuşan yıldızları görebiliyordum.

"Deli şey, kıpırdamamaya çalış," dedi Beezle, paniğe kapılmıştı. "Yardım getireceğim."

"Nereden?" diye sordum, elimle yüzümü tutuyordum. Yanağım tahtaya çarptığında bir çatlama sesi duymuştum.

"Azazel'i getireceğim," dedi.

Bunun kötü bir fikir olduğunu anlatabilmek için yaklaşık bir dakika düşündüm. "Eğer Azazel'i getirirsen, ve o da buraya gelip Gabriel'in burada olmadığını öğrenirse, onu öldürür."

"Eğer Azazel'i şimdi getirmezsem ve sen de kendi bahçende kan kaybından ölürsen, *beni* öldürür."

"Onu çağırma. Başka bir şey düşüneceğim." Şu an görmek isteyeceğim son insan sevgili babacığımdı.

Rüzgar hızlandı, üşüdüğümü hissediyordum. Beezle yakınımda durmakta zorlanıyordu, rüzgar estikçe ufak kanatları çırpınıyor, dengesini yeniden sağlamaya çalışıyordu. Uzandım ve onu tuttum, kaçmasına fırsat vermeden cebime sokuşturdum.

"Ne oluyo...?" dedim ve yavaşça J.B.'ye doğru emeklemeye başladım, bayağıdır kıpırdamıyordu. Nabzı atıyordu ama hiç hareket yoktu.

Rüzgâr etrafımızda gittikçe hızlanıyordu. Giydiğim yün şapka başımdan uçmuştu. J.B.'nin sabit vücudunu kendime doğru çektim ve omuzlarından kaldırdım.

Bahçemin üzerinde solgun kırmızı bir ışık belirdi, ve ta ki büyük bir çember oluşturana kadar içindeki ışık büyümeye başladı. Çemberin içinde, rüzgâr hızla dönüyor ve elektrik akımları oluşuyordu.

Beezle cebimden kafasını çıkardı.

"Bu bir portal," diye bağırdı.

Bunu biliyordum. Sadece içinde kim olduğunu bilmiyordum, ve arkadaş olup olmadıklarını. Sihir gücüm zayıf bir şekilde parmak uçlarımda belirdi. Bir şey yapacak hâlim yoktu.

Portalm içinden bir silüet belirdi, uzun, sarışın ve göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahipti. Beyaz, tüylü kanatlarında hayali bir çizginin ışığı görünüyordu. Portal arkasından kapandı ve rüzgâr yavaşladı. Melek kafasını kaldırıp baktı, yüzündeki doğal cahiliyet yerini şaşkınlığa bıraktı.

Yanılmıştım. Babamdan daha az görmek isteyeceğim *bir kişi* vardı.

"Merhaba, Nathaniel," dedim nişanlıma.

3

Nathaniel verandaya koşuşturdu, bir anda olan biteni kavramaya çalışıyordu.

"Madeline, neler oldu?" diye sordu, beni J.B.'den uzağa çekerken. Yaralarıma baktı. "Koruman nerede?"

Nathaniel asla Gabriel'e ismiyle hitap etmezdi. Bu durum, istemediğim hâlde babamın zoruyla nişanlandığım adamdaki sevmediğim bir çok özellikten yalnızca bir tanesiydi.

"Antares," dedim kısaca. Başım dönüyordu, ve Nathaniel beni itip kakarak bu duruma yardımcı olmuyordu.

"Bu yaralar nasıl oldu?" diye sordu, her birini sırayla elleriyle kapatıyordu. Tanıdık bir sıcaklık hissettim, tıpkı damarlarımı güneş ışınları yakıyor gibi.

Bu tarz şifa verme benim için oldukça acı vericiydi, çoğunlukla insandım çünkü. Artık atalarımı tanıdığım ve kalbim, bir meleğin kalp taşı ile değiştirildiği için, bu durum yalnızca daha az acı veriyordu. İnsan olan yarım, hâlâ güneşin bir insanın kanının içinde dolaşmasının yanlış olduğunu ve seni iyileştirmemesi gerektiğini biliyordu. Meleksi yarım ise ısıyı ve yanma hissini istekle karşılıyordu.

Kan hızlıca akıyordu ve derimin birbirine acı vererek birleştiğini hissedebiliyordum. Ama henüz ayağa kalkıp dans edesim yoktu. Nathaniel'ın yaptığı türde şifa verme yaraları kapatırdı ancak onları hızlı bir şekilde iyileştirmezdi, zaman gerekiyordu.

"Teşekkürler," dedim, ses tonumu içerlemiş gibi göstermemeye çalışarak. Babamın benim iznim olmadan bizi nişanlaması Nathaniel'ın suçu değildi ya da ben başka birini istediğimden de değildi. Ama her türlü beğenilmeyecek bir tip olması onun suçuydu.

"Peki ya J.B.?" diye sordum, onun kollarının arasından kalkıp verandada ilerleyerek.

Nathaniel'a fazla yakın olmak beni rahatsız ediyordu. Yakışıklıydı, bu güzelliğe kapılmamak da kolay değildi. Ama aynı zamanda koca bir kerizdi ve hiçbir türde çekicilik bunu telafi edemiyordu. Düğün gecemizi düşünmek istemiyordum.

"J.B.?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Şu senin insan olan..."

Ses tonu giderek kısıldı, J.B.'nin gevşemiş vücudunu görmüştü.

"Üstümüzdeki ve altımızdaki tanrılar adına," diye bağırdı ve J.B.'ye doğru koştu. J.B.'nin göz kapaklarını kaldırdı, nabzını kontrol etti ve ardından sanki 1.80lik bir adamın hiç ağırlığı yokmuş gibi onu kaldırdı. "Amarantha'nın oğluna ne yaptın sen?"

Beezle'a baktım, bir karga gibi verandanın demirlerine tünemişti. Şaşkın görünüyordu.

"Amarantha da kim ve J.B. ile ne alakası var?" diye sordum, ayağa kalkarak. Bir anda bütün dünya etrafımda hareket etti.

Nathaniel bana sormadan kapıyı açtı ve evime girdi. Üst kattaki kapıyı açtığındaki tak sesini de duymuştum.

"O kilitler para ediyor, biliyorsun!" diye bağırdım, hem zorbalığına hem de beni bırakmasına sinir olmuştum. Bu durumdayken uçabileceğimi mi düşünüyordu? "Arkasına ne sıkışmış öyle?"

"Amarantha yerel peri kortunun kraliçesidir," dedi Beezle. "J.B."nin onun oğlu olduğundan haberim yoktu."

Beezle tıpkı bir telefon rehberi gibiydi. Her türü, her alt türü, her hiyerarşiyi ve her yerel yönetimi bilirdi. Kurt adamların yasalarından vampir kortlarına, iblislerin krallıklarına kadar sayabilirdi. Beezle'm bilmediği az sayıda şey vardı. J.B. nasıl oldu da kimliğini benim Gargoyle'ımdan saklamayı başardı, hayret etmiştim.

"Tahminimce Amarantha fazlaca nüfusu olan birisi, öyle olmasaydı Nathaniel, eldiven taksa bile J.B.'ye dokunmazdı," dedim, arka kapıma doğru sendeliyordum. "Bu da biz konuşurken, o J.B.'yi üst katta iyileştiriyor demek oluyor, bunu yapması konusunda ben ona bir şey söylemedim hem de."

Kapı kolunu kavradım ve bir dakikalığına ona yaslanarak durdum, bu sırada Nathaniel'm tekmeleyerek kapı kilidine verdiği zararı yakından görme şansım oldu. Kapı normalde yaysız kilit ile kilitlenmişti. Demir ahşaba çarparak paramparça olmuştu ve artık tamamen kullanışsızdı. Bu da önceden bahsi geçen birçok türde canlının rahatsızlık verici bir kolaylıkla evime girip çıkabilmesini sağlayacaktı.

Kapı eşiği, kapı olmasa bile, birçok türde doğaüstü yaratığı durdurmaya yetiyordu. Vampirler, kurt adamlar, düşen melekler, iblisler... hiçbiri davet olmadan kapı eşiğini geçemezdi. Nathaniel öncesinde benim tarafımdan (isteksiz bir

şekilde) davet edildiği için kapı eşiğinden cezasızca geçebiliyordu.

Ama daha az sihirsel onlarca yaratık vardı, onlar için kurallar biraz daha esnekti. Kilitlenmemiş veya açık bir kapıyı bir davetiye olarak yorumlayabilirlerdi. Gremlin sürüsünün evimi basıp Beezle'ın bütün kıymetli patlamış mısırlarını yemelerini veya küçük bir iblisin ben uyurken kulağıma hoş olmayan şeyler söylemesini istemiyordum. Tamir için de para gerekiyordu, bende olmayan şey. Normalde serbest yemek tarifi geliştiricisi olarak çalışarak biraz para kazanıyordum ama artık etrafta koşuşturup Elçilik görevlerimi ve Azazel'in emirlerini yapmaktan son zamanlarda bu işe fırsatım kalmıyordu. Yine de tüm bu kırıp dökme işini Nathaniel yaptığından, tamir parasını ona ödetebilirdim.

Arka merdivenlerden kendimi sürükleye sürükleye çıktım, tırabzana tutunuyordum. Beezle kafamın etrafında uçuşuyor, durup dinlenmek istediğimde devam etmem konusunda beni uyarıyordu.

En üst basamağa çıktığımda, Nathaniel'ın yok edici hareketinin aynını üst kattaki kapıya da uyguladığını gördüm, Bugs Bunny çizgi filmlerinde olduğu gibi menteşelerinden bağımsız, serbestçe sallanıyordu. Yorgunluktan bitmiş ve siniri bozulmuş bir hâlde olduğum yere çöktüm.

"Hadi, Maddy, ayağa kalk," dedi Beezle, etkisiz bir şekilde atkımdan çekiştiriyordu.

Elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Beni rahat bırak. Hazır olduğumda ayağa kalkıp içeri gideceğim."

"Nathaniel'ın J.B.'ye ne yaptığını merak ediyorum," dedi Beezle, beni yeniden itiştirerek.

"Git o halde," dedim, kafamı duvara yaslayıp gözlerimi kapatmıştım. Beezle'ın kararsız kanat çırpışlarını duyabili-

yordum, ardından yavaşça kanat çırpma sesi azaldı. Beezle gitmişti.

Gabriel'i istiyorum, diye düşündüm. Elimde değildi. Benden uzakta olduğunda, güneşi olmayan bir gezegen gibiydim. Onu sevmemem gerekiyordu ve belki de onunla normal bir ilişkim olsaydı onu sistemimden çıkarmış bile olabilirdim. Ama şu hasret... şu arzu...

"Madeline, uyan."

Gabriel?

"Madeline, lütfen. Madeline."

Bu bir rüya. Sana ihtiyacım var.

"Madeline."

Omzumda ve yüzümde hissettiğim eller. Güneşin ışığı kadar sıcak.

Gözlerimi açtım. Yüzü bana o kadar yakındı ki siyah gözlerinin derinliklerindeki yıldızları görebiliyordum, ben baktığım sırada içlerinden bir tanesi alev alarak düştü, benim gözlerimin de aynı şekilde göründüğünü biliyordum.

Nefesi dudaklarımın üzerindeydi, bir fısıltı kadar yakındı.

"Madeline, neler oldu? Neden merdivenlerin üzerinde uyuyorsun?"

Sözleri bana J.B.'nin ve Nathaniel'ın yalnızca bir kaç adım ötede, dairenin içinde olduğunu hatırlattı. Eğer kendimi bırakıp Gabriel'i öpseydim, ve bunu Nathaniel görseydi, her hangi biri "Jack Robinson" diyemeden Gabriel ölmüş olurdu.

Bu düşünceleri uzaklaştırmak ve kendime gelebilmek için başımı salladım. Duvardan uzaklaştım. Yavaşça fark ettim ki Baraqiel, Gabriel'in bir kaç adım arkasında duruyor, arzulu gözlerle bizi izliyordu. Gözlerinde hoşuma gitmeyen

bir bilgelik vardı, haberci Gabriel'e olan arzumun ne kadarını anlamıştı, merak etmiştim.

"Size neler oldu?" diye sordum. "Neden bu kadar geç kaldınız?"

"Baraqiel bir şey keşfedebiliriz umuduyla insanların yapacağı araştırmayı izlememizi önerdi. Kurtun ölümünün senin için önemli olduğunu ve Bennett ile kısa süreliğine güvende olacağını düşündüm. Anlaşılan o ki, yanılmışım. Neler oldu?" diye tekrarladı.

Antares'in bize saldırdığını ona anlattım. Gabriel'in yüzündeki kasların hepsi teker teker dondu.

"Seni terk etmemem gerekiyordu," dedi, ses tonu oldukça sıcaktı.

Omuz silktim, bunları bir tanığın önünde yaşamak istemiyordum. Baraqiel ile ilgili bir şey bana, onun her şeyi topladığını ve ilerde kullanmak üzere sakladığını söylüyordu. Lucifer'e vereceği raporu merak etmiştim.

Oturma odasından gelen mırıltı seslerini duydum. Ne denildiğini anlayamamıştım ama Nathaniel'in sesi abartı derecesinde saygı doluydu, sanki babamla konuşuyor gibiydi. Nathaniel'ın J.B.'ye karşı böyle davranmasının sebebini hâlâ merak ediyordum.

"Madeline," dedi Gabriel, kaşlarını çatarak. "Antares ne yaptı?"

"Klasik," dedim yavaşça. "Bağırsaklarımı burnumdan çıkaracağı yönünde tehditler savurdu. Biraz pençelerini batırdı. J.B.'yi de ateşe verdi."

"Nasıl kaçtın? Tamamen güçsüzdün," dedi Baraqiel. Yüzünde hâlâ kuşkulu bir bakış vardı, sanki bana, Gabriel'i kullanarak şantaj yapıp yapmaması gerektiğini düşünüyordu.

Omuz silktim. "Güçlerim geri geldi. Bir süreliğine, en azından."

"Peki ya şimdi?" diye sordu Baraqiel.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Niye bu kadar merak ediyorsun ki?" Ses tonum, Azazel'in kızı olduğumu iddia ediyordu ve o yalnızca bir haberciydi. Bazen fazlaca hiyerarşik bir toplumda elit sınıftan olmak bir avantaj sağlıyordu.

Tavırları bir anda daha saygılı bir hâl aldı. "Özür dilerim, leydim. Yalnızca refahınız hakkında endişelenmiştim."

Ben o kadar emin değildim. "Baraqiel, bize Samiel tarafından saldırıya uğradığın sırada ne yaptığını söylemedin."

O kadar fazla eğildi ki yere çarpacağından korktum. "Yeniden, özürlerimi sunuyorum Lucifer'in torunu. Işık sağlayıcısı tarafından bir haber ulaştırmak için gönderilmiştim. Şaşırtıcı derecede yavaş kalmışım."

Elimi sallayarak devam etmesini istediğimi belirttim.

Baraqiel sağ kolunun altına elini soktu ve ufak bir parça parşömen çıkardı. Sarılmış ve kanadına bağlanmış bir şekilde duruyordu. Parşömeni bana öyle bir şekilde uzattı ki, sanki dokunmayı bile düşünmemem gerekiyordu. Acaba Baraqiel'in alıcılarının çoğu, habercinin dokunuşuna maruz kalıyor muydu diye merak ettim. Bir saniye önce onunla nasıl konuştuğumu düşünürken yüzüm kızardı. Bir çok ufak kız çocuğu için bu fırsatın hayatlarının şansı olacağını biliyordum ama prenses olmaktan pek de keyif aldığım söylenemezdi.

"Teşekkürler," dedim, parşömeni ondan alıp açtım. Lucifer'in mesajını okuduğum sırada yüzüme şiddetli bir ifade geldiğini fark etmiştim.

Büyükbabam tamamen çıkarcı bir alçaktı -büyük sürpriz- ve belli ki bu görevi doğru zaman gelince bana verilmek üzere yumruğunun altında tutuyordu.

Sorun şuydu ki, eğer Lucifer'i reddedersem, büyük ihtimalle Gabriel'i öldürürdü ya da bir Grigori'yi bu işi yapması için görevlendirirdi. Ve bunun ardından, büyük ihtimalle Beezle'ı da öldürürdü. Ardından J.B.'yi. Ve böyle, benden herşeyi alıp emrine itaat ettirinceye kadar devam ederdi. Bu yüzden günahkârların ilki ve yüksek iblislerin lordu ta kendisiydi. Duygusal acının fiziksel acıdan çok daha fazla etkili olduğunu bilirdi ve aynı zamanda sevdiklerimi koruyabilmek için her şeyi yapacağımı da.

"Nedir o?" diye sordu Gabriel.

Parşömeni hiçbir şey söylemeden ona uzattım ve okumasını bekledim. Okumayı bitirip kağıdı bana geri uzattığında ağzı sinirden gerilmişti.

"Lord Lucifer benden beklememi ve bir yanıt almamı istedi," dedi Baraqiel. Ona baktığımda bana çok az da olsa yaklaştığını fark ettim.

"Yapma," dedi Gabriel, ses tonu uyarı doluydu.

Dilimin ucundaki "Lord Lucifer'a söyle bu parşömeni münasip bir yerine sıkıştırabilir" laflarını yuttum ve ses tonumu kontrol etmeye çalıştım. "Lord Lucifer'a torununun bu görevi onun adına yapmaktan memnuniyet duyacağını ilet."

Baraqiel yavaşça tek kaşını kaldırdı ama başıyla onayladı ve, "Derhal cevabınızı iletmek üzere lorduma dönmeliyim."

"Önce yüzünü yıkamak istemez misin?" diye sordum. Baraqiel hâlâ Samiel ile olan kavgasından dolayı kanla kaplıydı.

"Zaten fazlasıyla geç kaldım," dedi, ve merdivenlerden koşar adım indi. Dışarısı hâlâ karanlıktı, bu da iyi bir şeydi, çünkü komşularımın arka bahçemden havalanan bir melek görmesi durumunda ne yapacaklarını bilemiyordum.

Gabriel'e baktım, iç geçirdim, ardından dolap kapılarından birini tekmeledim. Oldukça tatmin edici bir gümbürtü çıkardı.

"Bu çocukçaydı," dedi Gabriel.

"Kesinlikle," diye yanıtladım. "Ama kendimi daha iyi hissettirdi."

Derin bir nefes daha aldım ve hasara baktım. Dolap kapısında çatlak vardı. Bazen eskiden olduğumdan daha güçlü olduğumu unutuyordum.

"Hadi J.B.'ye neler olduğuna bakalım," dedim ve oturma odasına doğru ilerledim.

J.B. koltuğun üzerinde bir yastığa uzanmıştı ve üzerinde battaniye vardı. Yüzü kansızdı ve gözleri yorgun görünüyordu. Saçı her yöne dağılmıştı. Uçları bile az da olsa yanık görünüyordu. Bŵnlar dışında, bayılan birisi için oldukça şaşırtıcı derecede iyi görünüyordu.

Nathaniel yemek odasından bir sandalye çekmiş, yanında oturuyordu. Yalakalıkla dolu ifadesi tüylerimi diken diken ediyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum J.B.'ye.

"Sihirli bir yıldırımla vurulmuş ve sert zemine ağır bir şekilde düşmüş gibi."

"Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu Nathaniel.

"Hayır, teşekkürler. Maddy ile olan işini bitirebilirsin," dedi J.B. Nathaniel'ın endişeli tavrından pek memnun değil gibiydi.

J.B.'ye "Onun nesi var böyle" bakışı attım ve J.B.' de omuz silkerek yanıtladı.

"Elbette. Ve eğer benim veya Azazel'in kortunun senin için yapmasını istediğin başka bir şey..." dedi, ayağa kalkarken.

"Sana haber verir," dedim, Nathaniel'ı kolundan tutup mutfağa sürükleyerek. Nathaniel ne söyleyecekse söylesin ve evimden gitsin ki J.B. ile konuşup neden nişanlımın J.B.'nin varlığında ona böyle davrandığını öğrenmek istiyordum.

Gabriel oturma odasında kaldı, sessizce J.B. ile konuştuğunu duyabiliyordum. Nathaniel isteksizce mutfağa doğru geliyordu. Oraya vardığımızda derhâl onu bıraktım. Ona gereğinden fazla dokunmayı gerçekten de istemiyordum. Mutfak tezgâhına yaslanarak kollarımı birleştirdim.

"Neden geldin söyle bakalım?" diye sordum.

Sesimdeki saldırgan ton, dudaklarının ince bir çizgi hâlini almasını sağlamıştı. "Az da olsa minnet duyabilirsin, Madeline. Yalnızca senin değil, Amarantha'nın oğlunun hayatını da kurtardım."

Ki bu senin için çok daha fazla anlamlı, diye düşündüm, *çünkü Amarantha'nın senin için niye bu kadar önemli olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yok.*

Ama bana yardım ettiği için veya arkadaşımın hayatını kurtardığı için ona şükran duymuyor değildim. J.B.'nin kimliği ne olursa olsun.

"Teşekkürler," dedim, aksi bir ses tonuyla söylememeye çalışarak. "Gerçekten de zamanlaman oldukça iyiydi. Şimdi, benimle konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Sanki bir süre daha minnetsizliğimle ilgili konuşmak istiyordu, ama ardından fikrini değiştirdi.

"Lord Azazel seninle birlikte peri kortuna eşlik etmemi istedi," dedi Nathaniel.

Bakakaldım. "Bunu nereden biliyorsun ki? Lucifer'dan mesajı yalnızca bir kaç dakika önce aldım."

Nathaniel omuz silkti. "Lucifer'ın kendisi babana, benim bu diplomatik görevinde sana eşlik etmem gerektiğini söyledi."

Diplomatik görev. Çok iyi bir belirtme şekliydi. Peri kortuna gidecek ve günahkârların adına yeni topraklar ve daha fazla güç konusunda anlaşmaya çalışacaktım. Ne perilerle ilgili bir şey biliyordum ne de Lucifer'm neler çevirdiğini. Görevi kabulümün ardından ileriki detayları alacağım söylenmişti. Bildiğim şey ise peri kortunun günahkar meleklerin kortu kadar giz dolu ve karmaşık bir kast sistemine sahip olduğuydu ve ben de genellikle doğru konuşamama gibi berbat bir yeteneğe sahip olduğumdan bu işte başarısız olacağıma neredeyse emindim.

Lucifer'ın niye böyle boynuma dolandığını bilmiyordum. Basit bir anlaşmanın ötesinde bazı daha önemli amaçları olduğu kesindi. Eğer yalnızca söylediği şeyi kastetmiş olsa, daha hünerli anlaşmacılar yollardı.

Ve özellikle Nathaniel'm benimle gelmesini istemesi de daha fazla sinir bozucuydu. Belki de artık diplomatik yeteneklerimi denememin vakti gelmişti.

"Dinle, Nathaniel, bana eşlik etmenin gerekli olduğunu düşünmüyorum. Herhalde sıkıcı olur, anlaşma falan yapmak."

Nathaniel'ın solgun mavi gözleri parıldadı. "Peri kortunun sırlarını asla tecrübe etmedin, Madeline. Sana garantisini veriyorum ki anlaşmalar sıkıcıdan başka her türlü olacak."

Tamam. Başka bir taktik denemenin zamanı.

"Eminim ki babamın seninle ilgili daha önemli işleri vardır."

"Yüce lordumuzun için hayati bir görevde nişanlıma eşlik etmekten daha önemli ne gibi bir iş olabilir ki?"

Kızgınlıkla nefesimi verdim ve diplomasinin fazla abartıldığına karar verdim. "Seni evde bırakmak için ne yapmam gerekiyor?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Söyleyeceğin veya yapacağın hiçbir şey beni Lord Azazel'in kortundan uzaklaştırmaya yetmeyecek. Bir süredir, Madeline, nişanımızı ciddiye almadığından kuşkulanıyorum. Almalısın. Kortun önünde Azazel'in ağzmdan çıkan sözlerle bana bağlandın."

"Azazel'in değil, kendi sözümle olmadıkça, kendimi senin nişanlın olarak görmüyorum ve görmeyeceğim," diye cevabı yapıştırdım.

Nathaniel daha yakınıma geldi, etrafını sarıyor gibiydi, kafamı kaldırıp ona baktım. "Fiziksel olarak yakınlık kurmaya çalışma. Senden korkmuyorum."

Dudaklarını büktü. "Sadık köpeğin yan odada olduğu için mi?"

"Çünkü eğer istersem seni şu merdivenlerden aşağı ve binanın dışma kadar savuracak bir patlama yaratabileceğimi biliyorum." Ve tam de ben söylediğim sırada, sihrimin yeniden içimde yükseldiğini hissettim, vahşi ve aç bir şekilde, sinirimden besleniyordu.

İçimdeki ufak bir parçam onu kontrol altında tutmam gerektiğini biliyordu, Nathaniel'a kendimi bu şekilde göstermemeliydim. Son bir ay içinde ne zaman karşılaşsak fazlaca dikkatli davranıyordum, koluma dokunduğunda veya dudaklarını yanağıma koyduğunda titrememeye çalışıyordum. Benim tarafımdan herhangi bir soğukluk, babam tarafından asabiyete veya utangaçlığa çekilecekti ve Nathaniel'a duru-

mumu da bu şekilde açıklayacaktı. Ondan tiksindiğimi ona şu an gösteremezdim.

"Beni itikleme," dedim sinirle, sihrimi ve sinirimi kontrol altında tutmaya çalışarak. "Bunu ben seçmedim."

"Ben de öyle," diye yanıtladı sinirle. "Açıkça senden nefret eden bir insanla nişanlanmayı ben mi istedim sanıyorsun?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Ses tonunda bir şeyler vardı, daha önce farkına varamadım bir ağrı gibi. Bir anlığına gözlerinin içinde belirdi, ardından yerini sinirle kapattı.

"Senden nefret etmiyorum," dedim, yalan dilimin ucunda acı bir tat bırakmıştı. Gerçeğin altındaki herşey onu cesaretlendirirdi. Ama zincirlerden kurtulmanın bir yolunu bulana kadar Azazel'in benim için çizdiği yolda ilerlemeye mecburdum.

Nathaniel bir anlığına şüphe dolu bir şekilde baktı. Ardından beni şaşırtarak öne doğru eğildi, sanki beni dudaklarımdan öpmek ister gibi. Bir saniyeliğine garip, istemediğim bir arzu ile doldum. Düşünce o kadar yabancıydı ki bilinçsizce verdiğim tepkinin farkında değildim, hemen geri adım attım ve kalçamın tezgâha değdiğini hissettim. Öfke gözlerinin içinde alevlenmişti.

"Benden nefret etmiyorsan, bunun mükemmel bir taklidini yapıyorsun."

"Sana neler oluyor böyle?" dedim, biraz utanmış hissederek. "Lord Azazel'in kızı ile evleneceksin, hatırladın mı?"

"Evet," dedi yavaşça. "Evleneceğim. Üç gün içinde sana kortta eşlik etmek için geleceğim."

Alaycı bir şekilde selam verdi ve ardından açık olan siyah kapıdan dışarı çıktı. Bu da bana bazı şeyleri hatırlatmıştı.

Basamakların en üstüne kadar onu takip edip aşağı doğru bağırdım. "Bu kırdığın kapıların parasını ödeyeceksin!"

"Evet, o konuda bol şans," diye homurdandı Beezle arkamdan, ben de dönüp baktım. Arkam dönükken orada uçuyordu ve tam bu esnada kurabiye kavanozundan bir avuç kurabiye çıkarmakla meşguldü. Nathaniel ile olan konuşmamın ne kadarını dinlemişti acaba. "Azazel'in sana verdiği parayı tamir için kullanabilirsin. Nathaniel buraya Azazel'in emri üzerine gelmiş."

"O paraya dokunmak istemiyorum," dedim.

Beezle omuz silkti ve gagasındaki çikolata parçacıklarını yuttu. "Kullanmaman konusunda bir neden göremiyorum."

"Neden kullanmayacağımı biliyorsun. Daha fazla Azazel'in planlarına istemeden dâhil olmak ve onun parasını kullanmak istemiyorum."

"O parayı kapıları tamir ettirmek için kullanırsan Azazel'in planlarına dahil olmayacaksın."

"Hayır ama ona borçlu hissedeceğim. Ve o da bunu istiyor. Önerdiği her şeyi kabul etmemi istiyor ki beni satranç oynar gibi istediği yere hareket ettirebilsin. Lucifer da bunu yapıyor."

"Evet, öyle. Gerçekten de o ikiliden kendini kurtarman konusunda başarılar diliyorum. Asırlardan beri insanları düğümler hâlinde bağlıyorlar."

"Evet," dedim, kafamı ovuşturarak. Gelen bir baş ağrısını hissedebiliyordum. Bu gün, tıpkı son zamanlardaki bir çok gün gibi, beni oldukça yormuştu. Günümün en zor kısmının formların üçlü kopyasını yapmak olduğu günleri sevgiyle hatırlıyordum.

Amaçsız bir şekilde oturma odasına doğru ilerledim. J.B.'ye veya Gabriel'e pizza ısmarlatmayı düşünüyordum.

"Ee," dedi J.B. ben odaya girer girmez. "duyduğuma göre büyük bir görev seni bekliyormuş."

Gabriel'e baktım. "Ne diye bunun lafını yaptın ki?"

Gabriel şaşırmış görünüyordu. "Çünkü o Amarantha'nın oğlu."

"Gitmek zorunda olduğum kort."

"Evet," dedi J.B.

"O senin annen."

"Evet."

"Bir peri prensi olduğundan bahsetmeyi son zamanlarda hiç düşünmüş müydün?" diye sordum sinirle.

"Günahkâr meleklerden birinin kızı olduğundan daha önce bahsetmeyi hiç düşünmüş müydün?" diye cevapladı.

"Ben de bilmiyordum... ta ki... boşver," dedim, çocukça bir tartışmaya girmek istemiyordum. "Her neyse. Yani kortta bir yakının var. Öyleyse annenle anlaşmam konusunda bana yardım edebilirsin."

J.B. omuz silkti. "Belki. Belki de edemem. Ben onun vârisiyim, ama benden pek de hoşlandığı söylenemez."

"Şahane," dedim. "Bana verebileceğin herhangi kıymetli bir bilgi var mı?"

"Evet. Gitme. Günahkârlardan giden en son elçinin, tüm kort önünde kafası kesildi."

J.B.'ye bakakaldım, tamamen ciddi görünüyordu.

"Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Lucifer tarafından gönderilen anlaşmacı kraliçenin sinirini bozdu."

"Annenin," diye araya girdim.

"O da tüm kortun önünde onun idam emrini verdi. Diplomatın hareketlerine bakıldığında Lucifer suçun haklı olduğunu ve kraliçenin hareketlerinin doğru olduğu kararına

vardı. Ama kraliçe için yeniden görüşmelere başlama kararını vermek bile bir seneye yakın sürdü, Annem kin gütmeye meyilli birisi."

"Anlıyorum. Bu seyahati dört gözle bekliyorum. Hey, bekle biraz," dedim. "Sana Azazel'in kızı olduğumdan bahsettiğimde günahkarlarla ilgili hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmıştım."

"Ki bu da meseleyi kraliçe ile görüşünceye kadar yapmam gereken şeydi."

"Niye?"

Gabriel J.B.'ye bakıyordu. "Peri kortları oldukça sıkı korunur, doğaüstü yaratıkların içinde bile. Periler biraz..."

"... kaba ve akılsızdır," diye bitirdi J.B. "Herşey için belirli bir kural, belirli bir prosedür vardır."

"Demek bu yüzden çalışırken tam bir baş belası oluyordun," dedim.

Alayımı görmezden geldi ve devam etti. "Kraliçeden gelen emirle, diğer türlerle iletişime geçmek katı bir şekilde yasaklandı. Seninle işteyken bağlantı kurdum ama bu sana kendi kimliğimi söylemeden, günâhkar meleklerle ilgili bildiklerimi açığa çıkarmam anlamına gelmezdi."

"Eğer kimliğin bu kadar gizliyse, Nathaniel nasıl olda da bunu bilebildi?"

"Korta yeni bir diplomat atanması kararının verildiği anlaşmada onunla birlikteydim. Sık sık annemin ayak işlerini yapıyorum," dedi, bu duruma fazla seviniyormuş gibi görünmüyordu.

Sanırım J.B.'ye bana bu konudan bahsetmediği için sinirlenebilirdim ama gerçekten de, bu bilgiyi öğrenmek için ne tür bir hakkım olabilirdi ki? Biz arkadaştık, bundan daha fazlası

değil. Yine de, bu durum ona daha farklı bakmamı sağlıyordu. O da tıpkı benim gibi, ailesinden memnun değil gibiydi.

"Bana verebileceğin başka yararlı bir şey var mı? İlk diplomatik görevimi başım kesilmeden tamamlamak isterim."

J.B. derin bir nefes verdi. "Bir çok kural, bir çok olası ahlak dışı hareket var..."

"Madeline'in bu iş için doğru insan olduğuna tam olarak emin değilim," dedi Gabriel.

"Alaycılık üretken değildir," dedim.

"Alaycı olmuyorum. Lucifer'ın eminim ki kendi kortunda, perilerin karmaşık kurallarından anlayan ve senden daha iyi bir şekilde görüşebilecek adamları vardır."

"Bu da demek oluyor ki, özel bir sebepten dolayı benim orada olmamı istiyor," dedim.

"Bunun ne gibi bir sebebi olabilir ki?" dedi J.B.

"Henüz bilmiyorum," diye yanıtladım. "Ama er ya da geç öğreneceğim."

"Bu süre zarfında kafanı yerinde tutabilmeni umuyorum," dedi J.B.

Hem kelimenin tam anlamıyla hem de mecazen, diye düşündüm. Sinirim her zaman su yüzüne çıkıyordu. Ve duygularım yoğun olduğu zaman doğru düşünmek oldukça zor bir işti. Bir nedenden, sihrim bu durumdan besleniyor ve bunu teşvik ediyor gibiydi. Ani bir sinir ve dengesiz duygular –söz konusu yaratıklarla ilgili bilgi azlığından bahsetmiyorum bile- hassas bir diplomatik görüşme için en iyi kombinasyonu oluşturmuyordu.

Lucifer açıkça bir şeylerin peşindeydi, zincirimi çekmesinin dışında, tabii. Henüz göremediğim bir planı vardı. Ve ben bu planı çözmeye çalıştığım sırada, Kapı'ya erken bir seyahate çıkmamak konusunda dikkatli olmalıydım.

J.B. eve gidip dinlenebilecek yeterlilikte görünüyordu, Gabriel ve ben ona taksiye kadar eşlik ettik ve gitti. J.B.'nin taksisi yükselen güneşin ışıklarında kaybolurken, bir başka buluşmamın olduğunu hatırladım, erken bir tane.

"Yorgunlara dinlenmek yok," dedim iç geçirerek.

Gabriel bana baktı. "Veya kötülere."

"Hey, ben iyilerden olmalıyım," dedim biraz alınarak.

"Lucifer'ın işini yaparken de bunu hatırlamaya çalış."

Sinirlerimin arttığını hissediyordum. "Bunu benim seçtiğimi mi düşünüyorsun?"

"Senin seçmediğini biliyorum," dedi sabırla. "Ama Lord Lucifer'ın seçimlerini gri yapma gibi bir özelliği var."

Gabriel'e, Lucifer'ın işlerini yapmamdaki ilk nedenlerden birinin onun nefes almaya devam edebilmesini sağlamak olduğunu söylemek istemiştim ama söylemedim. Onun iyiliği için bir şey yapmamı istemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Ve yine de, bu benim seçimimdi, Azazel'in kızı olduğumu öğrendiğim andan itibaren bazı kararlarım elimden alınmış olsa da.

"Sanırım Lucifer'a karşı kendimi koruyabilirim," dedim. "Onun ününden haberdarım."

"Konu Lord Lucifer olduğunda tahminlere göre hareket etmemelisin," diye uyardı Gabriel. "İnsan doğası ile ilgili tahmin edebileceğinden çok daha fazla şeyi unuttu."

"Bu bana bugün ikinci kez söyleniyor," dedim. "Bana hiç inancın yok mu?"

"Sana oldukça fazla inancım var, Madeline," dedi Gabriel. "Yalnızca Lord Lucifer'ın senden daha iyi olduğunu biliyorum. Asırlardır satranç oynuyor ve nasıl kazanması gerektiğini biliyor. Ve kimi kurban etmesi gerektiğini de."

Vücudumun soğuduğunu hissettim. Bir şekilde, Lucifer'ın beni peri kortuna göndermesinin nedeninin, benden kurtulmak olabileceğini hiç aklıma getirmemiştim.

"Onun için daha fazla değere sahip olduğumu düşünmüştüm, sonuçta Evangeline ile olan ilişkisinin en son hanedanı benim."

Gabriel, J.B.'nin taksisinin arkasından kara kara düşünerek bakıyordu. "Aile bağlarının Lord Lucifer için o kadar da önemli olduğunu sanmıyorum. Ben onun büyük torunuyum ama doğumumda bıçaktan kaçmayı son anda başarabilmişim."

"Ama bana Ramuell'i öldürmemden dolayı sinirli," dedim düşünceli bir şekilde. "Belki de ailesi senin düşündüğünden daha önemlidir. Bence ne olursa olsun seni Grigori'nin öldürmesine izin vermezdi. Bahse varım ki bekleyip işlerin nasıl gelişeceğini görmek isterdi, ve kimin torununa karşı sesini yükselteceğini."

"Sanırım bunun olması muhtemel," dedi Gabriel, hâlâ uzaktaki bir noktaya boş gözlerle bakıyordu.

"Hey," dedim, elini tutarak. Aramızda geçen en ufak bir dokunuşta bile canlanan parmak uçlarımızdaki elektriklenmeyi yine hissetmiştim. "Lucifer'ın ne isteyip istemediği önemli değil. Ben seni istiyorum, Ramuell'in oğlu ol ya da olma."

Eliyle elimi daha sıkı tutsa da bakışlarını değiştirmedi. "Ramuell'in oğlu olmak her zaman devam edecek ve bu yüzden bunu yapamayız. Sana defalarca söyledim ve sen hiçbirini dinlemedin."

Ona yaklaştım, bana bakmasını sağladım. Gözlerinin içinde işkence çekiyormuş gibi bir acı vardı.

"Ve ben de sana defalarca dedim ki," yüzümü onunkine yaklaştırdım, "kuralların ne söylediği umrumda değil."

Bana istediğimi vermişti, dudaklarını bir anlığına dudaklarıma bastırıp ardından hemen geri çekildi. Yüzünde ihtiyaç ve pişmanlık birden okunuyordu.

"Bu delilik, Madeline ve ben bunu yapamam. Senin ölümünden sorumlu olmayacağım."

Buna verebileceğim çok az cevabım vardı. Benden git gide uzaklaşmasını izledim.

4

Elim kurabiye kavanozunun içinde biraz dolandı. Bir kaç saniye bekleyerek hangi çöreği seçmem gerektiğini düşündüm. Kalan iki çörek de bir çeşit krema ile kaplanmıştı ve tepelerinde buzlu çikolata vardı. Sağdakini aldım.

"O doğru olan değil," diye homurdandı Beezle ceket cebimin içinden. "Onun içinde krema var, karamel değil."

"Oradan bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" diye tısladım çöreği geri koyarak.

"Kokusunu alabiliyorum," diye yanıtladı, sesi yünden dolayı boğuk geliyordu.

"Pekâlâ, ama ben aradaki farkı söyleyemiyorum, bu yüzden alacağım şey değişmeyecek," dedim.

"Diğerini al işte," dedi. Ufak gri boynuzları ve sarı kedi gözleri siyah kışlık ceketimin cebimden dışarı çıkmıştı.

Market arabasının içinde iki ufak çocuğu olan, bezgin görünümlü bir kadın yanımızdan geçerek baget ekmeklere doğru ilerledi.

"Bak, anne, cebinde bir fare var!" diye bağırdı çocuklardan biri, beni göstererek. Alışveriş reyonundaki bulun diğer insanlardan birkaçı dönüp baktı.

Anne Beezle'a bakarak gözlerini büyüttü, baget ekmeğini aldı ve arabanın içine fırlattı. Ufak çocuğa susmasını işaret etti ve benden olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Diğer müşterilere cılız bir şekilde gülümsedim. "Gine domuzu," dedim, çörek bölümünden uzaklaştım ve boştaki elimle Beezle'ı cebimin derinliklerine doğru ittim.

Buluşmayı tamamlamıştım ve eve dönmeden önce gerekli bir kaç şeyi almak için markete uğramıştım. Beezle'ın elbette gereksinimleri benimkilerden farklıydı.

"Çöreğime ne olacak?" diye fısıldadı.

"Yalnızca kimliğini açığa çıkarmazsan çörek alabilirsin," diye tısladım.

"Bu nasıl oluyor da kimliğini açığa çıkarmak oluyor? Cebinin içinde değil miyim zaten?" diye homurdandı. "Burası oldukça sıcak."

"Dün üşüyordun; şimdi de sıcaklıyorsun," dedim.

"İnsanlar bakıyor," diye mırıldandı Gabriel yanımda.

"Tanrı'm, niye öyle bakıyorlar?" dedim. "Sanki bir deli gibi ceket cebimle tartışıyormuşum gibi!"

Ben sepete birkaç portakal atarken onun bir saniyeliğine gülümsediğini gördüm.

"Bu meyve, çörek değil," diye mızmızlandı Beezle. "O sağlıklı şeylerin hiçbirini istemiyoruz."

"Biliyor musun, o kadar abur cubur yerine biraz sağlıklı beslenmek senin yararına olabilir. Git gide ağırlaşıyorsun."

"Gargoyle'ların yuvarlak olması gerekir," dedi Beezle, ses tonundan anlaşıldığı üzere kırılmıştı. "Biz ev gardiyanlarıyız."

"O halde yeniden soruyorum; ne diye evde durmuyorsun da o ağır kalçalarını her gittiğim yerde peşime takıyorsun?"

Beezle'ın cevabını duyamadım çünkü tam da ben konuştuktan sonra mağazanın içinde bir çeşit enerji dalgası hissetmiştim, bir kaç saat önce deneyimlediğim güç signatürü ile aynıydı. Gabriel bir anda tetikte görünmeye başlamıştı, Beezle ise ceketimin cebinde büzüşüp kalmıştı.

"Kurt katili," dedim, alışveriş çantasını yere bırakıp mağazanın önüne doğru ilerledim. "Nerede?"

Gabriel koşuşturarak yanıma geldi. "Yakında ama o kadar da yakın değil. Nabız bu sefer seni etkisiz hale sokmadı mı?"

Derimin altında tanıdık sihir titreşimlerini hissedebiliyordum. "Hayır. Ya buna alışkanlık kazandım ya da olay yeri bana zarar verebilecek bir mesafede değil."

"Ya da bina tarafından korundun," dedi Beezle, sesi hâlâ kısık çıkıyordu. "Öncesinde gökyüzündeydin, tamamen açıktaydın."

Sorarcasma Gabriel'e baktım, omuz silkti. "Senin sihrin benim için her zaman bir sır, Madeline. Tanıdığım diğer herkesinkinden farklı çalışıyor gibi görünüyor."

Mağazadan çıktık ve sabah ışığında bir kaç saniye bekleyerek yönümüzü bulmaya çalıştık. Zaten olmuş doğaüstü bir olaym yerini tespit edebilmek hiç de kolay değildi ama Gabriel'in güç signatürlerinin izini sürme konusunda bir yeteneği vardı. Etrafa bakındı, ardından kuzeyi işaret etti.

"Bu yönden," dedi.

Park yerini ve ardından Wellington'ı geçtik. Burası yoğun bir bölgeydi, yan yana iki alışveriş merkezi vardı ve sokağın karşısında da gelişmiş apartman daireleri vardı.

"O yaratığın böylesine yoğun bir bölgede bir şey yapmış olduğuna inanamıyorum," dedim. "Birileri görmüş olmalı."

Gabriel dönüp bana bakmadı. Sihrin kaynağına doğru ilerleme konusunda konsantre olmuştu. "Belki. Belki de değil. İnsanlar yalnızca görmek istediklerini görürler."

İki alışveriş merkezinin karşısında, tüm şehir boyunca kuzey-güney yönünde ilerleyen ana cadde Ashland vardı. Üç blok ötede Lincoln-Belmont-Ashland birleşim yeri vardı, trafiğin ve ticaretin ana merkezi. Aralarda ise evler ve apartmanlar sıkışmıştı.

Gabriel izleri posta ofisinin park yerine kadar sürdü. Bir kaç saniye boş boş dolandık, sağa sola döndük, ardından onu görmeden önce kokusunu aldım. Yanmış tarçış ve çiğ et.

"Yine birini öldürmüş," diye nefesimi verdim.

Yolun ikiye ayrıldığı yerden sağa döndük ve kanlı parçaları gördük. Tüm caddeye dağılmışlardı, tıpkı bir önceki gibi.

Botlarımın altındaki kemik seslerini duyabiliyordum, aşağı baktığımda tüylü bir pençeden geriye kalmış parçaları gördüm.

"Bir başka kurt," dedim, zorlukla nefes alarak. "Samiel neden kurtları öldürüyor?"

"Samiel olduğunu nereden biliyoruz?" dedi Beezle, kafasını cebimden çıkartmıştı.

"Ramuell'in etrafta dolanan ve bilinmeyen bir başka çocuğu olduğunu mu söylüyorsun?" dedim, geriye kalan parçaların içinden zorlukla ilerleyebiliyordum. Gabriel sokakta yavaşça ilerliyor, benim yaptığım gibi bir ipucu, bu kurtların neden hedef seçildiğini gösterebilecek bir şeyler arıyordu.

"Ramuell ile hiç alakası da olmayabilir," dedi Beezle ısrarla. "Belki de biri senin dikkatini çekmeye çalışıyordur."

"Ama neden?" dedim. "Biri nasıl olur da iki cinayet bölgesinin de yakınında olduğumu bilebilir? Sizce de bunların hepsinin benim yararıma olduğunu düşünmek biraz küstah

ca değil mi? Ve ayrıca, eğer bu ölüm planlıysa, doğal düzenin bir parçasıysa, o zaman Elçi nerede? Ruh nerede?"

"Çoktan gelip gitmiş olabilirler," dedi Beezle inatla.

"Bu kolaylıkla kontrol edilebilir," dedim, ofise gittiğimde ilk iş olarak bunu yapacaktım. Kana bulanmış, kot pantolona benzeyen bir şeyin kalıntılarına doğru eğildim. Kıyafetin içinde bir çeşit kırılmış plastik parçaları vardı, bir kredi kartı veya kimlik olabilirdi. "Ama kurt cinayetleri hâlâ bir anlam ifade etmiyor. Bu bölgedeki kurt adam yerleşmelerinin şehir dışında olduğunu sanıyordum."

"Biz de öyle sanıyoruz, tabi iş buraya gelmemizi gerektirmedikçe," diye gürledi yakından bir ses. "Bunu yapan her kimse cezasını çekecek, Elçi."

Dönüp yolun birleştiği noktaya baktım ve ayağa kalktım. Gabriel anında yanıma gelmişti, eli omzumdaydı.

Gördüğüm en iri yarı iki adam bir kaç adım ötede duruyordu. Rahat 1.90 vardılar ve sağdaki yalnızca beyaz bir tişört ile üzerine kot bir ceket giymişti. Soğuğa rağmen. Kıyafetin görebildiğim her yerinden kaslar belli oluyordu. Solgun yüzü içinde beyazlar olan kırmızı bir sakalla kaplıydı, mavi gri karışımı gözleri bana şüpheyle bakıyordu. Sakalının altındaki derinin üzerindeki uzun yara izlerini az çok görebiliyordum.

Yanındaki adam Afro-Amerikalıydı, tıpkı diğeri kadar uzun ve güçlü görünüyordu ama ufak bir göbeği ve daha arkadaş canlısı bir görünümü vardı.

Doğal ifadesi gülümseme olan birine benziyordu, ama caddedeki kalıntıları gördüğünden dolayı gözlerinin içindeki acı ortadaydı. Kare çerçeveli gözlük takmıştı ve aynı zamanda uzun beyaz sakalları ve StarCraft tişörtü vardı.

Onlarla birlikte üçüncü bir adam daha vardı, bir adım geride durmuştu. Onlar kadar kaslı, iri kıyım biri değildi.

Uzun mesafe koşucusunun sahip olduğu hatlara sahipti demek doğru olurdu. Ayrıca daha genç görünüyordu. Diğer kurtlarınki gibi bir sakalı yoktu ve koyu saçlarına henüz beyaz düşmemişti. Ama benim dikkatimi çeken şey gözleri olmuştu. Gümüşi mavi rengindeydiler ve bana baktıkları sırada öfkeyle yanıp tutuşuyorlardı. Bu adama ne yaptım da benden bu denli nefret ediyor diye merak ettim.

Sağdaki konuştu, daha önce duyduğum da onun sesiydi.

"Burada ne arıyorsun, Elçi? Toplayacak bir ruh göremiyorum."

Diğer kurtlar o konuşurken yaklaştı. Havayı kokladıklarını, burun deliklerinin hiddetle açıldığını görebiliyordum.

"Lucifer gibi kokuyorsun," dedi StarCraft tişörtü olan kurt. Derin, bas tonunda bir sesi vardı. Üçüncü kurt hâlâ bir şey söylememişti.

Ona bakarak tek kaşımı kaldırdım. "Bu bir iltifat değil sanırım."

"Değil," dedi, kaşlarını çatarak. "Dagan'ın öldüğü diğer yerde de vardın."

Kırmızı saçlı gözlerini kısarak bana baktı. "Orada ne yapıyordun, Elçi? Dagan'ın ölümünde bir parmağın olduğunu öğrenirsem.."

Bir adım ilerledi, Gabriel her hangi bir şey yapamadan bir Alev Topu yarattım. Kurda katı gözlerle bakıyordum.

"Tehlikeli tahminlerde bulunma, kurt."

Alev Topu'na alaycı bir ifadeyle baktı.

"Bir Elçi'nin gücünün kurtadamı alt etmesini bekleme."

Sihrimin su yüzüne çıktığını hissedebiliyordum, gözlerimin değiştiğini, siyah fonda içinde yıldızlar olan bir hâl aldığını biliyordum.

"Benim sıradan bir Elçi olduğumu düşünmeni sağlayan şey ne?" diye yanıtladım.

Diğer kurtlar homurdandı, hava enerji ile dolmuştu. Derisinin altından beliren kemikleri görebiliyordum, bir saniyeliğine de olsa bir kurdun sinirli yüzüne bakıyordum, ardından yeniden insana dönüşmüştü.

"Madeline," dedi Gabriel, ses tonunda uyarı vardı.

"Bırak bunu ben halledeyim," dedim yavaşça. Kurtlarla ilgili az çok bilgi sahibiydim, Elçi olarak onlarla bir kaç kez karşılaşmıştım. Güce saygı duyarlardı ve eğer Gabriel'in arkasına saklanırsam bana saygı duymayacaklar veya yardım etmeme izin vermeyeceklerdi.

"Beni düşmanın olarak istemezsin, Elçi," dedi kırmızı saçlı kurt.

"Düşmanın olmak istemiyorum," dedim kararlı bir tonda, hâlâ Alev Topu'nu avuç içimde tutuyordum.

Diğer ikisinin arkasında duran daha ufak kurt, her an ikisinin arasından fırlayıp boğazımı parçalamak istiyormuş gibi görünüyordu. Eğer böyle bir şey olursa, umarım Gabriel olaya müdahele ederdi. Büyük adam iyi çalışmış gibi görünüyordu.

Kimsenin arka camından sokağa bakmıyor olmasını umuyordum, çünkü eğer bakıyorlarsa bir şova tanık olacaklardı. İstediğim son şey bir Alev Topu'nu kurt adamlara doğru fırlattığım YouTuba'a çıkmış olan bir videoydu.

İkinci kurt adam başıyla beni işaret etti. "O hâlde ne istiyorsun?"

"Bu kurtların neden öldürüldüğünü bilmek," dedim.

Bana süzerek baktı. Ardından yanındakinin önüne doğru kısıtlar gibi elini uzattı. "Jude, yeter."

İlişkilerini yanlış anladığımı fark etmiştim. Kırmızı saçlı olan sosyal sıralarına göre ikinci kurttan arkadaydı. Öne o çıkıp konuşan olduğu için Jude'un alfa kurt olduğunu düşünmüştüm. Bu tarzda ön yargılar öldürülmeme neden olabilirdi. Alfa kurt her zaman sürüdeki en tehlikeli kurttu.

Beni inceledi, havayı koklamaya devam ediyordu. "Gerçeği söylüyorsun."

"Evet, öyle," dedim, biraz alınmışcasına.

"Ama gerçek kötü niyetleri gizleyebilir," dedi üçüncü kurt, gözlerindeki zehir konusunda yanılmamıştım. Sesinde de bu nefret vardı. "Ve sen Lucifer gibi kokuyorsun."

"Ben onun torunuyum," dedim. Bu, yabancılarla paylaşmaktan hoşlanmadığım bir bilgiydi, ama bunu söylemeseydim benden şüphelenmeye devam edeceklerdi.

Alfa tek kaşını kaldırdı. "O hâlde sen Madeline Black olmalısın, Azazel'in kızı."

İfadesini taklit ettim. "Beni tanıyorsun demek."

Bir anlığına gözlerini kıstı, ardından bir karar verir gibi yaptı. "Ben Tyrone Jackson Wade, Winconsin'in Kırmızı Ekibi'nin alfasıyım. Bana Wade diyebilirsin. *En Taro Adun!*"

Garip selamlamasından dolayı biraz huzursuz olmuştum ama ona daha bunun anlamını soramadan tokalaşmak için iri elini uzattı. Hâlâ Alev Topu'nu tuttuğumu fark ettim. Çabucak alevi söndürdüm ve ufak elimi uzattım.

Wade elimi kavradı, beni yakınına çekti, gözleri arayış içindeydi. "Sen kurtlarm gerçekten arkadaşı mısın?"

Soruş tarzındaki bir şey bana bunun sıradan bir soru olmadığını söylüyordu ve bazı sözlerin mühürlü olduğunu bilecek kadar sihirle ilgili yerlerde bulunmuştum. Gözümün ucunda, Gabriel'in çok yavaş bir şekilde kafasını salladığını görebiliyordum.

Derin bir nefes aldım. Kurtlarla bir alıp veremediğim yoktu. Her ırk için olduğu gibi, Lucifer'ın ve Azazel'in kurtlarla ilgili de bir planı olduğunu Lord biliyordu ama onların entrikalarına yabancıydım. Ve kiminle arkadaş olup olamayacağıma Gabriel'in karar vermesine izin vermeyecektim.

"Öyleyim," dedim, ardından havada ufak bir sihir dolandığı için titredim.

Wade gülümsedi, bir dizi beyaz diş sırasını gösterdi. "O hâlde kurtlar da seninle arkadaş, Madeline Black. Söyle bana, kurt ölümleriyle nasıl bir ilgin var?"

Tereddüt ettim. Wade günâhkar meleklerle ilgili çok fazla şey biliyor gibi görünüyordu, ama Samiel'in varlığının derin bir sır olduğunu da gayet iyi biliyordum. Ve Beezle'ın da belirttiği gibi, onları öldürenin Samiel olduğu konusunda bir kesinlik yoktu. Kurtların gerçek arkadaşı olsam da, onları Lucifer'ın krallığının tüm gölgeleri hakkında bilgilendirmeye gerek yoktu.

"Bölgede sihirsel bir nabız hissettikten sonra ilk olay yerine kazayla geldim," dedim. Doğruyu mümkün olduğunca söylemenin önemli olduğunu biliyordum, çünkü Wade karşısındaki yalan söyleyince bunu sezebilecek birine benziyordu. "Sihrin izini cesede kadar takip ettik. Ben... cinayetten dehşete düşmüştüm. Kurdu öldüreni bulmak istedim ama somut bir şey keşfedemedik."

"Peki bugün?"

"Aynı şey olduğunda markette alışveriş yapıyordum."

Wade havayı kokladı. Gerginliği hissettim. Kurdun bana inanmasına ihtiyacım vardı. Bir kurt adam ekibini düşman edinmek istemeyecek kadar karmaşa yaşıyordum zaten.

"Pekala," dedi, gerginliğim biraz da olsun azalmıştı. "Bu konuda Lucifer'm torununun yardımını seve seve kabul ediyoruz."

"Lucifer'ı nereden tanıyorsun?" diye sordum merakla.

"Onunla daha önce, günahkârlarla halkım arasmda anlaşma sağlamak için gittiğim görüşmelerde tanışmıştım," dedi gülümseyerek. "Wisconsin kurt adamları Lucifer'ın yeminli düşmanlarıdır. Eminim ki büyük baban, senin iyi ilişkiler beslediğini duyduğuna sevinecektir."

Yüzümden kanın çekildiğini hissettim. Yeniden yanlış yere adım atmıştım.

"Asla, ustayla satranç oynama Maddy," diye mırıldandı Beezle ceket cebimden.

Satrançtan banane. Ben hâlâ *Candy Land* oynuyordum.

Bir süre sonra yeni arkadaşlarımla yollarımızı ayırdık, işe yarar bir şey bulamamıştık. Wade, Jude ve adı James olan üçüncü kurt etrafı koklamış ve meleklerin bulunduğunu söylemişlerdi ama aynı zamanda tanımlayamadıkları bir şeyler daha vardı. Bunu söylediğinde Gabriel ile göz göze gelmemeye çalıştım. Ramuell veya Samiel ile ilgili bir bilgi paylaşmaya hiç gerek yoktu.

Üç kurt kalan parçaları plastik siyah bir çöp poşetine doldurdular. Onlar tanımlanamayan ufak et parçalarını ve kemikleri poşete doldurdukları sırada kusmamak için kendimi zor tutmuştum. Jude tüm bunlar olurken bana ve Gabriel'e kasvetli bir şekilde bakıyordu, sanki alfasının emirlerini takip etse de bizimle ilgili başka şeyler düşünüyor gibiydi. James sürekli nefret dolu bakışlarıyla beni takip ediyordu. Belli ki

diğer iki kurt Wade'in benimle ilgili kararından memnun kalmamışlardı.

Ayrıldıklarında Wade arkamızdan bağırdı, "Yeniden karşılaşacağız, Madeline Black. *En Taro Adun!*"

"O da ne demek öyle?" diye sordum Beezle'a.

"Bir çeşit köpek tercümanı gibi mi görünüyorum?" dedi. Çörekleri kaçırdığı için hâlâ huysuzluğu üstündeydi- sepeti mağazada bırakmıştım- ve genelde yaptığı sabah kestirmesini kaçırdığı için üzülüyordu.

"Hayır," dedim boş boş. "Kurt adam diline benzemiyor ama."

"Sen kurt adam dili ile ilgili ne biliyorsun ki?" diye homurdandı Beezle.

Onu görmezden geldim. Normalde huysuz olduğu zaman Beezle'a takılmak hoşuma giderdi ama Lucifer'ın, Wisconsin kurt adamlarıyla bir ilişki geliştirdiğimi öğrendiğinde ne söyleyeceğini düşünüyordum. Memnun mu olurdu? Sinirlenir miydi? Eğer memnun olacaksa umrumda olmazdı, çünkü Lucifer'ın onayını almak yapacaklar listemde üst sıralarda yer almıyordu. Ama kesinlikle bana sinirlenmesini istemiyordum. Yeterince problemim vardı zaten.

Gabriel beni uyarmayı denemişti. Yapmak üzere olduğum şeyi yapmamam konusunda beni uyarırcasına kafasını salladığını görmüştüm. Ama olan olmuştu. Bu dünyadaki yolumu henüz kavrayamadığımı anlamıştım, ve bir rehbere ihtiyacım vardı. Ama başkasının benim kararlarımı vermesi de hiçbir zaman hoşuma gitmezdi.

"Elbette, kararlar yaptığım en iyi şeyler değil," dedim kendi kendime.

"Ne? Ne?" diye bağırdı Beezle. "Biraz sesini yükseltmen gerek. Ben yaşlı bir Gargoyle'ım ve beslenme azlığından dolayı kendimi halsiz hissediyorum."

"Hadi ama," dedim gözlerimi devirerek. "Gabriel, hadi şu bebeği eve götürelim de bir şeyler yesin."

"Patlamış mısır!" diye bağırdı Beezle.

"Göreceğiz," dedim, caddenin boş olan kısmına doğru ilerleyerek. Dönüp Gabriel'in hâlâ arkamda olup olmadığına baktım, ve durdum.

Gabriel arkamda değildi.

5

"Gabriel?" diye seslendim. Belki de yalnızca görüş açım içinde değildi, iki yolun birleştiği yerde köşede kalıyordu. "Gabriel, neredesin?"

"Herhâlde bir şey o aptalın dikkatini dağıttı, o da peşinden gidip kayboldu. İkiniz de kendinizi dedektif sanıyorsunuz," diye homurdandı Beezle. "Bir ipucu bulmuş olabilir."

"Bana söylerdi," dedim, yolun sonuna kadar gidip iki tarafa da baktım. Yoktu.

"Belki de kurtları takip etmiştir," dedi Beezle. Ses tonundan Gabriel'in nerede olduğunun umrunda olmadığı anlaşılıyordu.

"Bana söylerdi," diye tekrarladım, sinirlenmeye başlamıştım. "Beni terk etmezdi, bir saniyeliğine bile. Antares saldırdığında orada olmadığı için kendini hâlâ suçlu hissediyor. Ve eğer benden uzaklaşırsa ve benim başıma bir şey gelirse Azazel, Gabriel'i öldürür."

Diğer yönde koşarak Gabriel'e seslendim. Nasıl oldu da bir anda kaybolmuştu? Kurtlarla orada duruyorduk. Eğer Gabriel'in başına bir şey gelseydi, içimizden biri fark ederdi.

"Beni terk etmezdi," diye tekrarladım, blok boyunca aşağı koşarken bir o yana bir diğer yana bakıyordum. "Gabriel! Gabriel!"

Biraz kaçık gibi görünüyor olmalıydım çünkü yanımdan geçtiğim, bebeklerini gezdiren yeni anneler benden çekinerek yol vermişlerdi.

"Yerlileri korkutuyorsun," dedi Beezle.

Yolun başına gelince durup ona baktım. "Belki de ceketimden çıkan ufak çirkin yaratıktan korkmuşlardır."

Beezle hakarete uğramış gibi baktı. "Bilmeni isterim ki ben oldukça yakışıklı bir Gargoyle'ım."

"Neye gö-" dedim, ve ardından oldukça büyük ve oldukça ağır bir şeyin bana çarparak nefesimi kesmesiyle yarıda kaldım.

Bana saldıranla birlikte metal bir çöp konteynırına doğru fırladık. Dışarda kalmış bir metal parçası ceketimi kesip sırtımı kestiğinde acı içinde bağırdım. Sıcak kan belimden aşağı doğru aktığı sırada defalarca ağır yumruklar yiyordum, neredeyse acıdan kör olmuştum.

Düşünmeye vaktim yoktu, karşı saldırıya geçmeliydim. Beni tutan şeyin sınırsız bir gücü var gibiydi, kaslı çıplak kolları, sıcak nefesi, delirmiş yeşil gözleri ve... kanatları vardı. Ben ellerimle iterken, ayaklarımla tekmelerken ve dişlerimi batırmaya çalışırken her yeri beyaz tüy kaplamıştı. Ama zar zor görüyordum; zar zor nefes alabiliyordum. Duraksamadan yumruk yerken gözlerimin içine bile kan dolmuştu.

Düşünmeye, sihrime odaklanmaya çalıştım. Beni öldürene kadar dövmeden bu canavardan kurtulmam lazımdı. Sihir gücüm içimde titredi, ardından büyüdü. Onu bir şeye odaklamaya, bir Alev Topu gibi, vaktim ve gücüm yoktu. Yalnız

sihrin içimden akıp gitmesine izin verecektim, o kendi yolunu bulurdu.

Havai fişek gibi bir alevlenle, bir güç patlaması oldu. Bana saldıran şey bir gülle gibi vücudumdan fırlatılmıştı, uçarak gözden kayboldu. Onu görmeye, ne olduğunu anlamaya çalıştım ancak gözlerim hâlâ kan ve ter içindeydi, onu net görememiştim.

Sanki birisi, özellikle yüzümü et döveceği ile saatlerce dövmüş gibiydi. Çenemi yerine oturttum ve korku içinde fark ettim ki devamlı yumruk yiyen sol tarafımda iki diş kırılmıştı.

Yana döndüm, yavaşça ve acı içinde, biraz kan öksürdüm.

"Harika," diye homurdandım. "Bugün daha iyi olamazdı."

Ardından Beezle'ın cebimde olduğunu hatırladım. Onu normalde taşıdığım cebi yokladım ama bir şey yoktu. "Oh, Tanrı'm. Beezle."

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım, bunu yaptığım anda başım dönmeye başlamıştı. Sulanmış gözlerimle etrafta olan biteni görmeye çalıştım, eğer kanayan alnımı kapatırsam görebildiğimi fark ettim. Benden bir kaç metre ötede ufak gri bir şey vardı ve Beezle'a benziyordu, nefes alıyor gibi görünüyordu.

"Gelip seni alacağım, Beezle," dedim, midemin üzerine düşerek. Yürümek söz konusu değildi, ben de ona doğru sürünerek ilerledim. Avuçlarımı ileri doğru atarken bir yandan da bükülmeyi kesinlikle reddeden bacaklarımı çekiştiriyordum.

Beezle'a ulaştığımda yüzümden acı çektiğim belli oluyordu. Tek elimle onu kavradım ve diğeriyle yanağını okşadım.

"Beezle, hadi, uyan," dedim, zorla nefes alarak. Herşey canımı acıtıyordu ve bana saldıranın geri gelip gelmeyeceğini de bilmiyordum. Ayağa kalkmam, uzaklaşmam gerekiyordu ama enerjik hareketler yakın geleceğimde gözükmüyordu.

Beezle'ın göz kapakları titredi, avucumun içine oturdu, tek pençesiyle başını tutuyordu.

"Neler oldu? Bir traktör tarafından saldırıya mı uğradık?"

Alnından öptüm. Beezle çoğu zaman tam bir baş belası olabilirdi, ama o benim ufak baş belamdı ve onu seviyordum.

"Bence," dedim, çıldırmış gibi bakan yeşil gözleri hatırlayarak, "Samiel tarafından saldırıya uğradık."

"Samiel mi?" dedi Beezle, ilk kez yüzüme bakıyor gibi görünüyordu. "Bir düşman edindiğinde, tam da adamını seçiyorsun Maddy. Bir çekiçle yüzüne darbe almışsın gibi görünüyorsun."

Bir an duraksayarak nasıl göründüğümü merak ettim. Asla güzellik abidesi olduğumu düşünmemiştim ama sayısız defa yumruk yemek ilişki hayatıma bir katkı sağlamazdı sanırım. Başımı birleştirdiğim kollarıma yasladım ve nefes alıp verdim. Hareket etmek acı veriyordu. Düşünmek acı veriyordu.

Bir kaç dakikalığına kendimden geçmiş olmalıydım, duyduğum bir sonraki şey Beezle'm kulağımın etrafında bağırmasıydı.

"Hadi ama Maddy! Bir caddenin ortasında yatıyorsun ve her an ezilebilirsin," diye bağırdı.

Sırt üstü uzanarak, "Sanırım bu durumdayken ezilmek pek bir fark yaratmayacak," dedim.

"Niye bu caddeye hiç araç gelmiyor?" dedi Beezle düşünceli bir hâlde. "Bir süredir buradayız, kurt adam parçaları bulup dayak yiyoruz."

Beezle'ın önemli bir şey söylediğini biliyordum ama şu an bunu düşünecek hâlim yoktu. Caddeye kimsenin girmemiş olması veya kimsenin dayak yediğimi görmemiş olması garipti. Kimsenin kurt adamın öldürülmüş olduğunu görmemesi veya bir avuç şüpheli tip olay yerinde dolanırken kimsenin polisi aramamış olması da garipti. Bu önemliydi. Bunu daha sonra düşünmek için hatırlamam gerekiyordu ama bunu beynim zonklamadığı bir sırada yapacaktım.

İlk önce ayağa kalkıp tıbbi yardım almam gerekiyordu. Tıbbi yardım. Ceketimi kurcaladım ve cep telefonumu çıkardım, hâlâ tek parça hâlindeydi. Evde bir kaç tane elden düşme telefon bulunduruyordum çünkü uçtuğum sırada telefonlarımı genelde kaybediyordum.

Elçilik Tıbbi Ekibi'ni aradım ve onlara yerimi tarif ettim, ardından gözlerimi kapadım ve bir süre uyudum.

Son düşüncem Gabriel olmuştu. Neredeydi?

Kendi yatağımda karanlığın içinde uyandım, yanımda mutfak sandalyesine oturmuş bir figür vardı. Bir anlığına kalbim duracak gibi oldu, Gabriel olduğunu düşünmüştüm. Ardından pencereden bir ışık hüzmesi içeri girdi ve karşımdaki J.B.'yi aydınlattı.

Dikkatlice yataktan kalktım. Hâlâ her yerim ağrıyordu. Çöp bidonunun sırtımda kestiği yerde büyükçe bandajların yapıştırıldığını hissediyordum. Eş bir bandaj da alnımda vardı. Parmaklarımla yanaklarıma dokundum ve acı içinde bağırdım. Tüm suratım şişmişti ve ağrıyordu, geri kalanımın da iyi hissettiği söylenemezdi.

J.B. sandalyesinde doğruldu ve gözlerini açtı. "Senin durumundaki birisinin oturmaması gerektiğini düşünüyorum. Aslında, senin durumundaki birisinin nefes alamaması gerektiğini de düşünüyorum."

Arkama yaslandım, oturup yaralarımı kontrol etmek bile beni yormuştu. "O kadar kötü mü?"

Gözlerini ovuşturdu. "Daha iyi göründüğün olmuştu. Tıpkı duş almadan, terliklerinle işe geldiğinde gün gibi."

Tek kaşımı kaldırdım. "Kadınlarla nasıl konuşman gerektiğini çok iyi biliyorsun J.B. Bütün kadınların seni istemesine şaşmamalı. Burada ne arıyorsun?"

"İltifatların abartılı, Black. Tıbbi Ekip ile birlikte geldim ve onların seni tamir etme işi bitince seni alıp eve getirdim."

"Bu mu tamir edilmiş?" dedim.

"Şey, koruma köpeğinin yapabildiği o sihirli şifa verme olayını yapamıyorlar ama ellerinden gelenin en iyisini yaparak yaralarını kapattılar. Hem gölgen de nerede?" diye sordu J.B.

Gabriel'i düşününce göğsümde bir sancı hissettim. "Gitti."

"Nasıl yani, gitti?"

Caddede bulduğumuz cesetten ve ben saldırıya uğramadan bir kaç dakika önce Gabriel'in nasıl oldu da hiç iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu anlattım.

"Sence onun kaybolmasıyla senin saldırıya uğramanın bir bağı var mı?" diye sordu J.B.

"Olabileceğini düşünüyorum," dedim yavaşça. "Ama aynı zamanda kurtlarla da bir ilgisi olabilir. Ya da Antares'le."

Ve düşündüğüm zaman, Antares'in olası bir şüpheli olduğunu fark ettim. Avucunda bir sürü sihir hilesi vardı ve ortadan kaybolma gösterileri onun favorisiydi.

"Antares'in Samiel ile birlikte çalıştığını mı söylüyorsun?" diye sordu J.B. "Her köşebaşından bir tane düşman edinmen yeterli değil mi zaten? Aynı zamanda sana karşı komplo kurmak zorundalar mı?"

"Komplo kurduklarını söylemedim. Antares, Gabriel'i başka kötü bir planı için almış olabilir ve bir kaç dakika sonra da Samiel çıkagelmiş olabilir."

"Bilmiyorum," dedi J.B. düşünceyle. "Tesadüf komplodan daha az olasıymış gibi geliyor."

"O hâlde siz çözün. Şu an oldukça yorgun hissediyorum."

"Bana karşı asabileşmene gerek yok, Black."

"Neden asabi hissedeyim ki, Bennett? Bir kaç saat önce ölüdüresiye bir şekilde dayak yememin konuyla hiç bir alakası olamaz değil mi?"

J.B. durgunlaştı. "Evet, ama neden?"

"Neden mi dayak yedim? Çünkü Samiel'in babasını öldürdüm, işte bu yüzden."

"Hayır, neden seni dövdü? Neden sihir gücünü kullanmadı?"

J.B. söylediğinde benim de aklıma, Samiel'in neden öfkesini dışarı vurmak için böylesine ölümlülerin kullandığı bir metot seçtiği gelmişti. Bu oldukça garipti. Ramuell'in idamları sırasında ortaya çıkan müthiş bir sihir kabiliyeti vardı ve Ariell de sihirle donatılmış bir meleksi varlıktı. Niye Samiel sihir gücü yerine yumruklarını kullanmıştı?

"Belki o da Antares gibi güçsüzdü," dedim ama benim kulağıma bile inanılması güç gelmişti. Üvey kardeşim gibi tamamen güçsüz yaratıklara ender rastlanıyordu, özellikle de bu kadar göze çarpan sihirli bir aileden geliyorlarsa. Ramuell

sonuç olarak Lucifer'ın oğluydu. Samiel'de sihir olmaması pek muhtemel değildi.

J.B. başını salladı. "O hâlde iki düşmanının sana karşı birleştiğini ama ikisinin de kendilerine has sihir gücünün bulunmadığı sonucunu çıkarabiliriz."

"Tam da yardımcı olduğunu söylemeyeceğim," dedim sinirli bir şekilde.

Ellerini kaldırdı. "Sadece söylüyorum."

"Ve ben de konuşmaya pek de kullanışlı şeyler katmadığını söylüyorum."

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı, ardından vazgeçip sustu. Ay ışığı gümüş çerçeveli gözlüklerini aydınlatıyordu. "Ne kadar denesem de, hep eski hâlimize geri dönüyoruz."

Bu benim de duraksamama neden oldu. "Haklısın. Niye sürekli böyle tartışarak sonlandırdığımızı bilmiyorum."

"Çünkü sende karşılanmamış cinsel gerginlik var?" dedi Beezle, odaya uçarak girip kucağıma kondu. Ellerini kalçasının üzerine koydu- ya da kalçasının yerinde duran şeye. Artık bir kalçası olduğunu söylemek oldukça zordu çünkü göbeği git gide büyümeye başlamıştı.

"Hmm," dedi, yüzüme eleştirir gibi bakarak. "Görünüşe göre yılbaşına yaklaştığımızda çeneni yeniden kullanabileceksin."

"Herkesin ihtiyaç duyduğum zamanda destekleyici bir tavırla pozitif olması beni çok mutlu ediyor," dedim, Gargoyle'ıma bakarak.

"Hey, biz memnun etmek için hizmet ediyoruz," dedi Beezle. "Şimdi, Gabriel ile ilgili ne yapacağız?"

Ellerimi rahatsız olmuşcasına kucağıma koydum. "Bilmiyorum. Nereden başlayacağımıza dair bir ipucum bile yok."

"Şey, eğer benim iki sentimle ilgileniyorsan..."

"Ki o genelde iki dolara dönüşür," dedim.

Beezle sinirli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı ve ardından sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. "Kurtlarla başlayabilirsin. Olay yerindelerdi ve onu alabilecek güdüye sahiplerdi."

"Kurtların nasıl bir motivasyonu var ki? Alfaları Maddy ile karşılıklı olarak arkadaş olduklarını söyledi. Eğer Lucifer ile ilişkilerini gerçekten geliştirmek istiyorlarsa, bunu Gabriel'i alarak niye tehlikeye atsınlar ki?" dedi J.B. mantıklı bir şekilde.

"Bu kurtların Lucifer ile gerçekten anlaşma yapmak istediklerini varsaymak olur, ki ben bundan şüpheliyim," dedi Beezle belirsizce. "Kurtlar genelde günahkârlarla en az iletişimi kuranlardır."

"Niye herkesin niyetiyle ilgili bu kadar kuşkucu birine dönüştün?" dedim. "Belki de kurtlar barış yapmak istiyorlar ve bu fırsatı bir avantaj olarak kullanmak istiyorlar?"

"'Avantaj olarak kullanmak' burada etkin bir yapı," dedi Beezle. "Herkes bu kadar kolay inanmayı kesmelisin yoksa günahkarlar seni canlı canlı yiyecek."

"Ve periler de," dedi J.B. "İnan bana, annemin saflığı kendi lehine çevirmekten daha fazla zevk duyacağı bir şey bilmiyorum."

Sinirlenmiş hissettim. Elbette, insanlarla ilişkiler konusunda biraz yardıma ihtiyacım olabilirdi ama aptal değildim. Öyleymiş gibi davranılmayı hoş karşılayamazdım.

"Sanırım kendi başıma halledebilirim," dedim.

İkisi de konuşmadı ama anlamlı anlamlı suratıma baktılar, yaralarımın en fazla görünülebilir olduğu bölüme.

"Ne yani, sırf Samiel beni tren çarpmışa çevirdi diye karmaşık kortların içinde yolumu bulamayacak mıyım?"

Sessizlikleri fikirleriyle ilgili bilmem gereken herşeyi bana veriyordu. Derin bir nefes aldım ve onları öldürmenin iyi bir fikir olmadığını kendi kendime hatırlattım.

"Bu konudan bahsetmeyelim," dedim, yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirerek. Gülümsemek canımı acıtıyordu, ya da ağzımı oynatmadan dişlerimle konuşmak dışında herşey. "Gabriel'e ne olduğunu bulmaya çalışalım."

"Neden Azazel'e söylemiyorsun? Herhâlde onu bulmak için kullanabileceği kaynakları vardı," dedi J.B.

Başımı salladım. "Gabriel'i bulacak kaynakları olabilir ama bulduğunda Azazel onu öldürecektir."

J.B. şaşırmış bir şekilde baktı. "Kaçırıldığı için mi?"

"Beni koruma görevinde başarısız oldu ve hayatı zaten pamuk ipliğine bağlı," dedim. "Eğer Azazel, Gabriel'in gittiğini öğrenirse, iplik kopar. Babamın bundan haberinin olmamasını sağlamalıyız."

Gözlerimi kapattım, son gün içinde yaşanan problemler omzuma yük gibi binmişti. Önce peri kortundaki saçma göreve atandım ve Nathaniel'ın da bana eşlik etmesi gerekecek. Ardından Antares ve Samiel ortaya çıkıp tek amaçları beni parçalarıma ayırmakmış gibi davrandılar. Lucifer ve kurtlar arasında uzaması muhtemel bir problemin ortasına adım attım. Gabriel ortadan kayboldu. Ve Azazel'in bu olanları öğrenmemesi gerekiyordu. Benim yüzümden Gabriel'e bir şey olursa bunun vicdan azabıyla nasıl yaşardım, bilemiyordum.

"Azazel'in öğrenmemesini nasıl sağlayacaksın?" dedi Beezle. "Kaçıranlar çoktan Gabriel karşılığında pazarlık yapmak için onunla iletişime geçmiştir. Ve bunu yapmamış ol-

salar bile, Azazel neredeyse onunla günlük iletişim hâlinde, seni kontrol ediyor."

"Bunu nasıl bilebiliyorsun?" dedim.

"Kulaklarım var," dedi Beezle. "Alt katta yaşıyor, biliyorsun, ve bazen camı açık oluyor."

Azazel'in hayatımı bu şekilde takip etmesi ve Gabriel'in bu durumla ilgili bana bir şey söylememesi canımı sıkmıştı. Ama bu beklenebilir bir şeydi. Zamanında kendime söylediğim gibi, Gabriel'in ilk sadakati babamaydı, bana değil.

Gabriel'i potansiyel bir sevgili olarak düşünmeyi kesmeliydim; ki böyle bir şey asla olmayacaktı. Belki de J.B. ve Beezle haklıydı. Belki de saftım. Bu tür küçük kız çocuğu hayallerine kapılmayı bırakıp etrafımda olup bitene konsantre olmalıydım.

Ve tam şu anda, Gabriel'in sadakati söz konusu değildi. Söz konusu olan şey onun hayatıydı. Başka şeylere endişelenmeden önce onu bulmalıydım.

"Peki peri kortuna gitme vakti geldiğinde ne yapacaksın?" diye sordu J.B. "Gabriel'in sana eşlik etmesi gerekmiyor mu? Azazel öğrenmeden onu iki gün içinde nasıl bulacaksın, hem de bu hâldeyken?"

J.B. haklıydı. Peşinden gidecek bir ipucu olmamasına rağmen, yaralarım oldukça ağırdı. Meleksi şifaya ihtiyacım vardı ve bunu alabileceğim tek bir yer biliyordum. Ama riskliydi, oldukça riskliydi. Eğer ortada sadakatinden şüphe duyulan biri varsa, o da onunkiydi. Ama belki de işleri yoluna koyabilirdim. Belki de ikimizi de mutlu edecek bir anlaşma sağlayabilirdim.

"Bence," dedim, derin bir nefes alıp bir başka berbat karar vermediğimi umarak, "nişanlımı arasam iyi olacak."

"Bu son derece aptalca," dedi Beezle, bir sonraki sabah kanepedeki yastıkları başımın etrafına yerleştirirken. J.B. kahvaltıdan sonra gitmişti, daha sonra arayıp kontrol edeceğini de söylemişti. Aynı zamanda bu hafta içindeki tüm buluşmalarım için yerime çalışacak birini de ayarlamıştı. Hayatımı son derece kolaylaştırmıştı. Kayıp ruhları dert edemeyecek kadar uğraşmam gereken iş vardı zaten.

"Görüşün tamı tamına not edildi," dedim ilgisizce. "Yaklaşık sekiz yüz kere falan."

"Azazel'in Gabriel olayını öğrenmesini istemiyorsun, ama gidip de doğruca onu arayıp rapor verecek ilk kişiyi çağırdın. Samiel seni dövdüğü sırada beynine kalıcı hasar mı verdi?"

"İyileşmenin bir yolunu bulmalıyım yoksa ne Gabriel'i bulabileceğim, ne peri kortuna çıkabileceğim ne de başka bir şey yapabileceğim," dedim sabırla. "Nathaniel bunu isteyebileceğim tek melek."

"Ama ona güvenemezsin," dedi Beezle. "Seninle yalnızca Azazel'in kızı olduğun için evlenmek istiyor. O gerçek bir nişanlı değil."

"Aslında, ben daha çok Lucifer'ın torunu olma konusuyla ilgili olduğunu düşünüyorum." Başımı salladım. "Ama belki de artık ona gerçek bir nişanlı gibi davranmaya başlamalıyım."

Beezle gagasını sonuna kadar açtı. "Bana Azazel'in isteğini yerine getirip evlenmeyi kabul edeceğini mi söylüyorsun?"

Beezle öyle söyleyince bile kendimi kötü hissetmiştim "Hayır. Kesinlikle hayır. Ama belki Nathaniel'a düzgün davranırsam, o da bana aynı şekilde davranır."

Beezle gözlerini devirdi. "Saflıkla ilgili daha önce söylediğim şeyleri hatırlıyor musun?"

"Denemeliyim, Beezle," dedim. "Ve yastıklarla oynamayı kes. Ben iyiyim."

"Peki," dedi Beezle. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Başka bir şey söylemeden ön pencereye uçtu ve verandanın sonundan kayboldu.

Başımı yastıklara yasladım ve gözlerimi kapadım. Beezle yanılıyordu. Saf değildim. Nathaniel'dan yardım istemekle aldığım riski tam olarak biliyordum. Ama Gabriel'i bu hâldeyken bulamayacağımı da biliyordum ve bunun için haftalarca iyileşmeyi bekleyemezdim.

Bir süreliğine dalmışım. Gözlerimi açtığımda Nathaniel yanımda diz çökmüştü, elimi tutuyordu. Yüzünde tanımlayamadığım bir ifade vardı. Kanımın ısındığını hissettim, yüzüme dokundum. Yaralar gitmişti, acı yok olmuştu. Ben uyurken beni iyileştirmişti.

Gözlerimi ovuşturdum ve oturdum, kendimi bir bütün gibi hissediyordum. Dilim Samiel'in yumrukları sonucunda kaybettiğim iki dişimin olduğu yere gitti ve dişleri sapasağlam yerlerinde olarak gördü. Şükürler olsun. Hayatımın geri kalanını bir hokey oyuncusu gibi görünerek geçirmek istemiyordum.

"Teşekkürler," dedim, bu sihirli dünyada şifa bulamadan nasıl hayatta kalırdım, bilmiyordum. Eğer Gabriel'in yetenekleri olmasaydı Ramuell'in darbeleri bile beni öldürmeye veya en azından sakat bırakmaya yeterdi.

"Ne kadar da kırılgansın," dedi Nathaniel yavaşça, sanki düşüncelerimi duyabiliyordu. "Şu ufak ölümlülük baskısı. Ufak şeyler de seni incitiyor."

Konuşurken nazikçe parmaklarımı okşuyordu. Onu itme dürtüme karşı çıktım, sanki Nathaniel'ın bana dokunmasına izin vererek Gabriel'e ihanet ediyormuş gibi hissediyordum. Onun yanımda olmasma ihtiyacım vardı.

Nathaniel elimi çevirdi, arka yüzüne dokunmaya başladı. "Bir uşağın elleri, bir prensesin değil."

Bu sefer elimi geri çektim, hakarete uğramıştım. "Manikürcüleri dolaşacak biri değilim. Ve bulaşığımı ve banyo temizliğimi yaptırabileceğim uşaklarım yok."

Ellerini kucağında birleştirdi. "Ama buna gerek de yok. Azazel ile birlikte onun sarayında yaşayabilirsin. Bu yaşama bir son verebilirsin."

"Ve kim olduğum gerçeğine de son veririm," dedim öfkeyle. "Azazel'in oynayabileceği bir oyuncağı değilim ben."

Nathaniel bana tek kaşını kaldırdı. "Buna mı inanıyorsun? Babanın sana bir oyuncak gibi davranacağına mı?"

"Benim isteklerimin onun görüşünde bir önemi olduğuna inanmıyorum," diye yanıtladım, sakinleşmeyi deneyerek.

Diyaloğun böyle geçmesini planlamamıştım. Davamı basit bir şekilde sunacak, anlaşmayı kabul etmesini sağlayacaktım. Eğer sinirlerime hâkim olamazsam ya da onun kontrolünü kaybetmesine neden olursam hiçbir yere varamazdık. Neyse ki, bana sormadan beni iyileştirmişti, böylece bu konuda da pazarlık yapmam gerekmeyecekti.

"Azazel'den konuşmayalım," dedim kısaca, bacaklarını yere doğru uzatarak onun uzaklaşmasını sağlamıştım. İkimizin de yemek odasında oturması gerektiğini söylemiştim. Onunla karşılıklı mesafede olmak istiyordum, Nathaniel üzerime eğilmişken uzanmak değil.

"Hayır, yaralanmandan bahsedelim," dedi beni takip ederken, karşıma oturdu. "Nasıl oldu da böyle korkunç bir şekilde yaralandın ve köle seni iyileştirmedi?"

"Onun adı Gabriel," dedim dişlerimi sıkarak. "Neden ondan her bahsettiğinde ayakkabının üzerindeki bir toz tanesiymiş gibi konuşuyorsun?"

"Peki sen niye onun böyle bir şeyden daha fazlası olduğunu iddia edermişcesine konuşuyorsun?" dedi Nathaniel. Ses tonu sakindi ve mantıklı çıkıyordu ama mavi gözlerinin içinde öfke alevlenmişti. "Senin eşitinmiş gibi davranıyorsun."

"Çünkü öyle. Ve sen de sakın bana kendin bir prensmişsin gibi davranmaya kalkma."

Nathaniel mükemmel beyazlıktaki tişörtünün manşetlerini düzeltti. Düzeltme kesimi siyah bir takım elbise giymişti, kravat takmamıştı, sarı saçları profesyonelce kesilmişe benziyordu. Parıldayan beyaz kanatları dar bir şekilde arkasında toplanmıştı. Ortalama etki altın derecesinde bir güzellik sunardı ama bu güzellik soğuktu. Ve onun böyle giyinmesi beni yalnızca daha kötü hissettiriyordu, çünkü ben karşısında otururken yalnızca beyaz bir tişört ve gri pantolon giyiyordum. Hayatımın geri kalanını bu hatasız yaratığın yanında uyanarak gerçireceğimi düşünemiyordum. Ona yakışmayan bir şey var mıydı?

"Ama seninle evlendiğimde, bir prens olacağım," dedi yavaşça, gözlerime bakarak. "Benim davranışımı eleştireceğine kendininkine bakmanı öneririm. Çoğu zaman pozisyonuna uygun olan bir şekilde davranmıyorsun."

Parmaklarım yumruğa dönüştü ve tırnaklarımın avuç içime battığını hissedebiliyordum. Sihrim yükseliyordu, sıcak ve öfkeli, ve Nathaniel'ın bunu hissedebileceğini biliyordum.

Odanın atmosferi bir anda değişti. Biraz daha dik oturmaya başladı, biraz daha dikkatli bakıyordu.

Kendimi kontrol edebilmek için konsantre olmaya çalıştım. *Nişanlımı havaya uçurmayacağım, nişanlımı havaya uçurmayacağım, nişanlımı havaya uçurmayacağım...*

"Sanıyorum ki benim davranışlarım seni hiç alakadar etmiyor," dedim, yeniden konuşabilecek duruma geldiğimde.

"Elbette öyle. Kortun bakışında davranışların cılız bir şekilde bana yansıyor."

Bu konuşmayı Gabriel'i bulma yönüne çevirmeliydim yoksa bana yardım edebilmeye fırsat bulamadan Nathaniel'ı öldürecektim.

Gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım, sihrimi azaltmaya zorladım ve "Bu kadar yeter. Buraya gelmeni istedim çünkü yardımına ihtiyacım var," dedim.

Sorarcasma bana bakmaya devam etti.

"Bana neden Gabriel'in beni iyileştirmediğini sormuştun. Gabriel kayboldu ve onu bulmak için yardımına ihtiyacım var."

"Peki neden kö.. Gabriel'i bulman konusunda sana yardım edecekmişim?" dedi, sanki isim dilinin ucundaki bir zehirmiş gibi söylemişti. "Zaten seni koruma görevini yerine getiremediği için hayatı elinden alınmıştır."

"Beni terk etmedi," dedim sinirle. "Böyle bir şey yapmaz. Bu dünyada benim güvenliğime Gabriel'den daha fazla önem veren bir kişi daha yok."

Nathaniel ellerini geniş bir şekilde açtı. "O hâlde nerede?"

"Bilmiyorum," dedim, omuzlarım düşmüştü. "Kaçırıldığını düşünüyorum."

Caddede yaşanan olayları açıkladım, enerji nabzını hissettiğimiz andan saldırıya kadar. Kurtlarla yanlışlıkla bir arkadaşlık kurduğum kısmını atlayarak bana saldıranın kimliğini fark etmemişim gibi davrandım. Nathaniel'ın Samiel hakkında henüz bir şey bilmesine gerek yoktu.

Düşünceli görünüyordu, bu beklemediğim bir şeydi. "Nasıl oluyor da... Gabriel sana o kadar yakın durduğu sırada bir anda ortadan kaybolabiliyor?"

"Kesinlikle," dedim. "Beezle bunu yapanın kurtlar olduğunu söylüyor."

"Beezle?" diye sordu Nathaniel.

"Gargoyle'ım," dedim, elimi sabırsızca sallayarak. "Güç signatürlerini takip edebilme gibi bir yeteneğin var mı? Gabriel yapabiliyordu ama bana nasıl yapacağımı göstermedi."

Nathaniel'ın burun delikleri hiddetle açıldı ve dudakları gerginleşti. "O yetenek görünüşe göre yalnızca Lucifer'm çocuklarına bahşedilmiş."

Bunu itiraf etmenin ona bir şeyler kaybettirdiğine emindim. Güçsüzlüğü kabullenebilecek bir tip değildi. Bu bilgi benim için sonradan işime yarayabilecek bir şeyi gösterse de (Lucifer'ın çocuğu olduğum için bir noktada bu güce ben de erişebilecektim) bana şu anki problemimde hiç yardımcı olmuyordu, Gabriel'i bulmak.

"Ayrıca," dedi Nathaniel, "eğer kaçıranlar sihir kullanmadıysa, takip edecek bir güç signatürü olmayacak."

"Gökyüzünden bir şeyin uçarak gelip Gabriel'i yakalayıp götürdüğünü mü düşünüyorsun yani? Ve ben farkında olmadan?" dedim şüpheyle.

"Diğer günahkârlarin kortlarını henüz ziyaret etmedin," dedi Nathaniel sertçe "O tür yerlerde katlanamayacağın korkular var."

Korkular, diye düşündüm. Bir kez daha, anlayamadığım bir tehlike uyarısı. Boynumda bir ağrı hissettim. Nathaniel'ın gözleri arkamdaki bir şeye bakarak büyüdü.

"Eğil!" diye bağırdı, yemek odasının camından bir şey uçarak içeri girip benim üstüme çullandığında elini bana doğru uzatmış ayağa kalkıyordu.

6

Hava ciğerlerimde tiz bir sesle boşaldı, ağır bir şey sandalyeyle birlikte sırtıma çarpmıştı ve pat diye yere düşmüştü. Apartman anında dumanla dolmaya başlamıştı. Başımı salladım, düşüncelerimi sabit tutmaya çalışıyordum.

Sert bir el bileğimden kavradı ve beni masanın yakınından çekti.

"Buradan çıkmalısın," dedi Nathaniel, beni masadan ve dumanın kaynağından uzaklaştırarak.

Elimi sallayarak beni bırakmasını sağladım. "Hayır, tüm bina havaya uçmadan bu dumanın kaynağını apartmandan çıkartmalıyım."

İfadesini göremiyordum ama onaylamadığına emindim. Kendimi yere attım, öksürüyor, ağzımı ve burnumu tişörtümle kapatıyordum.

Bir tıslama sesi tam da biraz önce oturduğum sandalyenin arkasından geldi. Yerde midemin üzerinde yuvarlanıyordum, sesin kaynağının tam önümde olduğunu hissedebiliyordum. Görüşüm ayaktaykenki kadar berbattı. Duman odayı anında doldurmuştu. Eşyaların belirsiz hatlarını seçebiliyordum ama fazlası yoktu.

"Bir pencere aç!" diye bağırdım Nathaniel'a. Cevap vermedi, en yakındaki çıkışı bulup binadan çıktığını düşündüm. Akıllı bir insan böyle yapardı elbette. Ama yine de ona âşık olmasam da onunla nişanlıydım.

Tıslama sesi gittikçe yakınlaşıyordu. Midemin üzerinde ona doğru ilerledim, sağ el parmaklarımı uzattım, diğer elimle tişörtümü ağzıma ve burnuma tutuyordum.

Arkamda kısa süreli bir soğuk hava hissettim ve duman geçici olarak azalmış gibi duruyordu. Arkama baktım ve Nathaniel'ın hatlarını oturma odasında görebildim, tüm camları açıyordu. Demek beni terk etmemişti.

Dönüp hedefime baktım, dumanın sesin kaynağını görebilmeme yetecek kadar azalmış olduğunu fark ettim. Ona doğru emekledim ve dokunmadan dikkatlice inceledim. Orta boyutlu siyah bir bovling topuna benziyordu, üzerindeki bir delikten gri duman çıkıyordu. Üzerinde herhangi yangın çıkarıcı bir madde yok gibi duruyordu ama risk almayacaktım.

Kanepeye geldim ve dikkatlice topu avucuma alıp kaldırdım. Yeni keşfettiğim meleksi gücüme rağmen bu talihsiz olay tamamen formdan düştüğümü gösteriyordu, top bana ağır gelmişti.

Arka kapıya doğru ilerleyip evi geçtim. Bir saniye sonra Nathaniel yanımdaydı, topu ellerimden alıyordu.

"Nereye?" diye sordu kısaca.

"Merdivenlerden aşağıya, avlunun oradaki yağmur fıçılarının içine," dedim. Uflayıp pufladığım için kendimi kötü hissediyordum. Duman görünüşe göre yalnızca benim ciğerlerimi etkilemişti.

Nathaniel mutfakta gözden kayboldu, arkasında bir dizi duman bıraktı. Bense dairenin içinde gezinip camları açtım. Kasım rüzgârının içeri girmesine izin verdim. Neyse ki, he-

nüz derin buz sezonuna girmemiştik böylece yağmur fıçılarının üstünde ince bir buz kalıntısından başka bir şey yoktu. Umarım topun içindeki her neyse yanan şeylerin suya genelde verdiği yanıtı verirdi ve sönerdi. Eğer nesne sihirli ise, suya çarptığında patlama ihtimali yüksekti. Asla tahmin edemezdin.

Camları açmayı bitirdiğimde hasarı görebilmek için yemek odasına döndüm. Top camı tamamen paramparça etmişti –hiç şaşırmamıştım- ve oturduğum sandalyeyi tanınmaz bir hâle sokmuştu. Sağ ayağımın altına bir şeyin battığını hissettim. Ayağımı kaldırdığımda tabanımdaki kanayan yarayı gördüm.

"Evet, elbette yerde cam parçaları olacaktı, aptal şey," diye homurdandım kendi kendime. Banyoya inip klozetin üzerine oturdum. Topuğuma batmış ufak bir cam parçası vardı. "Kendi uzuvlarımla bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorum."

Lavabonun altındaki rafa elimi uzattım, tırnak bakım çantamı çıkardım ve cımbızları aldım. Ardından biraz alkol ve pamuk çıkardım, tüm bunları yaparken sağ ayağımı sol ayağımın üzerine atmıştım ve altından kan damlıyordu. Pamuğun üzerine birazcık alkol damlattım ve cımbızın ucunu temizledim. Ardından pamuğun diğer tarafına biraz daha alkol damlatarak yarayı sildim. Alkol değdiği anda yanma hissi canımı yakmıştı.

Bir Nefhil'im tarafından öldürülmenin kıyısından dönmüş birinin acıya daha dayanıklı olacağını düşünürsünüz.

Ayağıma doğru eğildim ve camı çıkarmaya başladım. Parçayı cımbızla tuttum ve çektim, etimden çıktığı sırada acıyla inledim.

"Maceralı bir yaşam hiç de bana göre değil," diye mırıldandım, yaraya daha fazla alkol sürüyordum ki enfeksiyon kapmasın. Alkol işini yaptığı sırada gözlerim yaşla dolmuştu.

Kesiği bandajlamayı bitirdim ve ağırlığımı vererek test ettim. İyi olacaktı. Bir an sonra, Nathaniel arka kapıdan kalanları açarak içeri girdi. Onu karşılamak için yavaşça koridora çıktım ve gülmeme engel olsun diye ağzımı ellerimle kapadım.

"Hiç buruş buruş olmuş muydum?" diye merak ettim, karşımdaki öyleydi. Yüzüne dinamit patlayan bir çeşit çizgi film kurtlarına benzemişti.

Nathaniel'ın sarışın saçları öne doğru kalkmış ve yer yer kararmıştı. Yüzü ve tişörtü de öyle. Ben avuç içime doğru gülerken kanatlarından yere bir kaç kararmış tüy düştü.

Bana tek kaşını kaldırarak baktı ve ben de yüzüme derhâl ciddi bir ifade yerleştirdim. Ardından hiçbir şey söylemeden elime bir parça kağıt tutuşturdu.

Kağıdı çevirdim ve ön yüzünde bir mesajın yazılı olduğunu gördüm. Basitçe, *"ONU NEREDE TUTTUKLARINI BİLİYORUM,"* yazıyordu.

Kâğıdı yeniden çevirdim, başka bir bilgi arıyordum. Bu kelimelerden başka bir şey yoktu.

"İşte bu son derece işe yarar bir yardım," diye homurdandım. "İnsan harita veya uçarken izlenebilecek bir koordinat falan koyar."

Nathaniel'a baktım, görünüşe göre etrafa saçılmış saygınlığının parçalarını topluyordu. "Topu dışarı çıkardığında ne oldu?"

"Ben onu fıçıya ulaştıramadan patladı," dedi sertçe.

"Ben bir şey duymadım," dedim.

"Ufak bir patlamaydı, bombayı göğsüme yakın tuttum ki herhangi bir binaya zarar vermesin." Ama bu davranışından dolayı pişman olmuşa benziyordu.

"Şey, teşekkürler," dedim, düşünceli olması beni etkilemişti. "Peki mesaj neredeydi?"

"Bombanın içinde."

Parmaklarımla kâğıdı okşadım. Son derece normal standart bir not kağıdı gibi görünüyordu. "Nasıl oldu da kâğıt patlamadan etkilenmedi?"

"Belki de kâğıdın üzerine sihir vardır," dedi Nathaniel, omuz silkerek.

Mesajın iletim yolundan çok tişörtünü düzeltip üzerindeki tozları silkelemekle ilgileniyormuş gibiydi. Bense oldukça ilgilenmiştim. Bir sihir yalnızca mesajın büyü kullanabilen biri tarafından yollandığını gösteriyordu. Tamam, güzel. Gecenin ortasında patlama ile gelen çoğu şey genelde sihirliydi. Çoğunda bir patlamanın ardından hasar almayacak bir kâğıt çıkarmak gibi bir özellik olmazdı.

Bu da olasılıkları bir cadıya veya bir periye düşürüyordu. Muhtemelen. Hâlâ dünya ile ilgili bilmediğim çok şey vardı, her gün yeni bir şeyler keşfediyordum. Ama belli ki ortalama bir Elçi, bir iblis, bir melek, bir vampir veya başka bir şey bu tarz bir sihir yaratamazdı.

Elbette, bir cadının veya bir perinin böylesine yardımı dokunmayacak bir mesajı bir bombanın içinde niye gönderdiğini merak ediyordunuz. Mesajı yollayan yaratık arkadaş mıydı? Ve öyleyse, bunu bildirmek için niye böylesine bir yol seçmişlerdi?

"O şeyi camdan fırlatan yaratığı görebilme imkânın oldu mu?" diye sordum Nathaniel'a. "O yöne bakıyordun."

Başını salladı. "Yalnızca bombanın yaklaştığını gördüm."

Kaşlarımı çattım. "Öyleyse bunu fırlatan şey çok çabuk kaçtı. Ya da uzak bir mesafeden attı. Ya da onu yerden havalandırarak içeri uçurdu. Lanet olsun. Belki Beezle bir şey görmüştür."

"Gargoyle'ın nerede?" diye sordu Nathaniel. "Bu arbede onun dikkatini çekmiş olmalıydı."

"Haklısın," dedim, hızlıca dönerek evin içini aradım. Beezle yuvasını resimli pencerenin altında tutuyordu, ön verandanın çatısında. Bu hem ön kapıya yaklaşanları görmesini sağlıyor hem de caddede olup biten her şeyi gözlemleyebilmesine olanak tanıyordu. Beezle her şeye burnunu sokmaya bayılırdı.

"Beezle!" diye bağırdım, camı açıp yuvasını görünceye kadar öne doğru eğildim. Yuvası dallardan, yapraklardan, gazete kâğıtlarından ve ufak kumaş parçalarından oluşmuştu. "Beezle!"

Cevap vermedi, biraz endişelenmeye başlamıştım. O bombayı camdan içeri atan şey Beezle'a zarar vermiş olabilirdi. Daha fazla eğildim, kalçalarımla dengeyi sağlıyordum. Derim soğuk kasım rüzgârından dolayı buruşmaya başlamıştı.

"Beezle!" diye bağırdım. "Hemen bana yanıt ver!"

Caddede yürüyen komşularımdan bazıları şaşkınlıkla bakıp beni camdan sarkmış, bağıran bir deli gibi gördüklerinde hemen kafalarını çeviriyorlardı.

"Beezle!" diye tekrarladım, gözlerim her ağaç dalını, görüş açısındaki her çatıyı arıyordu. Çatlak Gargoyle'ımdan hiç ses yoktu.

"Beezle!" dedim yeniden, dengemi kaybettiğimi hissediyordum, bir anlığına kanatlarımı çağırsam mı diye düşündüm. Ardından Nathaniel'ın kollarını belimde hissettim, beni içeri çekiyordu.

Koluna vurarak ona karşı mücadele ettim. "Bırak beni! Beezle'ı bulmalıyım!"

"Camdan dışarı bağırarak onu bulamayacaksın. Eğer Gargoyle orada olsaydı, çağırdığında gelirdi," dedi mantıklı olarak. Üçe kadar sayarken derin bir nefes çektim, aynını nefesi verirken de yaptım. Sakinleşmem gerekiyordu. Düşünmem gerekiyordu. Beezle kayıptı. Dışarıda bir yerde yaralı bir şekilde yatıyor olabilirdi.

"Tamam," dedim, Nathaniel'ın kolunu hafifçe çekip yüzüne bakarak. Davranışımın ona karşı güçsüz bir şekilde yansıdığını görüp sinirlenmiş olmalıydı, yeniden. "Tamam. Beni bırakabilirsin."

"Aptalca bir şey yapmayacaksın ama?" diye sordu.

"Aptalca'yı tanımla," dedim, ardından anlamıyormuş gibi bakarak başımı salladım. "İğneleme. Belli ki tanıdık olmadığın bir kavram. Her neyse, hayır, camdan sarkıp mahallenin delisi gibi bağırmayacağım."

Yavaşça bıraktı, bana inanıp inanmaması gerektiğine emin olamıyormuş gibiydi. Dönüp onunla yüzleştim.

"Beezle'ı bulmam gerek," dedim. O sırada ne kadar yalnız hissettiğimi tarif edemezdim, Beezle yoktu, Gabriel yoktu, bunları düşünürsem elimde olmadan oturup ağlayacaktım ve Nathaniel'ın önünde yapmak isteyeceğim son şey bu olurdu. "Sen korta dönebilirsin."

Tek kaşını kaldırdı, belli ki sinirlenmişti. "Öyleyse gönderiliyorum, Prenses?"

Yanaklarıma kanın hücum ettiğini hissedebiliyordum. "Üzgünüm. Böylesine despotça davranmak istemezdim. Ama benim gitmem gerekiyor. Beezle yaralanmış olabilir."

"Sana yardım edeceğim," dedi.

Tamamen şaşkınlığa kapılmış olarak görünmek istemezdim ama sanırım tam da öyle oldu. Nathaniel yanımda takılmasını isteyeceğim ilk kişilerden değildi ama bombayı atanın hâlâ buralarda olması ihtimaline karşı yanımda ekstra bir çift el bulunması fena olmazdı. "Şey, tamam. Üstüme bir şeyler giyeyim ve çıkalım. Sen, şey, kanatların dışardayken kendini saklayabilir misin?"

"Bir meleğin öğrendiği ilk şeylerden biri de kimliğini ölümlülerden nasıl saklayacağıdır," dedi bilmiş bir tonda.

Bu küçümseyen tavır beni rahatlatmıştı. Hemen ondan hoşlanmama hâlime geri dönebilirdim ve beni iyileştirdiği, ayrıca Beezle'ı bulmamda yardım edeceği için ona minnettarlık duyduğum düşüncesiyle tartışmama gerek kalmamıştı.

Odama koştum, bir mont ve siyah Converse'lerimi giydim, ardından ön kapıda Nathaniel ile buluştum. Anahtarlarımı ve yedek cep telefonlarımı attığım masanın üzerinde asılı duran ufak aynada saçlarını düzeltiyordu.

"Hadi, yakışıklı," dedim, gözlerimi devirerek. "Yapacak işlerimiz var."

Kanatlarımı açtım ve gözden kayboldum. Nathaniel da bir an sonra kayboldu. Ölümlü gözler bize göremeyecekti ama doğaüstü herhangi bir yaratığa bir hayalet gibi saydım olarak gözükebiliyorduk.

Ön pencereye doğru uçtuk ve ardından evin çatısından başlamaya karar verdik. En ufak kuytuyu bile aradım. Ön ve arka bahçede gezinerek tüm tavşan deliklerinin içine seslendin, çalıların arasına baktım. Yoktu.

Beezle'dan hiç iz yoktu. Bana saldırandan da. Hiçbir şey yoktu.

Panik olmamaya çalıştım. Gabriel'i kaybetmek bir şeydi. Ona karşı karmaşık, sağlam duygularım vardı ve onun incindiğini görmek istemezdim. Ama Beezle'ı kaybetmek bir yıkımdı. Tüm hayatım boyunca hiç onsuz kalmamıştım. Her zaman oradaydı, huysuz, bazen sinir bozucu ama benimdi. Ben ufakken bir aile gibi olmuştu, büyüdüğüm sırada da devamlı yanımda olan bir arkadaştı. Beezle'ın olmadığı bir geleceği hayal etmeyi denemezdim bile.

Komşumun eviyle benim evimin ortasındaki dar yolda durdum ve binanın dışına bakan duvardan sarktım. Midem merak içinde yanıyordu. Beezle'a ne olmuştu? Onu kim, neden almıştı? Ona bir şey yapıyorlar mıydı? Karşılığında fidye mi isteyeceklerdi?

Dönüp baktığımda Nathaniel'ın arkamda durduğunu gördüm. Ben ayağa kalkarken mendilini cebine geri koyuyordu.

"Ağlamıyordum," dedim.

"Elbette," dedi.

"Yalnızca Beezle için endişeleniyorum," dedim.

"Doğal olarak," dedi.

Tuhaf bir sessizlik oldu. Gabriel olsa beni rahatlatırdı, ben de bunu yapmasını isterdim. Nathaniel ne yapacağını bilmiyordu, ben de onun herhangi bir şey yapmasını istediğime emin değildim zaten. Ve bu tarz şeyler düşünmek beni gittikçe daha da yalnızlaştırıyordu.

"Arka kapını ve kırık camı tamir etmesi için bir tamirci ayarladım," dedi Nathaniel.

Kapı. Onu tamamen unutmuştum. Gabriel ile dün sabah kapıyı yerine oturtmuş ve çivilemiştik; bu gerçekten dün

mü yaşanmıştı? Neden Azazel'in kızı olduğumu öğrendiğim günden beri böyle ömür boyu sürermiş gibi geçen günler yaşıyordum?

"Bomba elindeyken arka kapıdan nasıl çıktın? Kapı çivilenmişti."

Nathaniel omuzlarını silkti. "Çerçevesinden tamamen kırıp çıktım."

"Ah. Ama şimdi tamir edilecek."

"Evet. Güvenliğin konusunda hiçbir şeyi riske alamam."

Bunu söyleyiş tarzından dolayı kafamı kaldırıp ona baktım, belki de gözlerinde kibarlık denilebilecek bir şeyler vardı. Belki de gerçekten bunu kastederek söylemişti. Belki de beni gerçekten güvende tutmak istiyordu. Ama bu onun, dönüşmemi istediği insana karşı benim olumsuz görüşlerimi değiştirmiyordu. Ve hiçbir türde kibarlık Beezle'ı veya Gabriel'i bulmama yardımcı olmayacaktı. Ama benimle iş birliği yapmasına ihtiyacım vardı.

"Dinle, Nathaniel," dedim. "Bu tüm Gabriel olayını Azazel'den saklı tutman konusunda gerçekten yardımına ihtiyacım var."

Kaşlarını çattı. "Lord'uma yalan söylememi mi istiyorsun? Böyle bir şeyin cezası yalnızca öfke olur."

Nathaniel'dan hoşlanmasam da, cezalandırılmasını istemezdim. Benim uğruma da güzel suratını tehlikeye atmak isteyeceğini hiç düşünemiyordum. Bu oyunu çok dikkatli oynamam gerekiyordu.

"Sanırım buralarda garip bir şeylerin olup bittiğinin sen de farkındasın," dedim.

Hiçbir şey söylemedi, yalnızca devam edebilmem için başıyla onayladı.

"Ama babamı gereksiz yere alarma geçirmek istemiyorum."

"Elbette ki böyle bir hadiseyi bilmesini istemez misin? Ya senin vücudunda kalıcı bir hasar kalsaydı... Gabriel olmadığı sırada?"

"Şey, işin aslı, zaten vücudumda yaralanmalar oldu. Ama senin sayende iyiyim."

"Peki ya Gabriel'in Azazel'e verdiği düzenli raporlar?"

Bunu zaten düşünmüştüm, iyi bir çözüm bulacağımdan emindim. "Bir kaç günlüğüne raporları sen versen?"

Nathaniel'ın kaşları daha da derin çatıldı. "Köleymiş gibi davranıp Lord'uma yalan söylememi mi istiyorsun?"

Gabriel'e öyle hitap etmesine bu seferlik bir şey demeyecektim. Bu bölüm oldukça kurnaz oynanması gereken bir bölümdü.

"Hayır, senden yalnızca Azazel'i her gün aramanı istiyorum, tıpkı Gabriel'in yaptığı gibi. Ama raporlarını düzeltmeni istiyorum. Düzelt," diye tekrarladım, bana tartışmaya başlayacakmış gibi baktığında. "Yalan söyleme. Sadece belli bilgileri vermekten kaçın. Ve eğer Azazel senden haber alırsa, Gabriel'den alıp almadığını umursamayacaktır."

"Ama Lord Azazel'e rapor verebilmem için senin günlük aktivitelerinden ve nerelerde olduğundan haberdar olmam lazım," dedi.

Başımla onayladım. Bu bölümü işte gerçekten de sevmiyordum. "Şey, evet, bir kaç günlüğüne burada kalırsın."

Bana şüpheci bir tavırla baktı. "Seninle mi?"

"Gabriel'in dairesinde," diye düzelttim.

Nathaniel düşünüyormuş gibi görünüyordu. Kararını beklediğim sırada nefesimi tutmuş olduğumu fark ettim. Ne bana yardım etmesini, ne de kendisini Gabriel için tehlikeye

atmasını gerektirecek bir sebebi vardı. Ama bulabildiğim en iyi çözüm yolu buydu. Azazel'in, Nathaniel'ı yanıma aldığımı öğrendiğinde duyacağı sevinçle Gabriel'in cızırtılı radyo yayınına kulak asmayacağını umuyordum.

Bunların olasılıkları kaçtı? diye düşündüm kendi kendime, beynimin içindeki ses daha çok Beezle'ınki gibiydi. Azazel benim aptal olduğumu düşünmüyordu elbette, yalnızca bir el çabukluğu yapacaktım. Belki de sağ elimi izlediği için sol elimle neler yaptığımı göremezdi.

"Planın risk içeriyor," dedi Nathaniel.

Başımla onayladım.

"Lordum şu zamana kadar kölenin kayıplara karıştığını öğrenmiş olabilir bile."

Bundan Beezle da bahsetmişti ama bunu ben düşündüğümde gerçek olamazmış gibi geliyordu. "O hâlde benimle iletişime geçip başka türde koruma sağlamaya çalışmaz mıydı?"

Nathaniel bir saniyeliğine düşündü. "Olası. Veya onu arayıp aramayacağını görmek için bekliyordur. Lordumun niyetlerine erişmek olanaksızdır."

Harika. "Şey, herkes bana Azazel için herşeyden önemli olduğumu söylüyor, ben de şimdiye kadar bana yeni bir koruma sağlardı diye düşünüyordum. Elbette benim refahım her türlü akıl oyunundan üstün geliyordur."

"Öyle görünüyor, ama Grigori ile ilgili bir tahmin yürütmek akıllıca değildir."

Nathaniel'ın sarsaklığı sinirimi bozmaya başlamıştı. "Bak, yalnızca Azazel'in bilmediğini düşünebilir miyiz ve eğer bu işe yararsa asla öğrenmez. Bana yardım edecek misin?"

Nathaniel onaylamıyormuş gibi baktı. "Benden yarım kan bir köle ve beni kısmen sevmeyen bir kadın için, sağlığımı kötü yönde etkileyebilecek bir karar vermemi istiyorsun."

Dişlerimi sıktım. "Eğer bana yardım edersen senden hoşlanmam artabilir."

"Pekâlâ. Sana yardım edeceğim. Ama sonrasında karşılığında senden uygun zamanda bir şey isteyeceğim."

Dikkatle ona baktım. "Bir şey? O bir şey konusunda biraz detaya inebilir misin?"

"İleriki bir tarihte neye ihtiyacım olacağını bilemem, nasıl detaya inebilirim?"

Bir süre düşündüm. "Tamam. Anlaştık. Ama benim de red hakkım olacak, tıpkı senin olduğu gibi. Eğer görev yapmak istemeyeceğim bir şey olursa, başka bir şey istersin."

"O halde anlaştık," dedi, ve elini uzattı.

Mephistopheles anlaşmayı Fauest'a uzattığında o da böyle mi hissetmişti acaba? İstediğim bir şeyi alıyordum, ama ne kadarını ödeyecektim?

Sıkmak için ben de elimi uzattım ama o öpmek için dudaklarına götürdü. Dudakları tenime değdiğinde, midemin derinliklerinde ufak bir etkilenme kıpırtısı oluştu ve yine bir şekilde Gabriel'e ihanet ettiğimi düşündüm. Çekmeye çalıştım ama daha fazla sıktı.

"Unutma, Madeline Black, sen benim nişanlımsın. Bana ait olacağın gün de gelecek, bedenen ve ruhen. Ve o zaman aramızda hiç pazarlık kalmayacak. Kendi evimde usta ben olacağım."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve elimi çekip kurtardım. "Bir de neden senden hoşlanmadığımı merak ediyorsun."

Yumruklarımı yanlarımda birleştirdim. Kontrolümü kaybedip onu Eski Ahit'e kadar uçurmayacaktım, ki evlilikle

ilgili kararlarını ona danışarak almıştı belli ki. Şu an bana yardım etmesine ihtiyacım vardı. Eğer bir gün benim sessiz, ufak bir ev hanımı olacağıma inanıyorduysa, fantazilerine devam edebilirdi. Hiçbir durumda böyle bir evliliğin olması olası bile değildi.

"Her neyse. Dinle, Gabriel'in kaybolduğu caddeye dönüp herhangi bir şeyler bulabilecek miyiz diye bakabilir miyiz? Bunların hepsi orada başladı gibi geliyor."

"Peki ya Gargoyle'ın? Korumanı kaçıran yaratık tarafından mı kaçırıldı sence?"

"Buna inanıyorum," dedim. "Diğer türlü birden fazla düşmanım oluyor."

"Bunun zaten olduğuna eminim," dedi. "Aile bağların bunu sana şart koşuyor."

"Rahatlığın yolu, Nathaniel."

Marketin yanındaki caddeye doğru ilerledik, burada ikinci kurt cinayeti, Gabriel'in kaçırılması ve Samiel'in bana saldırması olayları sırasıyla yaşanmıştı. Oraya geri dönerek şansımı zorladığımı düşünüyordum, çünkü zaten o bölgede kötü olaylar fazlasıyla yaşanmıştı. Ama elimde olan tek yol buydu.

Biz uçarken öğleden sonrası trafiği altımızdaki Ashland'i vurmuştu. Gökyüzü griydi ve hava soğuktu. Ceketimin içinde titriyordum. Hâlâ yalnızca bir tişört ve pantolon giyiyordum, çünkü Beezle'ı aramak için koşarak dışarı çıktığım sırada havayı pek de düşünmemiştim. Kanatlarım olduğu sırada görünmezdim ama maddeleri hissedebiliyordum. Yalnızca görünmezdim, yok edilemez değil. Diğer yandan Nathaniel eldivenleri ve şapkası olmasa bile son derece rahat görünüyordum. Ondan hoşlanmamam için bir neden daha.

Yağmur çiselemeye başladığında alana inmiştik.

"Harika," diye homurdandım. "Havanın olası her kanıtı saklayacağı gerçeği harika."

"Aradığımız kanıtlar zaten hiçbir durumda insanların gözüne gözükmez," dedi Nathaniel. "Bir sihir izi ya da doğaüstü bir yaratığın izini arıyorsun."

"Sanırım güç signatürlerini takip edemediğini söylemiştin?"

Nathaniel üfledi, belli ki ona bu eksikliğini hatırlatmam sinirini bozmuştu. "Güç signatürlerini takip edemiyorum ama sihir kalıntılarını hissedebiliyorum. Konsantre olduğun takdirde sen de yapabilirsin."

"O hâlde sana ihtiyacım olmadığını söylüyorsun?" dedim ama duyamayacağı derecede kısık bir sesle. En azından duyamadığını umuyordum.

Nathaniel bölgede dolaşırken, ben sihrime konsantre olmaya çalıştım, diğer türde güçlerin izlerini arayacaktım. Bu Alev Topu yaratmaya benzemiyordu veya bir Elçi olarak ruhu bedenin bağlarından ayırırken kullandığım türde sihir değildi. Bu tahribatla ilgili değildi. Bu daha yumuşak türde sihirdi ve bu tarz sihir benim uzmanlık alamm değildi. En iyi zamanlarda bile güçlerimi zorlukla kontrol edebiliyordum. Düzgün kontrol bile benim ötemde bir şeydi.

Yine de, çaba göstermiştim çünkü Beezle'm olmayışı beni üzüyordu ve Gabriel'le aramızdaki olayları çözme şansı bulunca ya kadar onun gitmesine izin veremezdim. Ve çünkü Nathaniel'ın benim hakkımdaki görüşlerinin doğruluğuna katlanamazdım. Güçlerini kontrol edemeyecek kadar duygusal, kör bir alet olmak istemiyordum.

Sihrimi bir örtü gibi görüyordum, bir fısıltı ile benden uçabilecek titreyen bir güç. Benden uzaklaşan bir örtü, kibarca etrafımdaki her şeyi saran. Bu görünmez ağı yerinde tut-

tum, zihnimle tüm sihrimin ipliklerini araştırdım, şaşkınlıkla fark ettim ki bu ağın içinde Nathaniel'ın gücü vardı. Tıpkı kızılötesi bir kamera ile ısı takibi yapmak gibiydi. Sihir nabzını açıkça görebiliyor, kaynağını tespit edebiliyordum. İlginçtir ki, Nathaniel gücümün onun üstünde olduğunu hissediyor gibiydi.

"Ne yapıyorsun, Madeline," diye sordu. Benden bir kaç metre ötede duruyordu.

Sorusunu görmezden geldim. Cesaretle örtüyü daha uzağa ittim, tüm caddeye yaymaya çalışıyordum, ardından iki kavşağın birleştiği, kurtlarla buluştuğumuz yere kadar uzandı. Alnımdaki ter damlalarını hissedebiliyordum, çünkü sihir örtüsünü kendimden uzaklaştırdıkça kontrol etmesi daha güç bir hâl alıyordu.

"Madeline, sen ne..." diye tekrarladı Nathaniel, ama elimi kaldırarak onu durdurdum.

Bir şey bulmuştum ve bu hiç de bulmayı beklediğim bir şey değildi. Bir sihir kullanımının kalıntılarını veya şanslıysak bizi Gabriel'i kaçıranlara götürecek bir nesne buluruz diye düşünüyordum. Bunu hiç beklemezdim.

"Nathaniel," dedim, yorgunluktan zorlukla nefes alarak. "Bu caddede bir portal var, şu an durduğumuz yerden otuz metre ötede bile değil."

7

"Bir portal mı?" dedi boş boş. "Burada bir portal olamaz. Olsa görürdük."

Bense çok net bir şekilde görebiliyordum, sihirsel gücün dönen bir girdabı gibi, görünmez ağımın içine takılmıştı. Ben izledikçe, portal ağımın köşelerini kendine çekmeye, sihri içine emmeye çalışıyordu. Portalın nereye gittiğini veya onu oraya kimin koyduğunu bilmediğimden içine çekilmemenin en doğrusu olacağını düşündüm. Derhâl sihrimi düşürdüm ve ağ kayboldu.

"Çok yakındı," dedim.

"Yakın olan ne?" diye sordu Nathaniel.

Girdabın sihrimi git gide içine çektiğini anlattım, başını salladı. "Bu olamaz."

"Olabilir. Sana söylüyorum, o burada."

"Bir portal bu şekilde çalışmaz, özel üyelerin kullanabildiği gizli bir kapı değildir. Her zaman görünebilir ve bir ustanın kontrolü altındadır."

"Gabriel'in bir zamanlar bana söylediği şeyi düşündüm. "Bazı portalların doğal oluştuğunu düşünüyordum."

"Evet, ama burada değil. Bu ölümlü dünyada hiçbir zaman doğal oluşumlu bir portal bulunmadı."

"O hâlde bir ustanın kontrolü altında olması gerekiyor," dedim düşünceli bir şekilde.

Nathaniel dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet, eğer oradaysa, birinin olması gerekiyor."

"Orada işte," dedim, sinirli bir halde. "Aslında, bu Gabriel'in nasıl kaybolduğunu açıklıyor. Yanlışlıkla portalın içinden geçmiş olmalı."

"Bu durumda, neden dönmedi?"

Ona baktım. "Görünüşe göre o güzel kafanın içine bir beyin yerleştirmeyi unutmuşlar. Niye dönmediğini ben nasıl olur da bilebilirim? Ya portalın diğer tarafında gerçekten tehlikeli bir şeyler var ya da bir tuzak. Veya ikisi birden."

Nathaniel bana uzun uzun baktı. "Madeline, neden biri –ben inandığımdan söylemiyorum- ölümlülerin geçebildiği bir yere görünmez bir portal koysun? Herhangi biri kazayla girebilir."

Bileğini yakaladım ve portalın bulunduğu yere doğru onu sürükledim. Eğer-göremezsem-inanmam tavrı sinirimi bozmuştu. Ne diye caddenin ortasında bir portal olduğunu uydurayım ki? Onun dikkatini çekmek için mi? Sanmıyorum.

Portal caddenin bir kaç metre içindeydi ve yol ayrımının yakınındaydı. Köşeye yaklaştığımda yavaşladım, tam olarak nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Ben ağı yeniden oluştururken Nathaniel sırıtıyordu; bu sefer iki bölgeyi de görmeye çalışacaktım, fiziksel ve sihirsel olarak. Sihri ikinci kez oluşturmak daha az çaba gerektiriyordu ama sihirli ağın ötesinden portalın fiziksel yerini görebilmek çok daha zordu

Gerçek dünya belirsiz bir bulanıklıktaydı, renklerin ve gölgelerin bulanık karmaşası.

Portalın bulunduğu yere yaklaştım, ufak adımlarımı tereddütle atıyordum. Nathaniel arkamda sabırsızca ofluyordu. Ona zekice bir laf söylerdim ama tüm enerjimi sihirli ağ için kullanmam gerekiyordu. Portal beni yeniden içine çekmeye çalıştı, ben de gücümü girdabın dışında tutabilmek için inanılmaz bir efor sarfettim.

Portala yalnızca bir metre yakınlığa geldiğimde parmağımı ona doğru kaldırdım ve ağı düşürdüm.

"İşte. İşte burada. Eğer konsatre olursan, onu görebilirsin," dedim.

Nathaniel şüpheyle bana baktı ama hazırlandı, dikkatli bir şekilde bakmaya başladı, sanki bir sihir kalıntısı arıyormuş gibiydi. Portalı bulduğunda bunu görebilmiştim. Kaşları saçlarının içinde kaybolana kadar kalktı.

"Sıradışı," diye mırıldandı.

"Benden şüphelendiğin için özür dilemene falan gerek yok," diye homurdandım.

Portal'a yaklaştı, sanki parmaklarıyla girdabın köşelerini hissedebiliyordu. Portalın onun sihrini de içeri çekmeye çalışıp çalışmadığını merak ettim, bana yaptığı gibi. Belki de benden daha güçlüydü veya daha fazla kontrole sahipti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum merakla, o portalın etrafında gezinip her bir açısını incelerken.

"Portalın efendisini bulmaya çalışıyorum," dedi, bana bakmıyordu.

"Portallarda, onu üretenlerin izi kalır mı?"

"Bir çeşit," dedi Nathaniel. "Birçok canlı sihirsel bir kalıntı bırakır. Ama bu portalla ilgili en sıradışı özellik..."

"Görünmez olması ve burada bulunmaması gerektiği gerçeği dışında mı?"

"...sanki tüm sihir izleri üzerinden silinmiş gibi."

Kaşlarımı çattım. "Ama güç signatürlerini silmek de sonuçta bir iz bırakmaz mı? Demek istediğim, sihir yoluyla temizlenmesi gerekiyor, değil mi?"

"Mantıklı olabilirdi ama hayır. Geride hiçbir izin kalmayacağını garanti eden türde sihirler var."

"Yani elimizde kimin, niye açtığını asla öğrenemeyeceğimiz bir portal var. Ne kadar da güzel," diye homurdandım.

Portala daha da yaklaştım, olan biten herşeyden dolayı sinirlenmeye başlamıştım.

"...ddy!"

Bir ses, çok ufak ve solgun bir ses duyduğumu hayal etmiştim.

"Maddy!"

Sabit kaldım, dinliyordum. Sanki çok uzaktaki bir borunun içinden sessiz bir şekilde geliyor gibiydi.

"Maddy!"

"Beezle?" dedim. "Beezle, sen misin?"

Cevap yoktu.

"Madeline?" dedi Nathaniel, endişeyle beni izliyordu. "O nedir?"

"Sessiz ol," dedim. "Beezle'ı duydum."

"Ben hiçbir şey duymadım."

"Maddy!"

İşte, yine, önce sessiz, sonra daha yüksek sesle. Nereden geliyordu? Beezle caddede bir yerde mahsur mu kalmıştı? Yaralı mıydı?

"MADDY! UZAKLAŞ!"

İşte. Çok net bir şekilde duymuştum. Portala baktım.

"Orada," dedim Nathaniel'a.

"Kim orada?" dedi.

"Beezle portalın içinde," dedim ve bundan emindim. Nasıl yapılacağını bilmiyordum ama onu oradan çıkaracaktım.

Portala doğru yürüdüm, sanki bir çeşit transın içine girmişim gibi kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başladı. Beezle. Beezle'ı geri almalıydım.

"Madeline!" diye bağırdı Nathaniel, ses tonu paniklemiş gibiydi.

Elinin bileğimi kavradığını hissettim, beni çekmeye çalışıyordu.

Kolumu çekerek serbest bıraktım, portala döndüm. Nathaniel yeniden tuttu, yüzleşmem için kendisine çevirdi.

"Madeline, tüm tanrılar adına ne yapıyorsun sen? Diğer tarafta ne olduğunu bilmediğin hâlde bir portalın içinden öylesine geçemezsin." Beni biraz sarstı, elleri omuzlarımdaydı. "Düşüncesizce tehlikenin içine girersen Lord Azazel ile nasıl yüzleşirim?"

Sinirli bir şekilde omzumdaki ellerini ittim. "Bana çocukmuşum gibi davranma. Eğer öldürülsem umrunda olan tek şey Azazel'in ne yapacağı olur. Beezle orada, ve onu bulmam lazım."

Nathaniel'ın gözleri soğuk ve öfkeli bakıyordu. "Düşün, Madeline. Gargoyle portalın içinde olmayabilir. Senin için hazırlanmış bir tuzak olabilir."

"Umrumda değil," dedim. "Eğer oradaysa ona yardım etmem gerekiyor."

"Seni aptal," diye patladı. "Diğer dünyalarda yüzlerine bile bakamayacağın türde korkunç şeyler var. Ve senin düşüncenin aksine bir canavar tarafından parçalanmana veya bir iblis kabilesi tarafından tutsak edilmene göz yumamam."

Yüzüm kızardı. Nathaniel'dan hoşlanmasam bile, duyguları yokmuş gibi davranmayı kesmem gerekiyordu. "Tamam, belki zarar görmemi istemiyorsun. Ama eğer Beezle'ın içerde olmasına dair en ufak bir olasılık bile varsa, onun için gitmeliyim. Onu geri almalıyım."

O, bu dünyada beni gerçekten seven tek yaratık, diye düşündüm.

Nathaniel bir anlığına bana baktı. "Ne söylesem de eninde sonunda gideceksin değil mi?"

Başımla onayladım.

"O hâlde elimden tut," dedi.

Ona hiçbir şekilde dokunmayacağım zamanlar da olmuştu. Ama şu an, Beezle için, elimi isteklice onun eline bıraktım.

Portalm içinden adım attık ve girer girmez Beezle'ın sesini duyduk, bağırıyordu, "Maddy! HAYIR! BU BİR TUZAK!"

Elbette öyle, diye düşündüm. Bir tuzak olduğunu biliyordum. Yalnızca umrumda değildi.

Ardından portal bizi içine çekti, acı çekiyordum. Babamın evine birkaç kez portalla seyahat etmiştim, sanki kafamı iki cüruf briketi eziyormuş gibi hissetmiştim. Nathaniel elimden daha sıkı tuttu. Gözlerim iskeletimden uçup gidecekmiş gibiydi, bir an sonra ise, bitmişti.

Nathaniel'ın parmaklarımı tutan elinin gevşediğini hissettim ve yumuşak, ıslak ve kötü kokan bir şeye yüz üstü düştüm. Öğürdüm ve başımı kaldırarak ağzımdaki çamuru tükürdüm.

"En temel talimatları bile izleyememenin bir nedeni var mı?" "Maddy, hayır, dur, bu bir tuzak' dediğim zaman hangi noktayı anlamadın?"

Gözlerimdeki çamuru sildim, dizlerimin üstüne çöktüm ve tanıdık, sevdiğim sesin kaynağını aradım.

Beezle ufak, metal bir kafesin içindeydi, yirmi metre kadar ötede asılı duruyordu. Pek yorgun görünmüyordu ama bana öfkeyle bakıyordu.

"Minnettarlığın lüzumu yok," dedim, ayağa kalkıp etrafa bakınarak.

Bir bataklığa inmişiz gibi görünüyordu. Zambakların ve inanılmaz büyüklükteki ağaçların dallarının arasından ilerlemeye çalıştım. Hava gri ve sisliydi, sülfür kokuyordu. Bir kaç saniye sonra gözlerim sulanmaya başladı.

"Ve ne diye onu getirdin?" dedi Beezle, parmağıyla Nathaniel'ı işaret ederek.

Beezle'ın işaret ettiği yere baktığımda Nathaniel'm portaldan benim gibi savrulmadığını gördüm. Suyun üzerinde, meleksi beyaz kanatlarını açmıştı, üzerinde hiç çamur yoktu.

"Senden nefret ediyorum," dedim, karşımda sırıtıyordu.

Kıyıya ve Beezle'm içinde bulunduğu ufak kafese doğru ilerlemeye çalıştım. Nathaniel gülerek Beezle'm kafesinin yanına indi, dikkatle incelemeye başladı.

"Büyük sır nerede? Ne oldu da gelip seni almamam için o kadar sinirlendin?" dedim.

Beezle iç geçirdi, bir anlığına gözlerini kapadı ve arkamda bir yeri işaret etti. "Şundan dolayı."

O söylediği anda, yerde büyük bir deprem oluyormuş gibi bir sarsıntı hissettim, su bir kaç santim havaya sıçramıştı. Sülfür kokusu güçleniyordu. Nathaniel ayağa kalktı, dikkatli bir şekilde bakıyordu.

Derin bir nefes verdim. "Arkamda büyük bir şey var, değil mi?"

Beezle başıyla onayladı. "Aynen."

Suyun içinde gezinen bir kaç uzvun sesi vardı. "Gözenekli ve dokunaçlı bir şey mi?"

"Evet."

"Hayatımdan nefret ediyorum," dedim, ve döndüğüm sırada bir Alev Topu yaratıp fırlattım.

Devasa, titreyen, cıvık cıvık bir yaratık olduğunu hissedebiliyordum, ardından Alev Topu ona çarptı ve yaratık devasa ağzını açarak öfke içinde gürledi.

Bağırması bir rüzgâr gücü oluşturmuştu, beni bir kaç metre geriye fırlattı. Beezle'm kafesinin yanına düşmüştüm. Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir hâli vardı.

"Sanırım bu onu yalnızca daha da sinirlendirdi," dedi.

Yaratık ileri doğru gelirken ayağa kalktım, havayı uzun, filimsi burnuyla kokluyordu. Birkaç ufak gözü vardı ama gözbebekleri sütümsü bir beyaz ile kaplanmıştı. Yaratık kördü. Alev Topu ona hiçbir zarar vermemiş gibi görünüyordu.

"Sence bu şeyi hemen benzetip eve dönebilecek miyiz?" diye sordu Beezle. "Çöreğimi hâlâ unutmadım."

"Yalnızca sen bu gibi durumlarda çöreği düşünebilirsin," dedim dengesizce ayakta durmaya çalışıp kanatlarımı açarak. "Nathaniel nerede?"

"Canavar bağırmaya başladığında şu tarafa kaçtı," dedi Beezle, arkamı işaret ederek. "O kanatlarla o kadar da akıllı biri değilmiş, öyle değil mi?"

Melekten hiçbir iz yoktu. Tepeciğin ardında ağaçlar ve karanlık vardı, sisle çevrilmişti.

"Nasıl oldu da sen ve kafesin de fırlamadınız?" diye sordum.

"Yere takıldı. Belki de dikkatini bize doğru gelen dev canavara vermelisin? Kokunu almışa benziyor."

"Evet, haklısın," dedim.

Gözlerimdeki çamuru sildim, dizlerimin üstüne çöktüm ve tanıdık, sevdiğim sesin kaynağını aradım.

Beezle ufak, metal bir kafesin içindeydi, yirmi metre kadar ötede asılı duruyordu. Pek yorgun görünmüyordu ama bana öfkeyle bakıyordu.

"Minnettarlığın lüzumu yok," dedim, ayağa kalkıp etrafa bakınarak.

Bir bataklığa inmişiz gibi görünüyordu. Zambakların ve inanılmaz büyüklükteki ağaçların dallarının arasından ilerlemeye çalıştım. Hava gri ve sisliydi, sülfür kokuyordu. Bir kaç saniye sonra gözlerim sulanmaya başladı.

"Ve ne diye onu getirdin?" dedi Beezle, parmağıyla Nathaniel'ı işaret ederek.

Beezle'ın işaret ettiği yere baktığımda Nathaniel'ın portaldan benim gibi savrulmadığını gördüm. Suyun üzerinde, meleksi beyaz kanatlarını açmıştı, üzerinde hiç çamur yoktu.

"Senden nefret ediyorum," dedim, karşımda sırıtıyordu.

Kıyıya ve Beezle'ın içinde bulunduğu ufak kafese doğru ilerlemeye çalıştım. Nathaniel gülerek Beezle'm kafesinin yanına indi, dikkatle incelemeye başladı.

"Büyük sır nerede? Ne oldu da gelip seni almamam için o kadar sinirlendin?" dedim.

Beezle iç geçirdi, bir anlığına gözlerini kapadı ve arkamda bir yeri işaret etti. "Şundan dolayı."

O söylediği anda, yerde büyük bir deprem oluyormuş gibi bir sarsıntı hissettim, su bir kaç santim havaya sıçramıştı. Sülfür kokusu güçleniyordu. Nathaniel ayağa kalktı, dikkatli bir şekilde bakıyordu.

Derin bir nefes verdim. "Arkamda büyük bir şey var, değil mi?"

Beezle başıyla onayladı. "Aynen."

Suyun içinde gezinen bir kaç uzvun sesi vardı. "Gözenekli ve dokunaçlı bir şey mi?"

"Evet."

"Hayatımdan nefret ediyorum," dedim, ve döndüğüm sırada bir Alev Topu yaratıp fırlattım.

Devasa, titreyen, cıvık cıvık bir yaratık olduğunu hissedebiliyordum, ardından Alev Topu ona çarptı ve yaratık devasa ağzını açarak öfke içinde gürledi.

Bağırması bir rüzgâr gücü oluşturmuştu, beni bir kaç metre geriye fırlattı. Beezle'ın kafesinin yanına düşmüştüm. Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir hâli vardı.

"Sanırım bu onu yalnızca daha da sinirlendirdi," dedi.

Yaratık ileri doğru gelirken ayağa kalktım, havayı uzun, filimsi burnuyla kokluyordu. Birkaç ufak gözü vardı ama gözbebekleri sütümsü bir beyaz ile kaplanmıştı. Yaratık kördü. Alev Topu ona hiçbir zarar vermemiş gibi görünüyordu.

"Sence bu şeyi hemen benzetip eve dönebilecek miyiz?" diye sordu Beezle. "Çöreğimi hâlâ unutmadım."

"Yalnızca sen bu gibi durumlarda çöreği düşünebilirsin," dedim dengesizce ayakta durmaya çalışıp kanatlarımı açarak. "Nathaniel nerede?"

"Canavar bağırmaya başladığında şu tarafa kaçtı," dedi Beezle, arkamı işaret ederek. "O kanatlarla o kadar da akıllı biri değilmiş, öyle değil mi?"

Melekten hiçbir iz yoktu. Tepeciğin ardında ağaçlar ve karanlık vardı, sisle çevrilmişti.

"Nasıl oldu da sen ve kafesin de fırlamadınız?" diye sordum.

"Yere takıldı. Belki de dikkatini bize doğru gelen dev canavara vermelisin? Kokunu almışa benziyor."

"Evet, haklısın," dedim.

Sihrimi hazırlarken yaratığı iyi bir şekilde görmeye çalıştım. Havadaki sis bulutları görüşün netliğini yok ediyordu. Onu güç olarak geçmenin ihtimali bile yoktu; yaratık bir bina büyüklüğündeydi ve beni ezmeye çalışan yaklaşık yirmi tane dokunacı vardı. Onu kör edemezdim, zaten kördü.

"Bu şeyin zayıf noktasının ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?" diye sordum Beezle'a.

Üst dudağına bir pençesini koyarak düşünürmüş gibi yaptı. "Emin değilim ama sanırım bir çok canavar ateşi sevmez."

"Ateş. Evet. Normal bir ateş nasıl yaratılır, bilmiyorum."

Beezle somurttu. "Buna emin misin? Senin bir kalptaşın var."

"Bunun konuyla ne alakası var ki?"

"Şey, kalp taşı mı? Güneşin gücü senin içinde hani? Ben yokken daha da mı aptallaştın?"

Canavar gittikçe yaklaşıyordu. Kokusundan dolayı kusmamaya çalışıyordum. Eğer Evangeline vücudumu ele geçirdiğinde sahip olduğum güçlere hâlâ sahipsem, gözümü bile kırpmadan bu yaratığı yere indirebilirdim.

Bir kalp taşım olduğunu biliyordum ama bunun bana ne konuda yardımcı olacağını bilmiyordum. Yapabildiğim şeylerin yarısını kontrol edebiliyordum. Eğer Gabriel benimle olsaydı bana yardım edebilirdi. Ama Gabriel yoktu, Nathaniel ortadan kaybolmuştu ve buralarda bana yardım edebilecek tek yaratık somurtan ufak bir Gargoyle'dı. O da benimle, sahip olduğumdan haberimin olmadığı bir gücümü kullanmadığım için bana aptal muamelesi yapıyordu.

Beezle üfledi. "Her ne yapacaksan artık yapmanı tavsiye ediyorum."

"Başkasının yemeği olmaktansa denemek daha iyidir sanırım," dedim.

Şansıma yaratık bir sümüklü böceğin hızında hareket ediyordu. Sihrimi yoğunlaştırdım ve daha önce yalnızca bir kez yaptığım bir şeyi yaptım. Kalp taşımı düşündüm, içimde yanan güneş ışığının nabzını düşündüm ve o gücü çektim. Ben bunları yaparken içten içe alevlenen sıcaklığı hissedebiliyordum, sanki güneşin bir parçası kanımın, damarlarımın ve kaslarımın içinde geziniyor, içimdeki sihre kendini enjekte ediyordu.

Sihrim bir filiz gibi açmaya başladı. Yapmam gerekeni biliyordum, bilgi sürekli zihnimdeymiş kadar basitti benim için, yalnızca uyanmayı bekliyordu.

Yaratık yaklaşıyordu. Dokunaçlarını sallıyor, beni bulmaya çalışıyordu. Korkunç ağzını açtı, içi birçok keskin, ufak dişle doluydu, bir testerenin bıçakları gibi gözüküyorlardı.

Elimi öne doğru uzattım, içimdeki gücü kolumdan ittim, ta ki parmaklarımın ucundan çıkana kadar. Bir alev oku parmaklarımm ucundan fırlayarak yaratığın ağzına girdi ve boğazında kayboldu.

"Tam isabet," dedim tatmin olmuş bir hâlde.

"Hiçbir şey olmamış gibi duruyor," dedi Beezle.

"Bekle," diye yanıtladım.

Yaratık durdu, ve eğer korkunç, yapış yapış, dokunaçlı ve onlarca görmeyen gözü olan bir yaratık kafası karışık görünebiliyorduysa, yüzünde tam da o ifade vardı. Kolları amaçsızca havada sallanıyordu.

"Hâlâ bekliyorum," dedi Beezle.

Ona baktım. "Biraz inancın olsun."

Ve tam da ben bunu söylediğimde, yaratık devasa bir sülfür patlaması içinde alev aldı.

Acı ve öfke içinde bağırıyordu, yanan derisinin kokusu tahammül edilebilecek gibi değildi. Yanan bir dokunaç koptu ve üzerime düşmemesi için ağaçlığa kaçmam gerekti.

"Tabi ya, beni burada bırak!" diye bağırdı Beezle arkamdan.

"Yeterince güvendesin," diye bağırdım ama ufak ağaçların altına çekildiğimde bundan pek de emin olmadığımı fark ettim. Yaratığın yanan kollarından birinin düşme ihtimaline karşı kafesin onu koruyacağını düşünmüştüm ama belki de dokunacın ağırlığı Beezle'm kafesini dağıtır veya onu bataklığa fırlatabilirdi.

Geri döndüm, Beezle'ı görmeye çalıştım. Artık ölmüş olan canavardan çıkan yoğun, yağlı gaz görmeyi imkânsız hâle getiriyordum. Yavaşça nefes aldım ama hâlâ duman ciğerlerime doldukça öksürüp öğürüyordum. Ağır, yağlı bir tat ağzımı ve burnumu doldurmuştu.

"Niye herhangi bir şey kolay olamıyor?" diye homurdandım.

Yere düştüm ve neyin içinde emeklediğimi düşünmemeye çalıştım. Parmaklarım çamura ve kire batmıştı ve ben ittikçe dizlerimin daha da derine battığını hissedebiliyordum. Ter ve duman gözlerimi yaşartıyordu.

"Beezle, sesini çıkar!" diye bağırdım. "Seni bu karmaşada göremiyorum."

"Sağına doğru," dedi homurtulu bir ses, uzun bir tonda, kulağımın on santim uzağından gelmemiş gibiydi.

Döndüm ve Beezle'ın beni izlediğini gördüm.

"Bu görünüş sana çok uymuş," dedi.

"Niye seni geri istediysem," dedim.

Dizlerime çöktüm, kafesi incelemeye başladım. Herhangi bir çeşit kilit yok gibi görünüyordu.

"Bu nasıl açılıyor?" diye sordum.

"Antares annesinin sihirlerinden biri ile kilitledi," dedi Beezle.

"Seni Antares mi kaçırdı?" diye sordum. "Camdan bombayı atan da o muydu?"

"Evet," dedi Beezle. "Görünmezlik pelerini altında eve girdi ve gözümün önünde kendini gösterdi. Seni uyarmaya fırsat bulamadan beni sihirle bağladı ve ardından da bombayı attı."

"Ardından geri gelip, seni alıp caddedeki portala geldi," diye bitirdim. "Portalı oraya onun koyup koymadığını biliyor musun?"

"Onun yaptığını sanmıyorum," dedi Beezle düşünceli bir şekilde. "Duyduğum bir çok kötü niyetli yaratık mırıldanmalarından anladığım kadarıyla başkasının portalını kullanıyor, kendi çıkarları için. Kendini epey akıllı sanıyor."

"Genelde öyle yapar," dedim. "Peki tam da benim patlamamı isteyecekken ne diye öyle bir not yolluyor? Amacı ne?"

Beezle kafesin içinden kaşlarını çattı. "Ne notu?"

"İçinde 'onu nerede tuttuklarını biliyorum' yazan not," diye yanıtladım, elimi kafesin üzerinde hızlıca gezdiriyordum. Antares'in kafesi kilitlemek için kullandığı sihri hissedebiliyordum. Hatalı bir büyüydü. Onu kendi gücümle nazikçe araştırdığımda, sihrin içinden yollar sunan boşlukları hissedebiliyordum. Tek korktuğum şey ise bir bubi tuzağıydı. "Antares'in bu kilitle ilgili tehlikeli bir şeyler söylediğini hatırlıyor musun?"

"O şekilde olmuyor, tabii zaten büyünün içinde bir tuzak yoksa. Biraz acelesi vardı."

"Eminim bataklıkta yaşayan dev yaratıktan kaçınıyordur. Denemekten başka çare yok."

"Dedi, eğer yanılıyorsan muhtemelen milyonlarca parçaya ayrılacak olan kadın."

"Gerçekten senin milyonlarca parçaya ayrılmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" dedim, ses tonumdaki belirsizliği gizlemeye çalışmıştım. Eğer elimde olsa Beezle'ın patlamasına müsade etmezdim.

Dikkatlice sihrin içinde zayıf bir nokta buldum ve elimden geldiği kadar nazik bir şekilde kendi gücümü oraya doğru ittim. Kafesin tepesi şaşırtıcı bir güçle fırlayarak açıldı ve çeneme çarptı

Beezle kafesten uçarken gülüyordu.

Çenemi ovuşturdum. "Ve bir daha söylüyorum: seni niye geri istedim ki ben?"

Önüme doğru gelirken omuzlarını silkti. "Çünkü ben olmadan asla hayatta kalamazsın?"

Yorgun bir şekilde ayağa kalktım. "Bu noktada sen varken kurtulamayabilirim. Şimdi, benim işe yaramaz nişanlıma ne oldu?"

Beezle ağaçları gösterdi. "Dediğim gibi, o tarafa gitti."

"Acaba bayıldı mı?" dedim ağaçların altındaki çamurların arasından ilerlemeye çalışırken. "Nathaniel!"

Yanıt vermedi. Ağır sis ve yosunların gölgesi yaprakların üzerine vuruyor, herşeyi daha da ürpertici bir hâle getiriyordu. Sisin içinde birini gördüğümü sanmıştım ama daha yakından baktığımda bir ağacın uzaktan yansıyan dallarının gölgesi olduğunu gördüm.

Birkaç dakika sonra durdum. Yanımda gevezelik yapan Beezle bu fırsatı omzumda dinlenmek için kullandı.

"Bu korkunç yerde niye durduk?" diye sordu.

"Çünkü daha ileri gitmemem gerektiğini düşünüyorum, yoksa umutsuz bir şekilde kaybolacağım. Ayrıca bataklığa kadar ayak izlerimi takip edebilecek miyim bilmiyorum."

"Yalnızca burnunu takip et," dedi Beezle. "Eminim yanmış canavar derisi sana yol gösterecektir."

"Nathaniel!" diye bağırdım yeniden.

Sessizlik içinde bekledik, bu sırada bir şey fark ettim. Bu yerde hiç ses yoktu. Ne böceklerin vızıltısı, ne kuşların ötüşü, ne de kurbağaların vıraklamaları.

Geriye bir adım attım, tüm kendimi koruma içgüdülerim bir anda geri gelmişti. Eğer ağaçlığa gidip de hiç ses duymuyorsanız, genelde büyük ve korkunç bir şey size doğru geliyor demektir. "Burada daha fazla kalmamız gerektiğini düşünmüyorum."

"Peki ya Nathaniel? Eğer onu burada bırakırsak bu Azazel'in hoşuna gitmeyecek."

"O bir melek. Kendi başının çaresine bakabileceğini düşünüyorum," dedim ve topuklarımın üzerinde döndüm. Sonrasında durdum.

Önümde duran görüntü, üç insan oklarını bana doğrultmuşlar, bekliyorlardı. Hepsi erkek, uzun, ince ve siyah saçlıydı, kulaklarının uçları hafifçe sivriltilmişti. Peter Pan'daki mültecilere benziyorlardı –hayvan derisi pantolonlar ve yapraktan örme tişörtler.

"Periler," diye mırıldandı Beezle.

"O kadarını ben de tahmin edebilmiştim, sağ ol," dedim.

Ortadaki peri, orta yaşlı olanı konuştu. "Siz kim oluyorsunuz da en değerli Kraliçe Amarantha'nın krallığının dalları arasına izin almadan girmeye cüret ediyorsunuz?"

"Amarantha," diye tekrarladım.

Elbette. Antares beni doğruca Lucifer'ın elçisi olarak anlaşma yapmam gereken kadının olduğu yere yönlendirmişti. Gerçekten Antares'e hakkını vermeliydim. Görünüşe göre üvey kardeşim yaptığı şeylerin tümüyle farkındaymış.

HASRET KARDEŞ
e-kitaphane

8

"Sence Lucifer'm en son yolladığı elçi gibi senin de tüm kortun önünde kafanı keserler mi?" diye sordu Beezle sessizce.

"Organlarımın kopmasından bahsetmesek olur mu? Midemi bulandırıyor da," dedim ağzımın köşesiyle.

"Cevap ver, davetsiz, yoksa şu an burada idam edileceksin," dedi ortadaki peri, ciddi olduğunu göstermek için tuttuğu oku daha da gerginleştirdi.

Ellerimi kaldırdım. "Barış. Benim adım Madeline Black, Elçi ve Azazel'in kızıyım. Buraya isteğim dışında Gargoyle'ımı ararken bir portal aracılığıyla geldim."

Parmağımla Beezle'ı işaret ettim, hâlâ omzumdaydı.

Peri kaşlarını çattı. "Azazel'in kızı mı? Sen Lucifer'ın elçisi misin?"

"Evet," dedim yorgun bir şekilde. "Peki sen kimsin?"

"Bana Ivin derler. Eğer elçiysen neden kort yerine buradasın?"

"Buraya bugün görüşmelere başlamak amacı ile gelmedim. Dediğim gibi, burasının Amarantha'nın krallığı olduğu-

nun farkında bile değildim. Beezle'ı arıyordum ve kendimi burada buldum diyebilirim."

Ivin'in suratı sertleşti. "Kazalar mazeret değildir. Ve ayrıca, senin türünün hileye olan yatkısını biliyoruz. Buraya ajanlık yapıp gözlemleyerek görüşmelere avantajlı bir şekilde başlamak için gelmediğini nereden bileceğim?"

"Sana elçi olarak yemin ediyorum ki buraya ajanlık yapmaya gelmedim," dedim, biraz sinirlenmeye başlamıştım. Burada olan herşey anlaşmalar sırasında bana yalnızca zorluk çıkaracaktı, bunu biliyordum. Ama bunun da ötesinde, eğer beni vurma kararı alırlarsa ellerinde okları hazır bekleyen üç periye karşı kendimi savunabilecek miydim?

"Bir Elçi'nin sözünün değeri olabilir, ama günahkar birinin olamaz," dedi peri.

"Ben hiçbir yerden düşmedim," dedim.

"Baban Grigori'lerden bir tanesi, bu seni de onların türünde yapar."

Tam o esnada çalıların arasından bir hışırtı geldi, ardından bir bağırış. Görünüşe göre birileri kavga ediyordu.

Belli ki lider olan Ivin eliyle yanındaki periye işaret yaptı, peri de bir anda çalıların arasından gözden kayboldu. Bir kaç dakika sonra o ve dördüncü bir peri, aralarında Nathaniel'ı tutmuş geliyorlardı. Nişanlımın elleri önünden bağlanmıştı, saçları darmadağın olmuştu ve tüylerle kaplanmıştı, solgun mavi gözleri ise öfkeyle bakıyordu.

İç geçirdim. Nathaniel arkadan dolanıp perileri alt ederek beni kurtarmaya mı çalışıyordu yoksa ses çıkarmadan portala ulaşıp toz olmaya mı, bilemiyordum. İki türlü de Nathaniel'ın keşfe çıkma yeteneğinin hiç gelişmediğini anlayabiliyorduk. Gabriel'i gerçekten çok özlemiştim. Böylesi hayatta kalabilme durumlarında Nathaniel'dan daha uyumluydu.

"Bu meleği geçip gitmeye çalışırken yakaladım," dedi dördüncü peri lidere.

"Nathaniel ap Zerachiel?" dedi Ivin, ses tonundan şaşırmış olduğu anlaşılıyordu. "Sen, ki Amarantha'ya her daim iyi niyetle gelensin?"

"Ap Zerachiel mi?" diye mırıldandım Beezle'a. "O da neyin nesi?"

"Zerachiel onun babası," diye fısıldadı Beezle. "Düşüşten önce başmeleklerden biriydi."

Azazel'in niye Nathaniel ile evlenmemi istediği anlaşılıyordu. Azazel herhâlde benim süper meleksi bir bebek yapmamı falan bekliyordu. Annemin Lucifer ile doğrudan olan kanbağı, Azazel'in kendi gücü ve Nathaniel'ın ailesi düşünülünce, ortaya bir canavar çıkardı heralde. İstemsizce titredim. Bu evliliğin asla ama asla olmaması için bir neden daha çıkmıştı işte.

Nathaniel yavaşça başını eğdi. "Ve Lord'um adına kraliçenizle hâlâ iyi niyetle görüşmelerime devam ediyorum. Madeline ile ayrı düşmüştük ve onunla yeniden iletişime geçmeye çalışıyordum."

"Peki en başından burada ne yaptığım öğrenebilir miyim?" diye sordu Ivin.

"Eminim ki Madeline buraya onun Gargoyle'mı kurtarmaya geldiğimizi size söylemiştir."

"Yani çalıların arasında dolanıp konuşmamıza kulak misafiri olmaya mı çalışıyordun? Eğer bilincin yerinde idiyse niye grubuna derhâl geri katılmadın?"

Tam Nathaniel ağzını açıp cevap vermek üzereydi ki, ağaçların içinden çıkıp bataklık yönüne doğru giden bir başka peri çıkageldi. Bu ise uzun, zayıf ve koyu saçlıydı. Çoğu birbirinin aynıydı, tıpkı klonlanmış gibiydiler.

Yeni gelen Ivin'in önünde durdu ve rapor verdi. "Dev su yaratığı öldürüldü. Yanarak öldü."

Ivin'in kaşları alnına kadar kalktı. Dönüp suçlarcasına bana baktı.

"Beni yiyecekti," dedim. "Ne yapmamı bekliyordunuz?"

Gözleri ağırlaştı. "Seni şu an burada öldürmeliyim ama Azazel'in kızı olduğun için seni yargılanmak üzere kraliçeye götüreceğim. Ellerini bağlayın."

Aptalca bir şey yaparak hepimizin hayatını tehlikeye atmayacaktım ve daha görüşmelere başlamadan bütün bu aptalları sihrimle devre dışı bırakıp kaçarsam güzel bir izlenim yaratmayacağı ve Lucifer'ın pek hoşuna gitmeyeceği kesindi. Ama ellerimi bağlamalarının imkânı yoktu. Amarantha'nın önünde bir tutuklu gibi götürülmeyecektim. Çamura bulanmış ve bir evsiz gibi giyinen biri olabilirdim ama ben hâlâ Madeline Black'tim. Gururum vardı.

Perilerden bir tanesi elinde sarmaşıkla yaklaşıyordu. Geri adım attım ve bir Alev Topu çıkardım, önümde tutmaya başladım. Diğer dört peri oklarını atmak için hazır duruma geçtiler.

"Onları bana dokunduramazsın," dedim yavaşça, omzumda Beezle'ın şaşkınlıkla öttüğünü duyabiliyordum. Ona bakmadım. Baksaydım kendimden şüpheye düşecektim, çünkü eminim ki o sırada yüzünde sen ne halt ettiğini sanıyorsun ifadesi olacaktı.

"Yargılanmak üzere kraliçenin önüne götürüleceksin," diye bağırdı Ivin.

"Ve ben giderim. Ama bana bir suçlu gibi davranamazsınız," diye yanıtladım. Acaba Alev Topu'nu pompalı gibi saçarak atabilir miydim. Elbette ki şu an gücümün yeni ve

heyecan verici yollarını öğrenebilmek için pek de uygun bir zaman değildi.

"Benim gözlerimde sen suçlusun. Amarantha'nın krallığına aptalca niyetlerle izinsiz girdin," diye yanıtladı Ivin.

Sihrimi etrafımda bir pelerin gibi topladım, ittim ve etraftaki herkesin hissetmesini sağladım. Kiminle uğraştıklarını bilmelerini istiyordum. Bütün periler ufak bir geri adım attı, sihrimi hissettiklerini bana kanıtlamaya bu yetmişti, onları durdurdu.

"Ellerimi bağlamayacaksınız," diye tekrarladım. "Bana Lucifer'ın krallığından gelen bir elçiye saygı gösterirmiş gibi saygı göstereceksiniz."

"Sen sihrini kullanamadan seni öldürebilirim," dedi Ivin, okunu daha da gererek.

Gözlerimi kısarak ona baktım ve Alev Topu'na daha fazla güç verdim. "Hadi dene beni."

Ivin'i zor bir duruma düşürdüğümün farkındaydım. Burada otorite oydu, kraliçenin temsilcisiydi ve kendi adamlarının önünde geri adım atmak hoşuna gitmeyecekti. Diğer yandan hiç de sempati duyduğum söylenemezdi. Kraliçenin önüne kendi kurallarımla çıkmazsam bana saygı göstermeyeceğini zaten biliyordum.

Herkes sabit duruyordu. Ivin ve ben birbirimize kilitlenmiş bakıyorduk, karşıdakinden bir hareket bekliyorduk. Bana sarmaşıkla yaklaşan peri nefesini tutmuş gibi görünüyordu. Nathaniel'a bakmak istedim, eğer işler Alev Topu'na gelirse bana yardım edebilecek mi, bilmek istiyordum ama gözlerimi Ivin'den kaçırmaya cesaret edemiyordum.

Bir dakika geçti, ardından bir dakika daha. Gücümü hazırlamıştım. Pes etmeyecekti. Kaç tanesini indirebileceğimi

düşündüm, sonunda her tarafıma ok saplanmış bir hâlde iğneliğe benzemek istemiyordum.

Ivin bir anda okunu indirdi. Diğer periler bir anlığına şaşırarak durdular, sonra onlar da silahlarını indirdiler.

Bana ufak bir selam verdi. "Kraliçe Amarantha'nın krallığına hoşgeldiniz, Elçi Black. Sizi memnuniyetle kraliçeye götüreceğiz."

Elimi kapattım, Alev Topu yok oldu. Ivin'e bakarak başımla onayladım. "Lütfen arkadaşımın bağlarını çözer misiniz?"

Ivin, böyle bir şey yapmak ona acı verecekmiş gibi baktı ama bu yolu seçtiğine göre bunu yapması gerekiyordu. Diğer perilerden bir tanesine başıyla işaret yaptı, o da Nathaniel'ın bileklerindeki sarmaşıkları kesti. Nathaniel, çalıların arasında kapıştığı periye nefret edercesine bakıyordu. Eğer ben onun yerinde olsaydım, gece tek başıma Nathaniel ile karşılaşmak istemezdim.

Nathaniel benim yanıma geldi. Lider önümüze geçti, diğer periler de onun yanına, onları ağaçlığa doğru takip etmemizi istediler. Arkalarında sessizce yürümeye başladım.

Ivin doğru kelimeleri konuşmuş ve Nathaniel'ı serbest bırakmış olsa da, hâlâ tutsak gibi hissediyordum. İki peri önümüzde, biri arkamızda, iki yanımızda da birer tanesi yürüyordu. Silahları sırtlarındaydı ama bütün periler duyarlı ve gözlemci olurlardı. Bize güvenmedikleri ve en ufak yanlış bir harekette kan dökmeye yeltenecekleri açıktı.

Bataklıktan uzaklaştıkça bölge değişmedi. Ağaçlar gittikçe uzuyor ve sıklaşıyor gibiydi. İzlediğimiz yol bir patikaya benzemiyordu. Ayak izlerini gösterecek türde izler yoktu. Devasa kökler toprağı kaplıyor, büyük dallar yolumuza çıkı-

yordu. Üzerlerinde dikenler olan ufak çalılar kıyafetimi kesiyordu.

Periler kolaylıkla hareket ediyor, dikenleri ve çalıları zararsız bir şekilde geçiyorlardı. Ağaçların içinden sanki suyun içinde kayarmışcasına yürüyorlardı. Bense tökezleyen bir gergedan gibiydim. Her engele takılıyor, her yeşillik parçasına ayağım dolanıyordu. Yaklaşık yirmi dakika kadar sonra ceketimin altında bir domuz gibi terliyordum.

Amarantha'ya teknik olarak bir elçi gibi gidiyor olabilirdim ama bir elçi gibi görünmediğim kesindi. Kendimi genelde pis biri olarak görmesem de, terlemiştim, yaralıydım ve baştan aşağı kurumuş çamurla kaplıydım. Kimse bir kraliçenin karşısına böyle çıkmak istemezdi. Saçımın neye benzediğini düşünerek ürperdim.

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca yürüdük. Dokuz yüzüncü köke takıldıktan sonra sessizliği bozmaya karar verdim.

"Ne kadar kaldı?" diye sordum Ivin'e.

Dönüp bana baktı. "Kraliçe Amarantha'nın kortu buradan yaklaşık bir günlük yürüme mesafesinde."

Bakakaldım. "Bir gün mü? Siz deli misiniz? Korta bir gün boyunca yürüyemem. Tanrı aşkına, Nathaniel ve ben uçabiliyoruz. Yürümekten daha kolay bir yol olduğu kesin."

"Siz uçabiliyorsunuz ama biz uçamıyoruz," dedi. "Kraliçenin krallığına tam da sınır bölgeden girdiniz. Bu yoldan gelmek benim suçum değil."

"İnan bana, bilseydim böyle bir seçimi ben de yapmazdım," diye homurdandım. "Peki ya portal?"

"Bizim portal yaratma yeteneğimiz yok. O yalnızca sizin türünüze has bir ayrıcalık," dedi.

"O hâlde Nathaniel bir tane yapabilir. Bu çok saçma. Gerçekten de o kadar yolu yürüyeceğimi mi..." Ayaklarımın altındaki yer titremeye başladığı için sözümü bitiremedim, bütün periler bir anda durdu. "Bu da ne şimdi?"

Lider alarma geçmiş gibiydi. "Gitmemiz gerekiyor, olabildiğince hızlı bir şekilde. Beni takip edin."

"Nedir o?" diye sordum ama bütün periler çalıların arasında kaybolmuştu.

Yer titredi. Ağaçların karanlığının içinde bir şeyin ilerlediğini duyabiliyordum. Sanki bir kaç bacak yere aynı anda vuruyor gibiydi. Yaratık yaklaşırken ölü yapraklar çatlıyor, ince dallar çıtırdıyordu. Tüylü bir vücudun ağır gölgeleri ağaçların içinden belirmeye başlamıştı.

"Bu tıpkı şeyin sesi gibi-" diye başladı Beezle ama ben lafını kestim.

"Söyleme. Söylenmesine izin yok," dedim, ve kanatlarımı çıkardım. Araknefobi ile baş edebilmenin yolunu biliyordum. Eğer bu şey tahmin ettiğim şey idiyse, o hâlde şuracıkta bayılmalı ve kendimi bir ağaçtan koza gibi sallanır bir hâlde uyanarak bulmalıydım. "Hadi."

Nathaniel ile birlikte ağaçların tepesine uçtuk ama dallar oldukça sıkıydı ve ağaç hattının üstüne geçmenin imkânı yoktu. Kıyafetlerim ve kanatlarım herşeye takılıyordu, yüzüm bir kaç dakika içinde kesik dolmuştu.

Sesler daha da yaklaşıyordu. Nathaniel panik olmuş bir hâlde bana baktı.

"Geçemeyeceğiz," dedi.

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye mırıldandım. "Beezle, sen şuradan sıkışıp ağaçların üstüne çıkabilir misin, belki ilerleyebileceğimiz bir yer görürsün?"

Beezle şüpheyle bana baktı. "Denerim. Ama seni yukarıdan nasıl yönlendireceğim? Beni duymayacaksın ve belli ki göremeyeceksin de."

Nathaniel ağaçların birinden ufak bir dal kopardı. Yarıya böldü, bir şeyler mırıldandı ve bir anda iki dalın ucu da parıldamaya başladı.

"Bunu al," dedi, birini Beezle'a vererek. "Bize sinyal gönderip nerede olduğunu bildirecek."

"Sihirli GPS," dedi Beezle, etkilenmiş gibiydi. "Tamam dev örüm-"

"Söyleme," diye tekrarladım. "Sadece git, ve dikkatli ol."

"Aşağı gitmektense yukarıyı tercih ediyorum," dedi Beezle, dalların arasından kaybolduğu sırada ona katılmamak elde değildi.

Adı anılmaması gereken yaratık ağaçların içinde duraksamış gibi görünüyordu. Hâlâ onu göremiyordum ama son derece yakındaydı. Hava garip yeşil bir zehirle yavaşça doluyor gibiydi. Bu gaz yaratıktan mı çıkıyordu, yoksa bu da ormanın uğraşmam için çıkardığı başka bir numara mıydı? Amarantha'nın dışarı bölgede gerçekten etkili bir savunması varmış. Eğer sistemi beni yemek istemeyi kesse, bunu takdirle karşılayabilirdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum Nathaniel'a.

"Bence mümkün olduğunca yukarıda kalmalıyız," dedi sertçe.

"Buna ben de katılıyorum," dedim. "Ama çok uzağa gitmemeliyiz, ta ki Beezle..."

Bir baş dönmesi dalgası beni vurduğunda duraksadım ve neredeyse düşüyordum. Kafamı ağacın gövdesine yasladım ve tutunduğum dalı daha sıkı kavrayarak dengemi sağladım.

Yardımcı olmamış gibiydi. Çalkantı midemden yükseldi ve öğürdüm, kusmamaya çalıştım.

"Sorun nedir?" diye sordu Nathaniel. Gözleri yakın çevreyi tarıyordu. Yaratık ya uyuyakalmıştı ya da gitmişti, çünkü duyulabilen bir ses kalmamıştı.

Ter yüzümden damla damla damlıyordu. Tişörtüm birkaç dakika içinde sırılsıklam olmuştu. Dalın üzerinde oturuşumu düzelttim, bacaklarımı mideme çektim. Yüzümü bir tarafa dönüp burnumdan nefes almayı denedim. Ne yazık ki, nefes almak daha da kötüleştirmişti. Midemin içinde düğümler atılıyor, göğsümü birileri sıkıyor gibi hissediyordum.

"Hasta mısın?" diye sordu Nathaniel. Yanıma gelmişti, yüzü, yüzümün karşısındaydı ve kanatları nazikçe dalgalanırken o yanımda havada asılı duruyordu.

Çok ufak bir şekilde başımla onayladım ve gözlerimi kapadım. Onun orada asılı durduğunu görmek midemi daha da kötü yapıyordu.

Kaşlarını çattı. "Bu sisten dolayı olmalı. İnsan vücudunu etkiliyor."

"Harika," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Sanki uğraşacak yeterince şey yokmuş gibi. Bir de zehirli gaz çıktı."

"Beynini etkilemeden önce buradan gitmeliyiz," dedi.

"Kötü haber," dedim. "Beynim çoktan etkilendi. Midemle birlikte tarantella dansı yapıyorlar."

Tam da o anda yaratık yeniden hareket etti, öncekinden çok daha hızlı hareket ediyor gibiydi. Nathaniel bana doğru uzandı.

"Eğer... üzerine... kusmamı... istemiyorsan... dikkatli... ol," diye geveledim. Dilim ağırlaşmıştı ve düşünmek git gide zorlaşıyordu.

"Bunu riske atacağım," dedi ve beni dalın üzerinden kaldırdı. Başımı omzuna koydu, tıpkı bir bebekmişim gibi ve kollarımı da boynuna doladı. "Bacaklarını mideme sar ve sakın bırakma."

"Tamaaaaaam."

Yalnızca uyumak istiyordum. Ağaçların içindeki yaratığın uzaklardan gelen ayak seslerini, çıtırtıları duyabiliyordum. Yalnızca artık benim için bir aciliyeti kalmamıştı. Uyku önemli olan şeydi. Uyku iyiydi.

"Madeline, sakın uyuma," diye emretti Nathaniel.

"Yorgunum," diye mırıldandım.

"Uyuma. Beni dinlemelisin. Ben senin kocanım."

"Hayır, henüz değil," dedim, ya da belki sadece bunu söylediğimi düşünmüştüm. Nasıl konuşulacağını hatırlamak zor bir şeydi.

Yaratık görüş açısına girmişti. Dalların kırıldığını ve uzaklardan gelen ıslık seslerini duyabiliyordum, ardından bizi gördü. Nathaniel'ın omzundan onun gözlerinin büyüdüğünü görebiliyordum.

"Oldukça sıkı tutun," dedi, kollarını serbestçe kullanabilmek için beni bıraktı. Bir bebek goril gibi vücudunun ön kısmında asılı duruyordum. "Bu yaratıkla savaşmam gerekecek."

"Dev bir örümcek mi?" diye mırıldandım.

"Evet," dedi Nathaniel, ardından yaratığa bir yıldırım fırlattı.

Yıldırım cızırdadı, ardından örümceğin derisine çarptı ve havaya ozon kokusu yayıldı. Örümcek öfkeyle bağırıyordu, bacaklarını yere vurmaya başlamıştı.

"Yardımı dokundu mu?" diye sordum.

"Hayır. Sakın bırakma," diye tekrarladı Nathaniel ve yeniden yaratıktan uçarak kaçmaya başladı.

Oldukça çabuk bir şekilde az önce karşılaştığımız sorunla karşılaşmıştık; ağaçlar uçabilmek için çok fazla sıktı. Herhangi kolay bir yol görünmüyordu ve yaratık son derece hızlı bir şekilde bize doğru geliyordu. Nathaniel'ın omzunun üzerinden baktım ve ardından bakmamış olmayı diledim.

Örümcek yaklaşık yirmi metre kadardı, uzun, sorguçlu gri saçları ve milyonlarca yuvarlak kırmızı gözü vardı. Eğer bu durumdan canlı kurtulursak haftalarca uyku yüzü göremeyecektim.

"Portal?" diye sordum.

"Buradaki elementler doğru değil," dedi Nathaniel, örümceğe doğru dönüp biraz alçalmıştı. "Ağaçlar onu bastıracaktır. Açık bir alana ihtiyacımız var."

"Beezle nerede?" diye sordum, omuzlarından kayarak kendimi yere bıraktım. Ayaklarının altına yayılır gibi uzanmıştım, tam o esnada örümcek kokusunu hissedebileceğim kadar yakına geldi.

"Sana tutunmanı söylemiştim," dedi Nathaniel, örümceğe bir Alev Topu yolladı.

Hayvan geriye doğru kükredi, çok tiz bir çığlık çıkarmıştı. Bir kaç metre gerilediği sırada dişleri birbirine vuruyordu, bize bakarak tısladı.

Uzanmış pozisyonumdan başımı kaldırarak Nathaniel'a baktım. Şimdi yeşil gaz bulutundan uzakta olduğumuz için biraz daha iyi hissediyordum. Göğsümdeki sıkışıklık azalmış, mide bulantısı biraz zayıflamıştı.

"Alevtopu yardımı ister misin?" diye sordum.

"Görünüşe göre hayır," dedi Nathaniel. "Zarar vermenin sihirsel yollarından etkilenmiyor sanırım."

"Oldukça bilge bir Gargoyle geçenlerde bana çoğu yaratığın ateşten hoşlanmadığını söylemişti," dedim, örümcek bize doğru gelmeye başlamışken dizlerimin üstüne oturdum.

Sihrimi toparladım, zehirli havadan gelen yanlışlık kavramına konsantre oldum. Sekiz bacak yeri titreterek yaklaşıyordu. Nathaniel'm kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordum, kendince bir saldırı hazırlığı içinde olmalıydı.

Örümceğin çılgına dönmüş gözleri çok yakındaydı. Bir zafer çığlığı attım.

Sihri kalp taşımdan ittim ve özgürce dışarı bıraktım, bataklıktaki yaratığı yok ettiğim sihrin aynıydı. Örümcek anında alev aldı. Her tarafı yanarken acı içinde bağırıyor, yanan bacaklarını ormanın her yanma sallıyordu. Yanık et ve kıl kokusu her yeri kaplamıştı. Ağaçlardan bazılarına da alev sıçramıştı ve bölge anmda duman dolmuştu.

Nathaniel beni ayağa kaldırdı ve zorla dumandan ve alevden uzağa doğru çekti. Beni bir süre sürüklemesinin ardından kendimi onun kollarından kurtardım ve sinirle ellerini itekledim.

"Tanrı aşkına, yürüyebilirim." Tamamen dengeli yürüyemiyordum ama yerde sürüklenmekten gına gelmişti.

Nathaniel bana katı bir şekilde baktı. "Affet beni. Bir kaç dakika önce çaresizdin ve seni dev örümcekten kurtarmam için yardımıma ihtiyacın vardı da."

Tişörtümün üzerinden hayali kir temizliyormuş gibi yapıp gözlerimi aşağıda tuttum. "Evet. Şey. Teşekkürler."

Elini çeneme koydu ve ona bakmam konusunda zorladı. "Bana karşı kibar davrandığın hiçbir zaman yüzüme bakmayacak mısın?"

Tek kaşımı kaldırdım ve ona ufak bir gülümseme verdim. "Doğal olarak doğru gelmiyor."

Çenemi bıraktı, parmaklarının değdiği yerde sıcak bir nokta bırakmıştı. "Belki bir gün gelir."

Bir anlığına orada öylece durarak birbirimize baktık. Ardından alevlerin gittikçe yaklaştığını hissettim.

"Gitsek iyi olacak," dedim. "Beezle'ın başına ne haltlar geldiğini çok merak ediyorum."

Nathaniel şaşırmış gibi baktı. "Ben Gargoyle'ı unutmuşum."

Elini cebine attı ve Beezle'a verdiği dal parçasının diğer yarısını çıkardı. Ucu mavi bir renkle parlıyordu.

"Bizim için bir açıklık bulmuş," dedi Nathaniel. "Bu taraftan."

Sağa döndü ve ağaçların içinden ilerlemeye başladı. Arkamızda yangın tarafından harap olmuş koca bir ağaçlık alan vardı. Biraz irkildim.

"Amarantha benden memnun kalmayacak," dedim. "Önce en iyi iki canavarını barbekü yaptım, ardından da ormanını yaktım."

"Amarantha konusunda başka bir zaman endişeleniriz," dedi Nathaniel. "Önemli olan şey biz kendimiz barbekü olmadan bu bölgeyi terk edebilmemiz."

Ağaçların içinden Beezle'a doğru gidiyorduk. Sonsuza kadar sürecek gibiydi, özellikle de arkamızdaki orman yanarken. Alevlerin kelimenin tam anlamıyla topuklarını yalaması hiç de hoş değildi.

Yaklaşık on dakika sonra açık alana vardı, Beezle geniş bir kayanın üzerine oturmuştu. Korkunç bir şekilde kendini beğenmiş görünüyordu.

"Şuna bir bak," dedi. "O korkunç ağaç sırasını unutun. Buraya bir portal açıp bize doğruca eve götürebilirsiniz."

"Ben buna tamamen katılıyorum," dedim, Nathaniel'a dönerek. "Bize portal hazırla."

Bana şaşırırmış gibi baktı. "Peki ya görevin? Ormandaki periler kesinlikle Amarantha'ya senin burada olduğun raporunu vereceklerdir, onun karşısına çıkmadan terk mi edeceksin?"

"O adamlar bizi terk etti," dedim. "Ve eğer Amarantha neden terk ettiğimizi sorarsa, ona aynen bunu söyleyeceğim. Onlar ağaçlara kaçıştı ve biz de dev örümcekle baş ettik. Her neyse, Amarantha'nın ne düşüneceğini pek önemsemediğim için kusura bakma. Orman yanıyor ve ben buradan çıkmak istiyorum."

Beezle arkamıza doğru baktı, bir anda gözlerini büyük büyük açtı.

"Ne, dumanı ve alevleri fark etmemiş miydin?" diye sordum.

Bana döndü. "İyi iş, Maddy. Geldin, gördün, herşeyi yaktın."

"Çoğu yaratığın ateşten hoşlanmadığını bana söyleyen sendin."

"Çocuklar, lütfen," dedi Nathaniel. "Siz ikiniz birbirinizle atışırken ben burada konsantre olmaya çalışıyorum."

Nathaniel sihri üzerinde çalıştığı sırada Beezle ile birbirimize aynı derecede sinir olmuş şekilde baktık. Gabriel'in burada olup nasıl portal yapmam gerektiğini göstermesini isterdim. Gerçekten çok kullanışlı olabilirdi.

Bir kaç dakika sonra portal kullanıma hazırdı. Tam da zamanıydı çünkü yakındaki ağaçların tepeleri çatırdamaya başlamıştı bile.

"Umarım burayı böyle bırakarak ne yaptığını biliyorsundur," dedi Beezle, ufak kolları boynuma dolanmıştı.

"Bildiğimi umuyorum," diye mırıldandım, Nathaniel'ın arkasından portala adım attım.

Arka bahçeme indik. Günün geç saatleri olmuştu bile ve güneş yavaşça ağaçların arasmdan batmaya başlamıştı. Yakında tam ay olacaktı ve evde Gabriel olmadan geçecek bir gece daha.

Ne yapacaktım? Lucifer'm bu durumdan dolayı benden hoşnut olmayacağını bilmek için dahi olmaya gerek yoktu. Ve Amarantha Lucifer'ın en son yolladığı elçiyi bir kaç saçma etik hareketten dolayı idam etmişti. Yalnızca korttaki görevimi ve muhtemelen Nathaniel'm hayatını tehlikeye atmakla kalmamıştım, hem de Gabriel'in nerede olduğuna dair elime en ufak bir ipucu geçmemişti.

Antares'in gizlice içeri girip Gargoyle'ımı çaldığından bahsetmiyordum bile.

Beynim yorulmuştu; vücudum oldukça bitkindi. Yalnızca yatağa uzanmak, yorganı üzerime çekmek ve herşey normalmiş gibi davranmak istiyordum ama hayatım günden güne daha az normal bir hal alıyordu.

"Bir şeyler yemeliyim," diye bildirdi Beezle.

"Elbette öyledir," diye yanıtladım. "Herkese benden pizza, o hâlde."

Beezle yumruğunu havaya kaldırdı. "Hawai usulü?"

Benim favorim olmasa da Beezle'ınkiydi. Ve onu özlemiştim. Yalnızca bir kaç saatliğine yoktu ama onu özlemiştim.

"Hawai usulü," dedim ve telefonu almak için içeri gittim, Nathaniel sessizce takip ediyordu.

9

Bir kaç saat sonra duş yapmış, yemek yemiş ve Beezle ile kanepeye uzanmış en sevdiğimiz filmlerden birini izliyorduk; uzaylı önce bir adamın göğsünü yarıp onun içine giriyor, ardından gemideki herkesi yiyordu. Hayatımın içindeki gerçek canavarları düşününce, okul öncesi çizgi filmlerdeki yaratıkları tercih edeceğimi düşünüyordum, yine de bu film hoşuma gidiyordu. Belki de nedeni Beezle'm film boyunca ölen karakterlerle aptallıklarına dair konuşmasıydı.

"Kıpırda, bayan, kıpırda!" diye bağırdı televizyona. "Büyük yaratık tam önünde duruyor. Ağlama. Kaç!"

Nathaniel geceyi geçirmek için Gabriel'in dairesine inmişti. Gabriel'in özel eşyalarını karıştırmayacağını ümit ediyordum. Nathaniel'ı Gabriel'in kaldığı yere gönderdiğim için kendimi kötü hissediyordum ama onu kesinlikle üst katta bizimle istemiyordum, kanepede yatacak olsa bile. Kocalık haklarıyla ilgili tartışmaya girmeyecektim.

Ayrıca Gabriel hâlâ yokken Beezlt'ın eve dönmesine sevindiğim için kendimi suçlu hissediyordum. Onun olmayışı yavaş yavaş bana baskı yapmaya başlamıştı, tıpkı bir baş ağrı-

sı gibiydi. Herhangi bir işi yaptığım sırada Gabriel'in benimle olmadığının devamlı farkındaydım.

Filmdeki baş karakter tam da gemi batmak üzereyken kaçacağı sırada ön kapı zili çaldı. Beezle ve ben birbirimize baktık, ardından da saate. Onu geçiyordu.

"Kim olabilir?" diye sordum.

"J.B.?" diye tahmin yürüttü Beezle. "Çuvala geçirilmiş bir hâlde Gabriel olabilir mi?"

"Antares, Samiel, ölümlü bedenimden kalanları Amarantha'ya götürmek için peri kortundan bir elçi..."

"Anlaşmaları tehlikeye attığın için elinde büyük bir sopayla seni dövmeye gelmiş olan Lucifer..."

Ayağa kalktım. Lucifer'ın bana kızgın olduğunu düşünmek istemiyordum. Tüm gösterişli duruşuma rağmen beni korkutuyordu. Genelde onu bu kadar sık düşünmemeye çalışıyordum çünkü kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Görünüşe göre kaderimi etkileyebilecek çok fazla gücü elinde tutuyordu.

"Tamam, tahmin yürütmeyi bırakalım."

"Ön cama gidip kimin geldiğini görebilir miyim?" diye sordu Beezle.

"Hayatta olmaz," diye yanıtladım, merdivenlere doğru ilerlerken. "Ya yine Antares geldiyse?"

"Beni sonsuza kadar evde mi tutacaksın?" diye bağırdı. "Ben bir Gargoyle'ım. Benim koruma görevlerim var."

"Kusura bakma. Kanepede oturup pizza yiyerek film izlemek sana işkence gibi geliyor olmalıdır. Bir daha böyle çılgınca bir şey yapmadan önce seni kesinlikle dışarıya bir yere yollayacağım."

Kapının yanındaki perdeyi yavaşça aralayarak dışarı baktım. J.B. kapının önünde durmuş bekliyordu, saçı dağınıktı ve gözlerinde bezgin bir ifade vardı.

"Gerçekten de J.B.," dedi Beezle.

"Görebiliyorum. Başka türlü kapının önünde dikiliyor olamazdı," dedim.

Kapıyı açtım. "Düzgün ziyaret saatlerinde asla gelemezsin değil mi?"

"Daha iyi hissediyorsun sanırım," dedi J.B. "Yaklaşık kırk dönümlük bir ormanı yaktın ve annemin en sevdiği iki evcil hayvanını öldürdün. Oldukça iyi olmalısın."

Gözlerimi devirdim ve arkamı döndüm, takip etmesini işaret ettim. J.B. ön kapıyı çekerek kapattı.

"O evcil hayvanların beni yemeye çalıştığını daha kaç kere söylemem gerekecek?"

"Onlar o yüzden oradalar," dedi J.B.

"Bıraksaydım da işlerini mi yapsalardı yani?"

Bana döndü, yüzünde öfke vardı. "Elbette hayır. Ama ne diye en başta orada bulunuyordun ki? Resmî temsilci olarak yarın gideceğini sanıyordum. Bunun ne kadar kötü göründüğü konusunda hiç fikrin yok. Kraliçe, Lucifer'dan tazminat olarak senin kelleni istemeye ve görüşmeleri tamamen bitirmeye hazırdı. Son bir kaç saatimi onu aksi yönde ikna etmeye çalışarak ve anlaşmaların planlandığı gibi devam etmesini sağlamaya çalışarak geçirdim."

"Şey, iyi yapmışsın," dedim isteksizce. "Nasıl bu kadar çabuk öğrenebildi ki? Ormandaki periler bir günlük yürüme mesafesi olduğundan bahsetmişlerdi."

J.B. acır gibi bana baktı. "Bir günlük yürüyüştü. Ama sihir kullanabiliyorlar, biliyorsun. Seni terk ettikten bir kaç dakika sonra kraliçenin kortundalardı."

"Ufak düzenbazlar," dedim, ardından J.B.'nin öncesinde söylediği bir şeyi anladım. "Evet, bir dakika. Beni terk ettiler. Bizi. Beni ve Beezle'ı ve Nathaniel'ı. Örümcek ortaya çıkar çıkmaz tek bir laf etmeden tüydüler. Onları bir daha takip edip yakalayabilmeyi istememem normal."

J.B. ilgilenirmiş gibi baktı. "Sizi terk mi ettiler?"

Başımla onayladım. "Takip ediyor muyuz diye bakmadan ormanın derinliklerine doğru kaçtılar."

Ellerini havaya savurdu. "Tamamdır, bundan bir şeyler çıkartabiliriz. Sizi tehlikede bırakmaları genel davranış ihlalidir. Ama siz zaten ne yapıyordunuz ki orada?"

Antares'i, bombayı, Beezle'm kaçırılmasını ve caddedeki görünmez portalı açıkladım.

"Eminim ki annem görünmez bir portalla ilgili hiçbir şey bilmiyordur," dedi, kaşlarını çatarak. "Onu oraya kim koydu acaba? Ve niye?"

"Biz de tam bunları bulmaya çalışıyorduk," dedim. "Ve Gabriel'in ortadan kaybolmasıyla da bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum."

"Niye herhangi biri Gabriel'i portala sokup kraliçenin topraklarına götürsün ki?" diye sordu J.B.

"Emin değilim," dedim. "Sürekli bir şeyi unutuyormuşum gibi geliyor. Etrafta dolaşıp sürekli sorun çıkaran birbirinden bağımsız gruplar var. İçlerinden herhangi biri Gabriel'i almış olabilir."

"Ben hâlâ kurtların olduğunu düşünüyorum," dedi Beezle.

"Bense hâlâ kurtlara karşı bir ön yargın olduğunu düşünüyorum," diye yanıtladım.

"Neden kurt adamları savunuyorsun?" diye sordu J.B. "Onlarla bir ilişki içinde gibi davranıyorsun."

"Şey, aslında öyleyim de. Karşılıklı olarak onlarla arkadaş olduğumuzu söylediler. Ayrıca, bilmiyorum; her zaman kurtları sevmişimdir. Açık sözlüler. Düşenlerin veya vampirlerin kortları gibi oyunlar oynamıyorlar. Konu kurtlar olunca gördüğünle yetinmen gerekiyor."

"Bu Gabriel'in ortadan kaybolmasıyla bir ilgileri yok anlamına gelmez ama," dedi J.B. "Kendini kandırma. Onların da bir ajandası var. Şu an Amarantha'yla, ona ait olan fakat eskiden kurtların olan antik bazı yerleşmelerle ilgili anlaşmaya varmaya çalışıyorlar. Hem de Lucifer'm krallığından peri kortuna herhangi yeni bir anlaşma gelmesini istemiyorlar."

"Neden istemesinler ki?"

"Kurtların Lucifer ile uzun geçmişe sahip bir tartışması var. Lucifer'm Amarantha'nın gözünde bir koz sağlamasının kendi anlaşmalarını etkileyebileceğini düşünüyorlar."

"Şu ara Amarantha ile anlaşma yapmaya çalışmayan kimse var mı?" dedim, sinirli bir şekilde. "Potada kaç oyuncu var, gerçekten?"

"Henüz vampirlerle 'geçiş hakkı' konusunda yeni bir anlaşma imzaladı, o yüzden onlar konu dışı," dedi J.B. "Bunun dışında, herkes şu veya bu sebepten potanın içinde veya etrafında."

Derin bir nefes verdim. "Ne oldu da Lucifer benim bununla baş edebileceğimi düşündü?"

Beezle ve J.B. birbirlerine baktılar.

"Evet, biliyorum, siz iki herşeyi bilen bana dün söylemeye çalışmıştınız. Bunu çözeceğim. J.B., eve git ve biraz uyu. Eğer bunu saçına sürekli yapmaya devam edersen dökülmeye başlayacak."

"Memnuniyetin benim için yeterli."

"Teşekkürler J.B., annenin suikastçılarını yollatıp tüm kaburgalarımı teker teker çıkarttırmadığı için. Şimdi, yarın sabah on civarı gel, böylece bana kortta eşlik edebilirsin. Eminim oğlunu benim yanımda görünce kafamı kopartmak istemeyecektir."

"Ben olsam buna güvenmezdim," dedi, ve ön kapıdan kayboldu.

"Ben yuvamda uyuyabilir miyim?" diye sordu Beezle.

"Hayır," dedim. "Kıyafet dolabımın üstüne bir şeyler ayarlayabilirsin."

"Dolabın çok sert," diye yakındı.

"O hâlde bir yastık al," diye yanıtladım. "Dışarısının ne kadar soğuk olduğu konusunda durmadan şikâyet eden sensin."

On beş dakikalık homurtuların ve mırıldanmaların ardından nihayet Beezle'ı yerleştirebilmiştim. Yatağa çöktüm ve anında gözlerimi kapadım. Uyuduğumda, rüyamda Gabriel'i gördüm.

Bulunduğu yer karanlıktı, çok karanlık ve soğuk, donmuş taşlardan bir çukurdu. Çukur gece kadar karanlıktı ve tepesinden yayılan solgun bir ışıkla parlıyordu. Gabriel'in gözleri gölgelerin arasından bakıyordu.

Çıplaktı ve titriyordu, ışığa gelince sırtındaki, omzundaki ve kollarındaki uzun kırbaç yaralarını görebildim. Gideli yalnızca bir gün olmuştu ama yüzüne kasvetli, bitkin bir ifade gelmişti, sanki hiç yemek yememiş gibiydi. Yiyecek ve içecek göremediğime göre yememiş olmalıydı.

Dizlerinin üstüne çöktü, kollarıyla bacaklarını kapadı, kanatlarıyla da vücudunu bir yorgan gibi örttü. Gabriel her zaman çok sakindi, kendinden emin, onu yerde yetim bir çocuk gibi titrerken görmek içimi acıtıyordu.

Ona doğru elimi uzattım, ona dokunamayacağımı biliyordum, bu yalnızca bir rüyaydı. Ardından dönüp bana baktı.

"Madeline?" dedi. Yüzü umutla dolmuştu.

"Gabriel," diye yanıtladım, elimle yanağını okşarmış gibi yaptım, parmak uçlarımda derisini hissedebilmeyi istedim. Ama elbette bu olmadı. Gerçekte orada değildim.

"Madeline?" diye sordu yeniden, gözleri benim en ufak bir işaretimi arıyordu. Hayal kırıklığı yüzünü doldurdu.

"Buradayım, Gabriel," dedim. "Buradayım. Senin için geleceğim."

Ama yüzünü dizlerine çevirdi. Beni göremiyordu. Duyamıyordum. Bir anlık umutsuzluğa kapıldım. Ne ona ne de başkasma bir yararım var mıydı? Nasıl oldu da bu durumun yaşanmasına izin verebildim?

Ardından nerede olduğunu anlayabilmek için uğraşabileceğimi düşündüm. Çukurdan yukarı doğru çıktım. Gabriel'in tutulduğu deliğin üzerinde uzun bir kanal vardı. Kanal Gabriel'in uçup geçebileceği genişlikte değildi, tırmanılmayacak kadar da düzdü. Onu yakalayanlar bir şekilde sihrini de bastırmanın bir yolunu bulmuş olmalıydı, yoksa herhangi bir hapishane onu burada tutmaya yetmezdi.

Onu basit bir şekilde çukura attılar mı yoksa kemiklerine özen göstererek nazikçe mi bıraktılar, merak ediyordum. Sırtındaki kırbaç yaralarına bakılacak olursa herhâlde nezaket göstermemişlerdi.

Açık delikten süzüldüm, çukurun tepesine çıktım ve bir mağaraya ulaştım. Gabriel'i yakalayanlardan bir iz yoktu, hiçbir türde hayat izi yok gibiydi. Yalnızca siyah volkanik taş ve gri kum vardı. Hiçbir şeyin kokusunu almıyor veya sıcak mı soğuk mu hissetmiyordum. Benim baktığım yerden temel

olarak tanımsız bir mağaraydı. Dünyanın herhangi bir yeri olabilirdi.

Yürüdüm, ayak parmaklarım gördüğüm her yeri kaplayan yumuşak kumun üzerinde geziniyordu. Bir kaç dakika sonra mağaranın sonuna geldim. Tünel bir anda son bulmuştu ve bir tepenin yamacına açılmıştı. Kenara gidip aşağı baktım.

Bir çeşit hayalet olsam da o an fena bir baş dönmesi yaşadım. Aşağıda, neredeyse yarım kilometrelik bir uzunluğun sonunda, suyu tükenmiş, çatlamış bir nehir yatağı vardı. Çatlağın diğer tarafında geniş bir açıklık vardı, gri kum ve gri gökyüzü. Bulutların içinde şimşekler çakıyordu.

Bu ölü topraklara baktıkça içime kötü duygular kurt gibi düşüyordu, gözün görebildiği her yer griydi. Baktım, baktım ve sonunda umduğum şeyi buldum.

Uzaklarda bir ağacın yabani dış hatlarını seçebiliyordum, bir kemik kadar beyazdı, dallarını pençe gibi gökyüzüne savuruyordu.

"Yasak Diyarlar," dedim. Bir daha asla görmek istemeyeceğim bir yerdi, Lucifer ve Grigori'nin, Nephilim'i tutsak ettiği yerdi. Ramuell'in kalbimi paramparça ettiği yerdi, bir zamanlar kısa süreli de olsa, öldüğüm yerdi.

Gabriel'i buraya getirip atan kimdi? Eğer onu bir amaç için istiyordularsa -fidye veya köle- niye onu böyle unutmuşcasma bırakmışlardı?

Bir anda aşağıda hareketlenme oldu. Sağ taraftan tek bir bireyin silüeti belirdi. Yalnızca altın rengi saçlarını ve beyaz kanatlarını seçebiliyordum, bu da onu meleksi bir varlık yapıyordu.

Soldan ise ufak bir grup geliyordu, birbirlerine oldukça yaklaşmış, neredeyse liderleri dışmda tek bir vücut olarak ha-

reket ediyorlardı. Lider diğer yönden gelen kişiyi karşılamak için öne çıktı. Liderde seçebildiğim tek şey uzun ve boynuzlu olduğuydu; arkasındaki renkli yaratıklardan anladığım kadarıyla bir iblisti.

Daha fazla yaklaşıp bu karakterlerin kim olduklarını ve Gabriel'in kaçırılmasıyla bir ilgileri olup olmadığını öğrenmeliydim. Fiziksel vücudumun burada olmadığını biliyordum, eğer burada olsaydı uçabilirdim. Ama yine de tepeden aşağıya adımımı atıp bunu denemeliydim.

Yavaşça, bir yaprağın rüzgârda sallanması gibi aşağı süzüldüm. Yere değmeden önce yıllarca gökyüzünde kalmıştım sanki. Yavaşça kuma indim, çıplak ayaklarımda bir sorun yoktu. O an fark ettim ki üstümde yalnızca beyaz geceliğim vardı –Gabriel'in favorisi- ve ben yatağa girmeden önce bunu giymemiştim. Birden korunmasız hissettim, bu iblislere kendimi bu şekilde gösterirsem üzerime saldırıp beni bir çırpıda mahvederlerdi.

Ama bu çok garipti. Gabriel beni görememişti. Rüya görüyordum ya da bir öngörüydü bu, ama gerçekte burada değildim. Bu Gabriel'i kimin, niye kaçırdığını öğrenebilmem için tek şansım olabilirdi. Onu nasıl geri alacağımı bulmak zorundaydım.

Meleğin bir kaç adım yanına gittim. Kanatları açıktı, benim bulunduğum yere doğru bakıyordu. Dikkatlice yanaştım, iblislerden birisi beni görürse bağırır ve haber verir diye korkuyordum.

Kontrol elinde olan, melekle konuşan iblis daha çok üvey kardeşime benziyordu. Antares'e o kadar benziyordu ki o olmadığından emin olabilmek için dikkatlice bakmam gerekti. Lider yaklaşık iki metre boyundaydı, kırmızı derisi, aşırı büyüklükte yarasa kanatları ve alnının tepesinde parıldayan si-

yah boynuzlardı vardı. Garip bir mührü vardı, sanki alt tarafı kesilmiş "ve" işareti (&) gibi, yüzünün üzerinde duruyordu.

Bu işaret bir anda hatıralarımı gözlerimin önüne serdi. Antares beni merdivenden aşağı itiyor, kalbimi efendisine götürdüğünde diğer herkesten daha fazla ödüllendirileceğini söylüyordu. Aynı imge onun elinin üzerinde vardı, Focalor'un işareti. Focalor, Azazel'in düşmanlarından biriydi ama Azazel'e karşı açık bir savaş başlatamıyordu çünkü bu açık bir şekilde Lucifer'a savaş açmak olurdu. Bu yaratık Focalor, diğerleri de Antares gibi miydi?

Melek ve iblise doğru yavaşça ilerledim, derin bir diyalog içindeydiler, ne konuştuklarını duyabilmek istiyordum. Ne yazık ki hayal kırıklığına uğradım. İçinde bir çok homurtu ve mimik olan bilmediğim bir dilde konuşuyorlardı. İblisin melekten dolayı canı sıkılmış gibiydi, konuşma ilerledikçe yüzü daha sinirli bir hâl alıyordu. Arkasındaki iblis topluluğu, liderleri sinirlendikçe yerlerinde kıpırdanıyorlardı. Hâlâ meleğin yüzünü görememiştim ama vücut dili kararlı gözüküyordu. Belli ki onunla anlaşma falan yapmayacaklardı.

İblisleri inceledim, tanıdık bir yüz arıyordum. Gördüğüm diğer iblisler yalnızca Antares'in yanındakilerdi ve onlardan birini bu grubun içinde görürsem en azından takip edecek bir ipucum olurdu. Antares'i bulmak o kadar da zor değildi. Bulduğu her fırsatta evime geliyordu zaten.

Biraz kıpırdadım, sanki eşitiymiş gibi iblisle anlaşmaya çalışan meleğin yüzünü görebilmeyi umuyordum. Bu günahkârların kortunda büyük bir yasaktı. Çok katı bir kast sistemi işleniyordu, Grigori –ilk düşen- en üstte, ardından diğer melekler, ardından aşağısındakilere neredeyse köle gibi davranan iblisler.

Yukarı sınıflarda belli melezliklere izin veriliyordu –benim gibi, çünkü kesinlikle günahkâr kesimden geliyordum– ama Gabriel gibi olanlar en alt iblislerden bile aşağı sınıfta sayılırdı. Belli gruplar içinde ne kadar güce sahip olduğunla, çevrende kim olduğuyla, ailenin kim olduğuyla veya bunların hepsiyle alakası olan daha katı bir hiyerarşi vardı. Bir meleğin bir iblise böyle davrandığını görmek oldukça sıra dışıydı.

Tartışma daha hareketli bir hâl alınca kumda biraz ilerledim. Yaklaşmam gereken grubun pozisyonundan dolayı melek tam ters hizada kalıyordu. Ona bir kaç adım mesafeye gelmiştim ki, bir anda konuşmayı bırakıp arkasını döndü.

Yeşil gözleri kötülükle büyüdü.

Samiel.

Sanki başka kimse göremediği hâlde o beni görebiliyordum. Zihnimin içinde bir ses duydum. "Düşman."

Bana uzandı, yumruğuyla tıpkı babasının yaptığı gibi kalbimi söküp çıkarmak için.

"Hayır," diye fısıldadım, vücudum korkudan titriyordu. Beni nasıl görebilmişti? Orada olduğumu nasıl bilebilmişti?

"Madeline!"

Gabriel'in sesi. Gabriel. Kaçmam gerekiyordu. Yukarı, Samiel'in pençelerinden uzağa fırladım, tepeye çıkıp mağaraya geri döndüm. Samiel tam arkamdan geliyordu, tek bir şeyi amaçlayan (annesi ve babasının ölümünün intikamını) acımasız bir yaratık gibiydi.

Mağaranın içinde dönüp duruyordum, bir tuzağa düştüğümü fark etmiştim. İşte şimdi iblisler tarafından parçalanacaktım.

"Maddy!"

Samiel üzerime çullandı, suratı nefret, gözleri öfke doluydu.

"Düşman."

"Maddy!" Bir zamanlar çok iyi tanıdığım pürüzlü bir ses.

"Madeline!" Gabriel sesleniyordu.

"Düşman."

Düşman, düşman, düşman.

"Maddy!" Beezle bağırıyordu, o kadar sinirliydi ki uyandım.

Omzuma tünemişti, korkmuş ve sinirlenmiş görünüyordu. Çarşafların terden sırılsıklam olduğunu fark ettim.

"Bir kâbus görüyordum. Beni bile uyutmadın," dedi Beezle. "Ne görüyordun? Arka arkaya 'düşman' diye bağırıp duruyordun."

Dik oturdum ve ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Bir rüya değildi, rüya olduğunu sanmıyorum."

Beezle ellerini kaldırdı. "Hayır. Başka öngörüler istemiyorum. En son bu şeyleri gördüğün zamanı hatırlıyor musun? Evangeline tarafından ele geçirilmiş ve Nephilimlerin hapishanesine tuzağa çekilmiştin."

"Ama o gün iyi bitti," dedim, sinirli bir şekilde. "Sonunda Ramuell'i öldürdüm."

"Ve o süreçte içindeki bir kısım insanlığı kaybettin," diye hatırlattı Beezle bana.

Elimi göğsümün üzerine koydum, insan kalbimin olması gereken yerde kalptaşım nabız gibi atıyordu. İçeride sıcaktı, tıpkı güneş gibi. Samiel tıpkı babasının yaptığı gibi kalbimi söküp çıkartmak istemişti. Titredim ve çarşafları attım, neredeyse Beezle'ı yere düşürüyordum. Yatağın üstünde kanatlarını çırparken bana somurtuyordu.

"Tamam, hadi duyalım şunu," dedi Beezle. "Bana en son gelişmeleri aktar."

Beezle'a gördüklerimi anlattım, çukurdaki Gabriel'i, Samiel'i ve iblisi. Kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Gabriel için bir anlaşma yapıyor gibi görünüyorlar," dedi.

"Ben de böyle düşünmüştüm. Tek soru, onu kim aldı ve kim anlaşma yapmak için onu istiyor?"

"Aslında, daha ciddi bir sorunumuz var. Eğer Focalor'un bir temsilcisi Gabriel için anlaşma yapıyorsa, bu Azazel'in kortuna savaş açmakla aynı anlama gelir. Gabriel Azazel'in uşağı ve senin koruman. Bir melez olsa bile korttaki herkes onun Azazel'e karşı önemini biliyor. Ve eğer Focalor böylesine cesur bir hamle yapıyorsa, sonuçlarına da hazır demektir."

Beezle'a bakakaldım. "Lucifer'ın kurduğu tüm güç yapısı yıkılabilir."

Beezle başıyla onayladı. "Eğer Focalor, Azazel'in kortuna açıkça saldırırsa, diğer kortlar da bunu düşmanlarına saldırmak için bir fırsat olarak göreceklerdir. Lucifer'ın tüm krallığı bir kaç gün içinde düşebilir. Bu yüzden Lucifer ve Grigori kortlarda böyle acımasızlar."

"Tek bir dominoyu itersen tüm parçalar teker teker düşecektir," dedim. "Krallığın bu kadar kırılgan olduğunu bilmiyordum."

"Lucifer bin yıl boyunca dünya üzerindeki en tehlikeli yaratıkları kontrol etti. Bu yaratıkların çoğu onun tarafından yönetilip onun kontrolünde olmasalardı insanlık için inanılmaz tehlikelere yol açarlardı. Burada yalnızca iblislerden de bahsetmiyorum."

Lucifer'ın kontrolü düşerse dünyaya ne olurdu hayal edemiyordum. Her tarafta koşuşturan iblisler mi olurdu? Melekler arasında açık bir savaş mı çıkardı? İblisler efendilerine

karşı ayaklanır mıydı? Tüm bunlar, hatta daha fazlası yaşanabilirdi. Hayalgücünün de ötesinde bir korkuydu bu.

"Algılayamayacağın tehlikeler..." Böyle söylemişti Antares. Bu konuda bir bilgisi var mıydı? Eğer Focalor'a yakınsa, herhâlde efendisinin planlarından haberdardı. Ve Antares kesinlikle Gabriel'i alma fırsatını kaçırmayacaktı, iblis arkadaşlarının önünde onu küçük düşürebilirdi. Antares caddedeyken Gabriel'i Focalor için kaçırmış mıydı? Niye Samiel onu istiyordu?

Ve bunların herhangi birisinin Amarantha'nın krallığına giden gizli portalla bir ilgisi var mıydı? Hâlâ o portalı oraya kimin, niye koyduğunu bilmiyordum ama Antares ben daha oraya varamadan peri kortuyla olan ilişkilerimi mahvedip bunu bir avantaj olarak kullanarak iyi bir iş çıkarmıştı.

Başım ağrımaya başlamıştı. Yeterince sorunum yokmuş gibi bir de Lucifer'm krallığının düşmemesi için mücadele mi verecektim?

Beezle sessizce beni izledi, ne düşündüğümü bildiğine emindim. İstediği zaman oldukça gözlemci bir Gargoyle olabiliyordu.

Tek sorun bu öğrendiğim yeni bilgilerle ne yapmam gerektiğini bilmememdi. Eğer Lucifer'a gidersem, Focalor planlarını uygulayamadan onu durdurabilirdi ama bu Gabriel'in garanti idam emrini imzalamak olurdu.

Gabriel'i kurtarmayı deneyebilirdim. Ama bir: şimdiye kadar yeri değiştirilmiş olmalıydı. Ve, iki: yeri değiştirilmediyse bile, o zindanı bulabileceğime emin değildim. Yasak Diyarlar'ın coğrafi özelliklerini pek iyi bildiğim söylenemezdi.

Onu şu an kim tutuyor, emin değildim. Kimin planına nasıl bir hizmeti dokunacaktı ki? Temel olarak, tek emin oldu-

ğum şey şu an saatin beş buçuk olduğuydu ve gördüklerimden sonra bir daha uyuyamayacağımı bilmemdi.

"Yulaf ezmesi?" diye sordum Beezle'a.

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Ekmeğin üzerine sürülmüş çikolatalı fındık kreması?"

"İşte şimdi oldu," dedi, beni mutfağa doğru takip ettiği sırada.

Kahvaltıdan sonra da çözüme yaklaşmış sayılmazdım. Gabriel'in güvende olmasının önemini biliyordum ama Beezle kortlar arasında savaş çıkarsa hiçbirimizin güvende olmayacağı konusunda haklıydı. Herşeyin üstünde, peri kortuna bugün gidecektim ve ormanı tamamen yaktıktan sonra bunu ertelemek gibi bir seçeneğim yoktu.

Eşyalarımı topladım ve yetişkin gibi giyindim. Genelde kışın siyah çizme, mavi pantolon ve siyah bir süveter giyerdim ama dolabımın derinlerine gömülmüş bir çift takım ve hoş bir etekle bluz vardı. Olduğuna emin olana kadar herşeyi denedim. Takımlar eskisine göre biraz sıkıyordu. Kıvrımlarım hatırladığımdan daha kıvrımlı bir hâl almıştı. Beezle bir şey söylemek için ağzını açtı, dönüp ona baktım.

"Tek bir kelime bile söyleme," dedim. "Evin içinde sürekli abur cubur bulundurmamın ilk sebebi sensin."

"Ben büyüyen bir Gargoyle'ım," dedi Beezle.

"Evet, yatay olarak büyüyen," diye mırıldandım ama duymamasına emin olacak kadar kısık sesle.

Nathaniel saat on olmadan biraz önce üst kata geldi. Siyah bir takım elbise ve mavi bir kravat takmıştı, gözlerinin parlaklığını ortaya çıkarıyordu. Gri eteğime ve siyah bluzuma eleştiren gözlerle baktı.

"Kış kadar donuk olmayan renkte bir elbisen var mı hiç?" dedi. "Amarantha görünüşünden etkilenmeyecek."

"Etkilenmesine gerek yok. Yalnızca dinlesin, yeter," dedim, gururum incinmişti. Saçımı düzeltmek için gerçekten uğraşmıştım, makyaj yapmış ve topuklu giymiştim, genel görünüşümden daha hoş olduğumu düşünüyordum. En azından "güzel görünüyorsun" gibi bir iltifatta bulunabilirdi.

Kaşlarını çattı. "Birinin sekreteri gibi göründüğünde seni ciddiye alacağını sanmıyorum."

Beezle pençesiyle omzuma dokunup beni durdurmasaydı parmak uçlarıma kadar gelen Alev Topu'nu onun üzerine yollayabilirdim.

"Onu daha sonra öldürebilirsin," dedi, ve ben de sakinleştim. Beni değerlendirmesi için Nathaniel'ın fikrine ihtiyacım yoktu zaten.

Kapı tam onda çaldı.

"Bu J.B. olmalı," dedim. "Hadi şu partiyi başlatalım artık."

10

Verandaya adımımı atar atmaz, J.B. ıslık çaldı.

"Harika görünüyorsun," dedi, beni baştan aşağı süzerek.

Ona yanıt vermedim ama Nathaniel'a anlamlı bir bakış attım.

"Ben hâlâ bir sekreter gibi göründüğünü düşünüyorum," diye tekrarladı.

"Evet, ama *seksi* bir sekreter," dedi J.B. Oldukça pahalı görünüşlü bir takım elbise ve aynı derecede kaliteli görünen bir ceket giymişti. Gözleri yemyeşil parlıyordu.

"Tamam, bu kadar iltifat yeter," dedi Beezle. "Hadi yola koyulalım."

"Nasıl gidiyoruz?" diye sordum J.B.'ye. "Portal mı?"

"Hayır. Annem bir araba yollayacak," dedi. "Bizi sokağın başından alacak."

"O hâlde bavullarımızla birlikte arka sokakta kısılı kaldık," diye mırıldandı Beezle arkamdan. Hiçbir komşumuzun onu görmemiş olması inanılmazdı, özellikle son günlerde onun gizliliğiyle ilgili çok az çaba sarfettiğimizi düşünürsek.

Sokakta bekledik, nefesimizle ellerimizi ısıtıyorduk. Dünden neredeyse on derece kadar daha soğuktu. En azından bu sefer düzgün giyinmiştim, şapkam, eldivenlerim ve yün ceketime ek olarak atkım vardı. Sabahki aceleci temizlikte gözümden kaçan kurumuş bir çamur lekesini hemen eldivenimle temizlemiştim. Nathaniel bana acıyarak bakıyordu.

"Bu anlaşma daha başlamadan bitti," dedi.

"Bir köle gibi giyinmişim gibi davranmayı keser misin?" diye cevabı yapıştırdım.

"Üzerinde çamur var."

"Senin üzerinde de kan olmasını ister misin?" dedim. "Çünkü bunu rahatlıkla ayarlayabilirim."

"Çocuklar, çocuklar," dedi J.B.

Tam o anda siyah bir limuzin köşeyi dönüp bize doğru gelmeye başlamıştı.

"Niye bu arka taraftan alınıyoruz ki?" diye sordum J.B.'ye.

"Çünkü şoför bir yarı Troll," diye yanıtladı, limuzin önümüzde durduğu sırada. "Biraz dikkat çekiyor. Fazla bakmamaya çalış."

Troll'ler genellikle terkedilmiş alanlarda yaşarlardı çünkü oldukça büyük yaratıklardı, altı metreye kadar uzayabiliyorlardı. Bu tarz alanlar benim buluşma sınırlarıma girmediğinden, henüz bir tane Troll görme imkânı yakalayamamıştım. Kırsal alanlarda çalışan Elçilerden bir çok hikâye duymuştum; görünüşe göre Troll'ler Elçilik ile iş birliği yapmaya yanaşmıyordu. Bir Troll'ün melez birleşime nasıl oldu da girdiğini merak etmiştim. O kadar büyüklerdi ki insansı bir varlıkla cinsel birleşime girdiklerini sanmıyordum. Ardından bu birleşme sürecinin Troll olmayan taraf için ne kadar korkunç olduğunun farkına vardım. Bu tarz şeyleri düşünmeyi kesmeliydim,

pek yardımcı olmuyorlardı. Zaten toplantı konusunda yeterince gergindim.

Lucifer bana güveniyordu, bunun yanı sıra onu gerçekten sinirlendirmek istemiyordum. Ona olan borcumu ödemek istiyordum. Bu görev, oğlunu öldürmemin karşılığı olacaktı. Oğlu beni birkaç kez öldürme girişiminde bulunmuş olabilirdi ama yine de Lucifer bundan rahatsızlık duymuştu. Ona borcum vardı, bu kadar. Bir kez bu işi hallettiğimde eşit sayılacaktık ya da bir kimse şeytanın kendisiyle ne kadar eşit sayılabilirse o kadar.

Limuzinin şoförü dışarı çıktı ve kapıyı açmak için dolandı. J.B.'nin tavsiyesine uymaya çalıştım ama bakmamak çok güçtü. Troll tipik şoför kıyafetleri giymişti; siyah takım, beyaz gömlek ve siyah şapka. Kabaca insan boyutundaydı, neredeyse iki metre boyunda, bir vücut geliştiricinin kaslarına sahip olduğu ceketinden taşan kaslardan belli oluyordu. Tüm bunlar normal sayılabilirdi, tabii ki suratının tüysüz bir domuz suratı olduğunu düşünmezsek.

Bir domuzun burnuna, uzun, sivri kulaklara, minik gözlere ve üst dudağından taşan sivri dişlere sahipti. Etkisi o kadar sinir bozucuydu ki J.B. ve Nathaniel'den önce arabaya atladım.

"Elçi Black," dedi, sesi kısık ve gurultuluydu.

Başımla onayladım –yapılabilecek en doğru şey bu gibi geliyordu- ve kendimi lüks koltuklardan birine bıraktım.

J.B. yanıma oturmayı başarmıştı, Nathaniel'ı dışarıda bırakmıştı böylece o da karşı koltuğa oturmuştu. J.B. kolunu arkadaşça omzuma doladığı sırada Nathaniel pis pis bakıyordu. Görünüşe göre Nathaniel'ın J.B.'ye karşı yaltakça olan saygısı, erkeksi konulara gelince yok olmuştu.

J.B. eğilerek kulağıma fısıldadı, "Eminim bunu sana söylememe gerek yoktur..."

"Kortta bir şey yiyip içmemem gerekiyor," diye fısıldadım. "Biliyorum. Gelecek yüz yıl boyunca peri kortunda hapsolmak istemiyorum. Yeterince sorunum var. Bir sürü abur cubur paketledim."

"Sen ve Beezle'a yetecek kadar paketledin mi? Çünkü Gargoyle'ının nasıl yediğini gördüm. Ayrıca Tyree'nin yanında konuşurken dikkatli ol, şoförü kastediyorum," dedi. "Herşeyi anneme rapor olarak sunuyor."

"Anlaşıldı," dedim.

Nathaniel'a dönüp baktım. Yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. J.B. ile aramızda bir şey olmadığını (yalnızca öyle görünüyordu.) söylemek istemiştim.Ardından onunla zaten evlenmek istemediğimi hatırladım. Onun duyguları hakkında neden böyle endişelere düştüğümü bilmiyordum. Nathaniel'ın bana alıştığını düşünmek istemiyordum, özellikle de kıyafetimle ilgili hiç iyi bir şey söylememiş olduğu için.

J.B. kolunu omzumda tuttu ama arkama rahatça yaslanıp oturabilme dürtüme zor karşı koyuyordum. Endişelenmem gereken birçok şey vardı, en önemlisi de Gabriel'i çok özlemiştim. Yalnızca bir kaç aylığına hayatımda yer alıyordu, fakat o olmadan hiçbir şey doğru gelmiyordu. Ve onun zarar gördüğünü ve kendini koruyamadığını düşünmekten nefret ediyordum.

Camdan dışarı baktım ve düşüncelerimin akmasına izin verdim: Amarantha, Lucifer, kurtlar, Samiel, Focalor, Antares. Satranç tahtasının üzerinde bir çok oyuncu vardı. Soru ise, ben bir piyon muydum yoksa oyunu oynayan mı? Henüz emin değildim. Lucifer'm Amarantha ile ne için anlaşmamı istediğinden bile emin değildim. İlişkileri yeniden kurmak istediği-

ni söylemişti ama bir kez bunu yaptıktan sonraki hamlem ne olacaktı? Lucifer'ın isteklerine ve ihtiyaçlarına erişebilen biri değildim ve onun ajandasını ilerletmek dünya için yapılacak en iyi şey miydi, emin değildim.

Bir süre sonra gözlerim kendiliğinden kapandı. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama gözlerimi yeniden açtığımda J.B.'nin göğsüne yaslanmıştım ve dışarısı karanlıktı. Uykulu bir şekilde başımı kaldırdım ve J.B.'nin yüzünde oldukça tatmin olmuş bir gülümseme gördüm. Beezle karşı koltukta uyku topunun içine girmişti. Nathaniel ise camdan dışarı bakıyordu, yüzü ifadesizdi.

J.B.'den uzaklaştım ve gerindim. "Ne kadar kaldı?"

"Aslında tam da vaktinde uyandın," dedi. "Camdan dışarı bakarsan, yaklaştığımız kaleyi görebilirsin."

"Kale," dedim. Amarantha'nın niye normal bir evde yaşayacağını düşünmüştüm ki? Kendi babam bile görkemli bir sarayda yaşıyordu.

Ama dışarı baktığımda Amarantha'nın gerçekten, dürüstçe söylemek gerekirse tam bir peri kalesinde yaşadığını gördüm. Yüksek kuleleri, rüzgâr taretleri, dar köprüleri vardı. Tüm bina yaklaşık beş veya altı blok büyüklüğündeydi, etrafı ise kale hendeğiyle çevrilmişti. Biz kaleye yaklaşırken, girişteki kapı açıldı ve bize alana giriş izni sağladı.

"Ziyafet çekmek isteyen?" diye mırıldandım. Bir kaç perinin oklarıyla geçtiğini ve birer savaşçı gibi giyindiklerini görmüştüm. Görünüşe göre bunlar Amarantha'nın askerleriydi. Zaten ormanı izinsiz girenleri yiyen ürkütücü canavarlarla doluyken neden bu askerlere ihtiyaç duyduğunu merak ettim. Krallığı tehdit altında mıydı, yoksa sadece paranoyak biri miydi?

Limuzin dev bir kapı girişinde durdu. Tyree motoru durdurdu ve kapıları açabilmek için dışarı çıktı.

"Unutma," dedi J.B. "Kort oldukça katı kuralları takip eder. Kraliçeye saygısızlık gösterme."

"Ve uşaklara senin eşitinmiş gibi davranma," dedi Nathaniel.

"Ve sunulan hiçbir şeyi yiyip içme, kibarca reddet," diye hatırlattı Beezle.

"Ve ayrıca..." diye başladı J.B.

"Üç tane bebek bakıcısına ihtiyacım yok," dedim. "Dikkatli olacağım."

"Ama ağzını ne zaman kullanman gerektiğini tam olarak bilmiyorsun," dedi Beezle.

"Bana söyleyene de bak," dedim iğnelercesine.

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" dedi Beezle, alınmış görünüyordu.

Gözlerimi devirdim ve diğerlerinin peşinden arabadan indim. Beezle omzuma kondu ve homurdanmaya başladı. Dilimi tutup kilosuyla ilgili bir şey söylemek istemiyordum.

J.B. ön kapıdan girdi. Biz kapıya ulaşamadan kapı ses çıkarmayarak genişçe açıldı. Parıldayan mükemmel bir peri orada sahte bir gülümsemeyle durmuş bizi karşılıyordu, aniden Nathaniel'ın neden kıyafetimi beğenmediğini anladım.

Yaklaşık bir metre yetmiş santim boyundaydı, iç çamaşırı modellerinin vücut hatlarına sahipti. Yere kadar uzanan mor, ipekten bir elbise giyiyordu, her kıvrımı belli oluyordu. Sarı saçları özenle başının üzerinde toplanmıştı ve takabileceği her yerine mücevher takmıştı. Ellerini J.B.'ye uzattı.

"Prensim," dedi peri ve elbette nefesli, âdeta "seks" diye bağıran bir ses tonu vardı.

"Leydi Violet," diye yanıtladı, parmaklarını öperek.

Garip bir şekilde heyecanlandığımı, neredeyse kıskançlık hissettiğimi düşündüm ama ardından bunun olamayacağına karar verdim. J.B. ne zaman böyle bir prense dönüşmüştü, bunu ona soracaktım ama şu an koluna girmiş olan şırfıntı bizim de içeri gelmemizi işaret ediyordu.

"Elçi Black, ben Leydi Violet, kraliçenin sağ koluyum," diye kendini tanıttı, bir kez bakıp vaktini boşa harcıyormuş gibi kafasını çevirdi. "Kraliçem kortta sizi bekliyor. Lord Nathaniel ap Zerachiel, siz de Elçi Black'in grubunun bir üyesi olarak hoşgeldiniz. Ve siz... sen de kimsin?"

Violet Beezle'a baktığı sırada burnunu beğenmiyormuş gibi kıvırdı. Beezle ise hâlâ omzumdaydı.

"Bu benim gargoyle'ım, Beezle," dedim.

"Bir gargoyle. Ne kadar... ilginç."

"Sanıyorum ki o da grubumdaki her üye gibi hoş geldi," dedim alaycı bir tonda.

J.B. gözlerini açarak bana baktı ama ne onun ne de bir başkasının Beezle'ı küçük görmesine izin verirdim. Ve gerçekten ben, bir prensestim, yalnızca bir elçi değil. Ondan üst sınıftaydım ve J.B.'nin ve Beezle'ın bana söylediklerini düşünecek olursak, periler arasında sınıf oldukça önemliydi. Ona bunu hatırlatmak en doğrusuydu.

Violet'in yüzü hafifçe kızardı ve hoşgeldiniz maskesinin altına saklama şansı bulamadan önce yüzündeki zehirli bakışı yakalayabildim. Ne güzel. Zaten çok sıkı arkadaş olacağımızı da düşünmemiştim.

"Elbette. Kraliçe Amarantha'nın kortuna hoşgeldin... Beezle."

Beezle ona gagasının kenarıyla bir selam verdi, sanki kendisi bir kraldı ve uşağıyla karşılaşmıştı. Violet'in yanakları

daha da kızardı. Beezle'la çak bir beşlik yapmak istiyordum, ama sanırım bu pozisyonda pek doğru olmazdı.

Nathaniel'ın yanımda iç geçirdiğini duydum. Her ne haltsa.

Violet tek topuğunun üstünde döndü, kolu hâlâ sıkıca J.B.'nin koluna dolanmıştı.

"Eğer böyle buyurursanız, lütfen, Elçi. Kıyafetleriniz ve bavulunuz odanıza alınacak."

Üstümüzdekileri çıkardık ve bir anda ortaya çıkan perilere verdik. Konuşmadılar, basit bir şekilde ceketlerimizi aldılar, selam verdiler ve kayarak uzaklaştılar.

"Duvarların arasmda geçitler, ne dersin?" diye fısıldadım Beezle'a.

Düşünceli bir şekilde başıyla onayladı, ardından omzumdan yükselerek uçmaya başladı. Sanırım J.B. ve Violet arasmda geçen konuşmaya kulak misafiri olmak istiyordu. İkisi ufak bir peri diyaloğuna girmişlerdi anlaşılan.

Eğer duvarlarda geçit varsa, bu konuşmamızın her zaman birileri tarafından dinlenebileceğini gösterirdi. Burada olduğumuz süre boyunca o kadar da özgürce konuşmamayı aklımın köşesine yazdım.

J.B. ve Violet, Orta Çağ zırhları dizilmiş uzun taştan bir koridorda başı çekiyorlardı. Amarantha belli ki kraliçe rolünü oynamayı seviyordu, tüm bu gösterişi düşününce bu anlaşılıyordu. Ardından elbiselerin birinin üzerindeki miğfere yakından baktım. İçinde korku içinde donakalmış, ağzı ve gözleri açık bir insan yüzü vardı. Yutkundum.

Nathaniel baktığım şeyi fark etti. Eğildiğimiz sırada bana doğru eğildi.

"Bunlar 1460 yılındaki Gül Savaşı'nın askerleri," diye fısıldadı. "Amarantha, Warwick Kont'una, Northampton

Savaşı'nda Lancaster'ları yenmesi konusunda yardım edince bunları ödül olarak aldı. Zırhları sonradan ekletti."

"O İngiltere'de değil mi?" dedim.

"Evet. Amarantha buraya iki yüz yıl önce taşındığında kalesini tuğla tuğla buraya taşıdı."

"Gerçekten ama tam olarak kaç yaşında?" diye sordum. Bu korider biteceğe benzemiyordu, özellikle de artık zırhların içinde cesetler olduğunu öğrenince.

Nathaniel kaşlarını çattı. "Tam yaşından emin değilim ama geçenlerde kraliçelikte 1107. yılına girdiğini biliyorum."

"İnanılmaz," dedim alçak sesle. "Nasıl oluyor da tanıştığım herkes benden katrilyon yaş büyük oluyor? Becerikli olabilmek için alıştırma yapabilecekleri yüz yıllar olmuş. Bense derin bir havuzun dibine kolluklar olmadan itilmiş bir otuz kusurum."

"Senin kollukların benim," dedi Nathaniel.

Kıkırdadım, kendime hâkim olamamıştım. Nathaniel "kolluk" kelimesini söylerken bile, her zaman olduğu kadar katı ve resmiydi.

"Benim asistanlığımın değerinin olmayacağını mı düşünüyorsun? Seni temin ederim, Kraliçe Amarantha ile bir çok görüşmem oldu," dedi, sesi buz gibiydi.

"Elbette değerli olacağına inanıyorum," dedim, şu an duygusal kusurlarıyla uğraşacak vaktim yoktu. "Yalnızca-"

Koridorun sonunda nihayet köşeyi döndüğümüzde lafımı yarıda kestim, karşımıza meşe odunundan iki kısımlı büyük bir kapı çıkmıştı. Violet sonunda kolunu J.B.'den çekti ve bize döndü.

"Eğer çok kısa bir süre burada beklerseniz, kraliçeye geldiğinizi haber vereceğim."

Kapıların arasından o kadar çabuk kayboldu ki kapının arasından arkadaki taht odasını bir saniye bile görme fırsatım olmadı. Kalenin kalan kısmını düşünecek olursak, Amarantha'nın kortunun baş döndürücü, azametli ve muhtemelen biraz ürkütücü olacağına emin olabilirdik. Derin bir nefes aldım ve kendimi hazırladım. Beezle omzuma geri kondu ve pençesiyle destekleyici bir şekilde sıktı.

Bir kaç dakika sonra kapılar açıldı, içeriden bir sesin yaptığı anons duyuldu, "Elçi Madeline Black ap Azazel, Lord Lucifer'ın adına. Lord Nathaniel ap Zerachiel, eşlik ediyor. Kraliçe Amarantha kortundan Prens Jonquil, eşlik ediyor."

J.B.'ye yan gözle baktım. "Jonquil mi?"

Kolumu sıkıca tuttu ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Tek bir kelime bile etme."

"Olamaz," diye fısıldadım. "Bunu kesinlikle unutmayacağım."

İçeri doğru ilerledik. Bir yanımda J.B., diğer yanımda Nathaniel vardı. İkisi de kollarımdan tutmuşlardı. Kendimi sarı tuğlalı yolda Teneke Adam ve Korkuluğun arasından götürülen Dorothy gibi hissediyordum. Ne yazık ki Beezle'ı koyabileceğim bir sepetim yoktu.

Taht odası aşağı yukarı tahmin ettiğim gibiydi, biraz farklı bir çağıydı yalnızca. Burada Orta Çağ temasına bağlı kalmaktansa, Amarantha Barok tarzını seçmişti. Çatı oldukça yüksekti ve altın varakla kaplanmıştı. Pencereler pembe kadife ve sarı püsküllerle kaplanmıştı. Parke zemin ise yüksek parlaklıkta cilalanmıştı. Birazdan karşıma 14. Louis çıkarsa şaşırmayacaktım.

Oda bir taht odasının büyüklüğünden çok bir balo odasının büyüklüğündeydi ve baştan aşağı smokin mecburiyeti uygulanan bir düğün gidermiş gibi giyinmiş perilerle do-

luydu. Amarantha'nın tahtı kapıların olduğu yerine tam zıt bölgesinde, yüksekteydi. Ona ulaşabilmek için bu kalabalığın arasından geçmemiz gerekiyordu.

Odaya girdiğimizde, anlık bir telaş oldu, ardından mırıltılı sesler duyuldu, bir çoğu son derece sıradan görünüşümle ilgili onaylanamaz tonlarda konuşuyordu.

Birçok meleğin beni beklediği Azazel'in kortuna ilk kez çıktığım anı hatırladım. Umarım bu ziyaret de o günkü gibi bitmezdi; yani birinin kafası kopmadan. Hâlâ Greenwitch'in kafasının ayaklarıma yuvarlandığı, baygın gözlerinin boşluğa baktığı kabuslar görüyordum.

J.B. temin edercesine kolumu okşadı. "Düşündüklerinden daha iyisin."

Ona gülümsedim. "Bunu biliyorum, ama söylediğin için teşekkürler."

O da gülümsedi, ve yeniden o kıpırdanmayı hissettim, bu sefer kalbimin çevresinde bir yerdeydi.

Kalabalık yavaş yavaş geride kalırken sonunda Amarantha'yı görebilmiştim. Binlerce yıl yaşayan bir kadın için oldukça güzel görünüyordu. J.B.'nin annesi olabilecek yaşta gözüktüğünü bile söyleyebilirdim. Elbette, Azazel benim büyük yakışıklı abim gibi görünebilirdi. Bu yalnızca ölümsüz birinin, yarı insan çocuğu olmanın belirtisiydi.

Amarantha'nın saçı kızıl kahverengiydi, topuz yapmıştı ve J.B.'nin aynısı parlak yeşil gözleri vardı. Kıyafetinde abartmak yerine (ki ben tüm bu gösteriş sonunda bunu bekliyordum), kusursuz derisinin üzerine basit, şampanya renginde bir elbise giymişti. Mükemmel göğüslerinin arasında sallanan, baş parmağım büyüklüğündeki elmas parıldıyor, çıplak omuzlarını ön plana çıkarıyordu.

Önüne gelince durduk, kraliçe tahtından kalkarak bizi selamladı. Ama bizim seviyemize inmemişti. Gözleri sert ve gözlemci bir şekilde bakıyordu, neredeyse o yeşil gözlerin içinde dönen hesapları görebiliyordum. Bana bakıyordu ve diğerleri gibi beklediğinden kötü bulduğu belli oluyordu. Tamam, sorun değildi. İnsanların benden beklentileri düşük olursa, onları şaşırtabilmenin daha kolay olduğunu biliyordum.

"Elçi Black," dedi, konuştuğunda odadaki tüm fısıltılar bitmişti. Kimse bunu kaçırmak istemiyordu. "Lucifer'ın temsilcisi olarak kortuma hoş geldin."

Başımla ufak bir selam verdim. Yerlere eğilerek selam vermeyecektim. Azazel'in kortundaki yerimi biliyordum ve benden o kadar da üstün biri değildi. Aynı zamanda bu kadına boynumu göstermek istemiyordum, prensip meselesiydi.

"Kraliçe Amarantha, size Lord Lucifer'ın kortundan bir temsilci olarak, günahkârların ve perilerin krallıkları arasındaki ilişkileri yeniden geliştirmek amacıyla geldim," diye başladım, Lucifer'ın (veya uşaklarından birinin) doğrudan benim için yazdığı konuşmadaki sözleri tekrarlamıştım.

"Lord Lucifer bir önceki elçiyle ilgili talihsiz davranış ihlalinden dolayı en derin özürlerini sunuyor," diye devam ettim.

Amarantha lafımı kesti, ses tonundan buz damlıyordu âdeta. " Peki ya şu anki elçinin talihsiz davranış ihlaliyle ilgili bir şey var mı?"

11

Hazırlanmış konuşma dilimin üzerinde kuruyup kalmıştı. Yavaşça iç geçirdim. Hassas noktaya değinmek için hazırlık sözlerimi bitirmemi bile bekleyememiş miydi? Herkesin bana periler hakkında bahsettiği tüm o resmiyet ve saygı nerede kalmıştı? Şimdiye kadar buna neredeyse hiç tanık olmamıştım.

En iyi hamlemin hiçbir şey kabul etmemek olacağına karar verdim. En azından kasıtlı olarak yanlış bir şey yapmamıştım.

İzleyicilerden hiçbiri merakını saklamaya çalışmıyor gibiydi. Yere iğne düşse sesi duyulacaktı.

"Ne tür bir davranış ihlalinden bahsediyorsunuz?" diye sordum, buz gibi bakışlara aynı şekilde yanıt vererek. Beezle'm omzumun üzerinde aniden kıpırdadığını hissettim. Onaylayıp onaylamadığını anlamak güçtü. Ona bakarak kraliçe ile olan göz temasımı kesmek istemiyordum.

Amarantha'nın yüzü sertti. "Benimle oyun oynama, aptal kız."

İleri bir adım attım, J.B. ve Nathaniel'dan öne.

"Benimle bir çocukmuşum gibi konuşma. Ben Lord Azazel'in kızı ve Lord Lucifer'ın torunuyum. Onların ilgilerini temsil etmek ve seninle iyi niyet içinde anlaşmaya varmak üzere buraya bir elçi olarak geldim. Buraya hakarete uğramaya veya bir köle gibi konuşulmaya gelmedim."

Amarantha tahtından kalktı ve benimle yüzleşmek için aşağı geldi. Güzel yüzünün her bir kası sinirden kasılmıştı. "Ben de krallığımı işgal eden, ormanımı yakarak yerle bir eden ve çok sevdiğim evcil hayvanlarımı öldüren, buraya gelip yılan diliyle tıslayan bir elçiyle anlaşmam."

Size hiç damarıma basıldığında aniden sinirlendiğimi anlatmış mıydım? Amarantha'ya bir adım yaklaştım, burun buruna gelmiştik. Sihrim bir anda su yüzüne çıktı, sıcak ve öfkeli, parmak uçlarımın arasında elektrikleniyordu. Ses, sessizliği bozan silah sesi gibiydi.

Amarantha kendi gücünü çevresinde topladığı sırada atmosferin değiştiğini hissettim. Beezle omzumdan geriye uçtu, belli ki saçlar çekilmeye başlanırsa arada kalacağından korkmuştu. Saç çekerek kavga eden biri olduğumdan değil. Eğer iş kavgaya gelirse kraliçe kesinlikle yumruğumun tadına bakacaktı.

Bunu düşünür düşünmez, sinirimi geriye çekmek için bir çaba sarfettim. Sihrim geriledi, hâlâ tenimin tam altında uzanıyordu ama bir anda dışarı çıkacak gibi durmuyordu. Peri kraliçesini yumruklamam kimsenin hoşuna gitmezdi. Ses tonumu düzelttim. Ama pes etmeyecektim, yüz yüze kaldık.

"Kraliçe Amarantha, ben genelde suçlama yapmadan önce o esnadaki koşulları öğrenmenin daha nazik olacağını düşünürüm."

Hâlâ gücünü geri çekmemişti. Havadaki elektrik akımını hissedebiliyordum.

"Bana ders vermeye mi çalışıyorsun, Elçi?" dedi.

"Yalnızca ihtiyaç duyarsanız," diye yanıtladım.

Görünüşe göre o da bir kırılmanın ucunda olduğunu hissetti ve geri adım atması gerektiğini düşündü. Eğer beni öldürecek kadar sinirlenirse (ya da bunu deneyecek kadar –o sırada ben de armut toplamayacaktım), Lucifer'ın nasıl yanıt vereceğini kim bilmezdi? Günahkârların tüm kortlarının gücünü onun kafasını getirene verebilirdi. Sonuçta, ben yalnızca bir elçi değildim. Lucifer'ın sevdiği tek kişi olan Evangeline soyunun en son doğmuş ferdiydim. Elbette böyle bir davranış cezasız kalmazdı.

Belki de Lucifer'ın en başından beri istediği de buydu. Belki de anlaşmaların başarılı geçmesini istemiyordu. Belki öldürülürsem, Amarantha'nın krallığına açık bir hamle yapma hakkını bulabilirdi. En azından sonucu onun yararına olabilecek potansiyel bir yargı çıkardı. Bu zamana kadar anlayabildiğime göre Lucifer bir şeyi herkesten farklı bir şekilde düşünürdü. Benim asla düşünemeyeceğim boyutları, seçenekleri ve çıkarımları tasarlayabiliyordu.

Amarantha gözlerini kısarak bana baktı. Tüm oda nefesini tutmuş gibiydi. Ardından şaşırtıcı bir şey yaptı. Bir adım geriledi.

"Belki de bu konuşma özel konuk odamda devam ederse daha iyi olacak."

Ben de geri adım attım, yaklaşık bir santim kadar. Anlaşmaya vardığımızı göstermek istiyordum. "Mükemmel bir fikir."

İzleyiciden uzaklaşmaya istekliydim. Amarantha herhâlde perilerinin bakışlarından uzakken daha makul olacaktı.

Violet'e buyurucu bir mimik yaptı, o da hemen yolu göstermek için ilerlemeye başladı. Tahtın soluna doğru bir kapı kalıyordu, hepimiz Violet'in arkasından odaya girdik. J.B.'ye veya Nathaniel'a dönüp bakmadım. Nathaniel'ın ve bir olasılık J.B.'nin yüzündeki onaylamaz ifadeyi görmek istemiyordum. Yalnızca bir saattir buradaydık ve anlaşmaları çöküşün neredeyse eşiğine getirmeyi başarmıştım bile.

Konuk odasına girmeden tam önce kalabalığın içinde ayağa kalkmış beş birey gördüm. Hepsi erkekti, mücevherler takmak yerine bir atlet, ceket ve kot giymişlerdi. Konuk odasına girdiğimiz sırada Tyrone Wade bana göz kırptı. Jude ve James bana konuksever bakışlar attılar. Ensemdeki tüylerin bir anda kabardığını hissettim. Onlara kesinlikle gecenin köründe yalnızken rastlamak istemezdim.

Demek kurtlar da buradaydı. Arkadaşlarını kimin katlettiğini bulabilmişler miydi acaba. Gökyüzünden düşerek ilk kurt cesedini bulmamın üzerinden yıllar geçmiş gibi hissediyordum.

Konuk odası beklediğim kadar lükstü, her yerde kırmızı kadife yastıklar ve parıldayan odunun bereketi vardı. Kapı J.B.'nin arkasından kapanır kapanmaz Amarantha bana döndü.

"Bana ne olduğunu anlat."

Amirane tonu hoşuma gitmemişti ama ona istediğini vermenin en iyisi olacağını düşünüyordum. Bu iş ne kadar çabuk çözülürse o kadar çabuk anlaşmaları bitirip eve gidebilirdik. Zihnimin arkasından hâlâ yanıp tutuşan bir Gabriel vardı, ayrıca Focalor ve Samiel hakkında ne yapmam gerektiğini bulmalıydım.

Elimden geldiğince kısa ve öz bir şekilde, Beezle'ın kaçırılışını, gizli portalı, yanlışlıkla sınırlarının içine düşüşümüzü,

savaşçılarının bizi terk edişini ve deniz yaratığı ile örümceği yakmamın nedenlerini özet geçtim. Amarantha ifadesiz bir suratla izledi. Özür dileme veya bahane üretme girişiminde bulunmamıştım. Basitçe olayları olduğu gibi anlatıp beklemeye başlamıştım. Ya kabul edecekti ya da etmeyecekti.

Uzun dakikalar geçti. Beezle'ın kendini zaptedebilmesi beni etkilemişti. Tek bir zekice yorum bile yapmamıştı.

"Pekâlâ," dedi Amarantha. "Bu gizemli portalın doğrulayacağını onaylatacağım ve savaşçıları daha yakından sorguya çektireceğim."

Gözlerindeki ifade biraz kana susamış gibiydi ve savaşçıları sorguya çekerken canlarının yanacağını anlayabiliyordum.

Devam etti. "Ormanda sizi terk ettiklerinde size karşı bir yanlış yapıldığını ve Gargoyle'ının kaçırılması durumunu kabul ediyorum. Aynı zamanda eğer verilmişse herhangi bir incitmenin yanlışlıkla olduğunu söylüyorum. Yine de, bu hareketlerin sonucu benim yaratıklarıma ve ormanıma karşı bir geri ödeme talip ediyor."

"Ne tür bir geri ödeme?" diye sordum dikkatlice. Azazel'in parasını seve seve kullanırdım, ama eğer Amarantha ödeme talep ederse, faturayı doğrudan değerli babacığımın evine yollardım.

Bana baktı ve yine yeşil gözlerinin arkasında olup biten dalgalanmaları görebildim.

"Sana ve eşlik edenlerine üç gün boyunca kortumda kalmanızı rica ediyorum," dedi.

Üç gün mü? diye düşündüm. Eğer Amarantha'nın kortunda üç gün boyunca tıkılı kalırsam nasıl olacaktı da Gabriel'i bulacaktım ve iblis ayaklanmasını önleyecektim? Ayrıca, o kadar uzun süre yetecek yiyeceğimin olmadığından şüphele-

niyordum ve Amarantha'nın mutfağından bir şey yiyip içme gibi bir tuzağa düşmeyeceğim kesindi.

"Size neden üç gün daha kalmamızı istediğinizi sorabilir miyim?" diye sordum.

"Belki de sizinle ilgileniyorumdur, Elçi Black," dedi Amarantha, dişlerini göstererek. "Belki de basit bir şekilde oğlumun yanımda olmasından keyif alıyorumdur, ki onu çok ender görebiliyorum."

Bunu söylediğinde, kortuna girdiğimizden beri ilk kez J.B. ile ilgili bir şey söylemişti. Annelik şefkatinin pek de kusursuz bir örneği değildi.

Önemli bir şeyi kaçırmadığım konusunu tartışmak için Beezle'la kısa süreli bir konuşmaya girmek isterdim, ki eminim kaçırıyordum. Böyle bir şey onun yararına ve iyiliğine olmasa Amarantha kesinlikle böyle bir şey istemezdi.

Bana karşı hazırlanan tuzağa yanlışlıkla düşmemek için üç gün oldukça uzun bir süreydi. Diğer yandan da bu kadar kolay ve ucuz bir geri ödeme ile bir daha karşılaşamayacağım kesindi.

"Tamam," dedim. "Kortunuzda üç gün boyunca kalacağız."

"Daha memnun kalamazdım," dedi Amarantha.

Keşke ben de bunu söyleyebilseydim.

Amarantha bundan kısa bir süre sonra çıkmamıza izin verdi, anlaşmalar konusunda aceleye gerek olmadığını, kalış süremizin de uzamasının bunda etkisi olduğunu söyledi. Gitme zamanı gelinceye kadar beni başından atmamasını umuyordum. Lucifer'ın aptal konuşmasını her sabah ezberlemek zorunda kalmak istemiyordum.

Daha sakin görünüşlü köleler bize odalarımızı gösterdiler. J.B.'nin odası kraliyet kanadındaydı, elbette ki, ve biz sola dönerken o sağdaki merdivenleri çıkarak bizi terk etti. Bana ufakça el salladı ama yüzünde endişe vardı. Annesini niyetini biliyor muydu acaba.

Oda tabii ki de *Amadeus* tarzında dekore edilmişti; abartılı ve kadifemsi ve pek de rahat görünüşlü değil. Köle yastıkları kabartıp yatak örtülerini alırken Beezle memnuniyetsizce gagasını takırdattı.

Korkarım ki Nathaniel ve benim odam arasında bir bağlantı vardı. O kapının önüne ağır bir sandalye koymam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım.

Köleler gider gitmez Beezle odanın etrafında uçmaya başladı.

"Böcek mi arıyorsun?" diye sordum, kıyafetlerimi evdeki yatak odam büyüklüğünde bir dolaba koyarken.

Hazır giyim kıyafetlerim üzgün ve kırışık duruyordu. Amarantha'nın kalesindeki dolaplar bile göz korkutuyordu.

"Giriş yollarına bakıyorum," dedi Beezle. "Burada bir yerde bir kapı olduğunu biliyorum."

Bir kaç dakika sonra çirkin bir çocuk oymasının önünde durdu. Çocuğun korkunç mavi gözleri vardı. O şeyin üzerine bir tişört geçirmezsem uyuyabileceğimi sanmıyordum.

"İşte," dedi, duvardaki ufak yarığı işaret etti, bir balık oltası kadar inceydi. O göstermeseydi çatlağı kendi başıma görebilmemin imkânı yoktu.

"Etkileyici," dedim, o da üstün olduğunun bilincindeymiş gibi başıyla onayladı. "Şimdi, nasıl açılacak bu?"

"Herhâlde şu çirkin heykelle bir ilgisi vardır," dedim. "Eski korku filmlerini seyrettiğimiz sıralarda hiç dikkatini vermiyor muydun?"

"Mutfağa gidip atıştırdığım sıralarda bazı kısımları kaçırmış olabilirim," diye yanıtladı.

Elimi çocuğun üzerine koydum ve dikkatlice bir düğme veya kol aradım. Parmaklarım çocuğun kanatlarının altına gittiğinde, ufak bir düğme buldum ve bastım. Kapı gizli bir koridora açıldı.

"Ne diyorsun?" diye sordum Beezle'a, koridoru göstererek.

"Çok zekice bir plan olmayacağı kesin," dedi, tek pençesini gagasma götürmüş durumu düşünüyor gibi görünüyordu. "Davetsiz olarak kaleyi gezmeye çıkmak bir protokol ihlali olabilir."

"Beni gizlice dinlenebilecek bir odaya yerleştirmeleri de bir protokol ihlali olabilir," dedim. "Eminim ki Amarantha bizi yerleştireceği konuk odalarını düşünmüştür."

Beezle ellerini birleştirdi. "Suça karşı suç, başarılı anlaşmaları gerektiren en önemli şeydir. Hadi gidelim. Kendini bir önceki karmaşadan konuşarak kurtardıysan eminim bundan da kurtarabilirsin."

Daha fazla desteklenmeye ihtiyacım yoktu. Merakım adabımı yenmişti. Tünellerin nereye gittiğini görmek istiyordum. Şaşırtıcı derecede iyi aydınlatılan bir koridora çıktık. Neredeyse adım başı bir lamba yanıyordu, taştan zemin ise tertemiz parlıyordu. Görüş alanında hiç örümcek ağı yoktu. Bu Beezle'm sevdiği eski filmlerdeki perili geçitler gibi değildi.

Kapıyı kapatmadan önce hangi kapının bizimki olduğunu bilmenin iyi olacağının farkına vardım. Aynı zamanda koridordan kapıyı geri açabilmemiz lazımdı.

"Beezle, git ve makyaj çantamdan rujumu getir," dedim.

"Yirmi beş dolar verip hiç kullanmadığın rujundan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

"Sadece git, getir ve yorumlarını kendine sakla," dedim.

Beezle odaya geri dönerken ben de kapının dışını inceledim. Kapı kolu uzunluğunda bir yerde manivela vardı, kapıya düz bir şekilde takılmıştı. Altında tek bir parmağımı sokarak itebileceğim ufaklıkta bir boşluk vardı. Bunu yapmca bir klik sesi duydum. Kolay lokmaydı.

Beezle uçarak döndü ve tek kelime etmeden ruju bana verdi. Kapıyı kapattım ve tam da manivelanın üstüne ufak bir çizgi çektim. Bu yoldan geçen biri tarafından görünmeyeceğini umuyordum. Beezle'a ne söylemiş olursam olayım, Amarantha'nın bir öncekinden bu kadar kısa bir süre sonra bir suçu daha tolere edeceğini düşünmüyordum.

Korider hiçbir yön işareti veya bilgilendirici bir levha olmadan ikiye ayrılıyordu, tıpkı "Gözlem kulesi bu yönde," veya "Balo odası bir sonraki katta," gibi. Nereye götürüldüğümüze dikkat etmeye çalışmıştım ama kale o kadar büyük katlara ve her yanda dönüp duran merdivenlere sahip olduğundan kuzey-güney yönünü akılda tutmak imkânsızdı.

Hiçbir tüyomuz olmadan sağa gitmeye karar verdik. Bir zamanlar okuduğum tarihî bir romanda bir şeyi hatırlamıştım. Karakterler bir labirente giriyorlardı ve bir karakter mümkünatı olan her yolda sağa dönerlerse labirentin kalbine ulaşacaklarını söylüyordu.

Devamlı sağa dönmek beni kalenin tam ortasına götürür mü bilemiyordum ama en azından dönüşü kolaylaştırırdı. Kendi koridorumu buluncaya kadar sola dönebilirdim.

Yalnızca bir kaç adım gitmiştik ki Nathaniel'ın sesini duydum. Bir anlığına durup kabahatli bir şekilde etrafa baktım ama ardından sesin odasından geldiğini fark ettim. Daha

çok yaklaşarak duvara kulağımı dayadım. Beezle bana gözlerini kocaman açarak ne yaptığını sanıyorsun bakışı attı. Onu elimle uzaklaştırdım.

"Evet, elbette. Bu gecikme hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Hayır, Lord Azazel bunlardan haberdar değil. Hiçbir şey bilmiyor."

İlgin. Demek Nathaniel Azazel'in arkasından iş çeviriyordu. Ama amacı neydi?

"Beni aptal mı sanıyorsun? Onunla baş edebilirim," dedi Nathaniel kızgınca. "Dedim ki, onunla baş edebilirim."

O? Kimden bahsediyordu? Benden mi? Amarantha'dan mı? Ya da her nasıl bir olaya dâhil olduysa benim bilmediğim başka bir oyuncu muydu?

"Seninle yarın konuşuruz," dedi sertçe. Cep telefonunu kapattığındaki klik sesini duydum.

Bir kaç dakika daha bekledim ama başka bir telefon görüşmesi yapmadı. İlginç hiçbir şey de duymamıştım. Beezle'ın ısrarlı bakışlarına maruz kalarak koridordan aşağı yürümeye devam ettim. Sona ulaşınca sağa döndük ve o zaman fısıltı ile konuşmanın güvenli olacağına karar verdik.

"Ne diye böyle bir şey yaptın ki?" diye sordu Beezle. "Nathaniel'ın gizli kapıları bilmediğini nerden biliyorsun? Yakalanabilirdin."

"Nathaniel'ın kapılardan haberinin olması beni şaşırtırdı. Hiçbir zaman gözüme iyi bir gözlemci olarak gelmemiştir."

"Azazel'in çevresinde gizlice iş çevireceği de beni oldukça şaşırtırdı," diye cevabı yapıştırdı Beezle. "Böyle bir şeye cesareti olacağını düşünmezdim."

"Biliyorum. Her zaman dünyanın en büyük yalakası gibidir."

Bir süre daha yürüdük, fırsat bulunca sağa dönüyorduk ve merdivene rastlayınca da aşağı iniyorduk.

Uşakların dedikodularından daha ilginç bir şey duymamıştık. Böylesine büyük bir kalenin her yerinde birisinin olması gerektiği mantıklı gelmeye başlamıştı.

Amarantha evrensel saygı sahibi birine benziyordu, bu da şaşırtıcıydı. Bir çok hükümdar bin yıllık süren iktidarlarında en azından bazı memnuniyetsizlik gösteren hareketler yapardı. Leydi Violet, diğer yandan, herkes tarafından küçük görülüyordu. "Seviyesinden üst davranıyordu," gereksiz taleplerde bulunuyordu ve sanki Amarantha değil de kalenin kraliçesin kendisiymiş gibi davranıyordu.

Her bir ayak sesi duyduğumda kanatlarımı açarak görünmemeye özen gösteriyordum. Beezle da en yakındaki tavana uçarak gözden kayboluyordu.

Kanatlarım açık bırakmak için çok fazlasıyla genişti, hatta sırtımda katladığımda bile büyüklerdi. Birkaç kez periler geçerken nefesimi tutarak kendimi duvara yapıştırmam gerekmişti. Belki de Beezle haklıydı. Belki de yürüyüşe falan çıkmama hiç gerek yoktu.

Kurt ulumasını duyduğumuz sırada şansımızı fazla zorladığımıza karar vermiştik.

Korkunç bir acı çekiyormuş gibi bağırmıştı. Sesin geldiği yönde koridorda koşmaya başladım. Yol ayrımına geldik.

"Nereye?" diye sordum, sola ve sağa bakarak.

Beezle arkamdan uçuyordu, yorulmuştu. Bir egzersiz programına ihtiyacı olduğu kesindi artık.

"Bence dışarıdan geldi," dedi. "Ana odalardan birine çıkmaya çalış."

Gördüğüm ilk kapıya koştum ve açtım. Raflarca ekmek, peynir ve asılı et bizi çevrelemişti. Bir çeşit ambardaydık Di-

ğer taraftaki kapıyı iterek açtımve bir kaç perinin mutfakta çalıştığını görerek şaşırdım.

"Dış kapı?" diye sordum.

Peri tek kelime etmeden mutfağın diğer tarafındaki meşe kapıyı gösterdi. Kurt uluması gittikçe yükseliyordu, acı doluydu ve bir anda diğer kurtların da ulumaları kaleyi doldurdu.

İterek kapıyı açtım ve gecenin karanlığına adım attım. Kaleyi çevreleyen orman dış duvarların ötesinde uzanıyordu. Bir süre durarak soluklaşmaya başlayan uluma sesini dinledim, ardından sola döndüm. Kurt ölüyordu. Bunu hissedebiliyordum.

Kalenin köşesini döndüm ve bir anda güçlü bir şok dalgasıyla geri düştüm. Üçüncü kez yanlış bir hissiyat tarafından saldırıya uğramıştım, bu his sanki doğaz düzene ait bir şey değildi. Bu, Ramuell ile özleştirdiğim bir histi ve kurdun çoktan ölmüş olduğunu biliyordum.

Düşünecek veya kendimi bir şok dalgasından daha koruyacak vaktim yoktu, ve sihrimin bir anda kayboluşunu hissedebilmiştim.

Harika. Şimdi tamamen yardımsızdım ve düşmanlar tarafından çevrilmiştim. Kurt da yardımımın ötesinde kalıyordu. Ama yine de ona saldıranın kimliğini öğrenmeye çalışabilirdim. Bir şeyden emindim –bu da diğer kurtları öldüren yaratıktı. Şok dalgası bunu kanıtlamıştı.

Karanlık görüşümü zorlaştırıyordu, sihrimin olmayışı ise bir Alev Topu yaratarak önümü aydınlatmama engel oluyordu. Amarantha yürüyüş yolunu meşalelerle aydınlatmıştı, ama burada her şey gölgeler altındaydı. Beezle oflayarak arkama geldi. Kurt uzun süredir ulumuyordu, diğer kurtların uluması ise kesilmişti.

Göremediğim halde takılarak ilerledim, bir kaç adım atmıştım ki yüzümün üstüne kapaklandım. Kir ve diğer şeyler. Neyse ki ağzım kapalıydı.

Dizlerime doğruldum ve soluk ışık altında etrafa baktım. Daha önce iki kez karşıma çıkan manzara bir kez daha buradaydı. Bakırsı kan kokusu havaya yayılmıştı.

"Lanet olsun," dedi Beezle'a. "Daha kaç kere geç kalacağız?"

"Bu, benim de kendime sorduğum bir soru, Madeline Black," dedi homurtulu bir ses arkamdan.

Ayağa kalktım ve Wade, Jude, James ve tanımadığım başka bir kurtla karşılaştım.

"Siz de kimseyi göremediniz mi?" diye sordum.

"Seni gördük, Elçi," diye homurdandı James.

"Dalga geçiyor olmalısın," dedim. "Ben yardım etmeye çalışıyordum."

"Sakin ol, James," dedi Wade uyarırcasına bir tonda

"Neden, Wade?" dedi Jude, sinirli bir şekilde ileri adım atmıştı. Her yanı öfkeyle kaplanmış gibiydi. "Bir üyenin ölümünde üçüncü kez olay yerinde. Bu sefer her yeri kan kaplı. Başka ne istiyorsun?"

"Biraz kanıta ne dersin?" diye sordum.

"Kanıtı her tarafında görüyorum," dedi Jude ve James katılırcasına homurdandı.

Kurtlar karanlıkta benden çok daha iyi görebilirlerdi. Epeyce belirgin olduğuma emindim, ama işlemediğim bir suç hakkında cezalandırılmayacaktım.

"Arkadaşınıza yardım etmek için koşuyordum ve karanlıkta takıldım," dedim sakince. Kendimi savunabileceğim bir sihrim yoktu ve benden yüz kilo kadar ağır bir kurtla yumruk yumruğa dövüşe girmeyecektim.

"Eğer Madeline Black böyle olduğunu söylüyorsa, böyledir," dedi Wade.

Jude sinirli bir ses çıkardı ama benden uzaklaştı. Alfasına itaat etmeli veya ona karşı meydan okumalıydı.

Wade'e baktım, Jude'u görmezden gelerek. "Nasıl oldu da arkadaşınız grubun kalanından ayrı düştü?"

Bildiğim kadarıyla kurtların büyük bir topluluktaki üyeleri birlikte uyurlardı.

"Ethan kendini iyi hissetmediğini söyledi," dedi Wade. "Peri sihri bizi rahatsız eder. Ethan buna diğerlerinden daha az tahammül edebildi."

"Peki dışarıya kadar takip mi edildi yoksa katil bu fırsatı kendisi mi değerlendirdi?" diye sordum.

"Ve katil çoktan burada pusuda mıydı, yoksa bizi takip ederek uygun zamanı mı bekledi?" dedi Wade. Dönerek diğer ikisiyle konuştu. "Kalanları toplayın ve ipucu arayın."

Bana yaklaştı, grubun kalanından yavaşça uzaklaştık. "Herhangi bir teorin var mı, Madeline Black?"

Başımı salladım. "Katilin amacını kestiremiyorum. Biri Amarantha ile olan anlaşmanızı sabote etmek mi istiyor? Eğer öyleyse, bunu yapmanın daha etkili yolları var. Niye ekip arkadaşların şehirde yalnız dolaşıyordu?"

"Şehre başka niyetlerle geldik. Her iki seferde de takım arkadaşlarımızı cep telefonlarından çağırdılar ve hızlıca gittiler. Ne onları kimin aradığından bahsettiler ne de niye gittiklerinden."

"O hâlde biri tarafından tuzağa düşürüldüler. Bunu yapabilecek düşmanlarınız var mı?"

Wade sırıttı, bu daha çok diş gösterme amaçlıydı. "Uzun bir süredir en yaşlı ve en kararlı düşmanımız büyükbaban Lucifer. Herhangi birini suçlayabilecek hiçbir ipucu yok. Ve sen

sormadan, evet, anlaşmazlık içinde olduğumuz başka ekipler de var."

"Yani ne günahkârlarla ne de perilerle hiçbir alakası olmayabilir ve tamamen ekipler arası tartışmadan kaynaklı olabilir."

Wade başıyla onayladı. "Evet, bu olabilir. Ama eğer ekipler arasıysa bile kurtlar başka birinin sihir yardımını alıyor olmalı. Kurt adamların bir formdan başka bir forma geçebilecek sihir yetenekleri var. İnanılmaz derecede güçlüyüz ve çabuk iyileşiriz ama senin ve başka yaratıklarınki gibi büyü yaratıp kullanma yeteneğimiz yok. Bir kurdun başka bir kurda saldırması arkasında izler bırakır; koku, kesik et parçaları ve kürk. Eğer bize başka bir ekip saldırıyorsa, biri olay yerini ipucu kalmasın diye temizliyor olmalı ve bu kişi sihir kullanabiliyor."

Alnımı ovuşturdum. "Neden biz konuştukça daha karışık bir hâl alıyor gibi görünüyor? Eğer kanıt yoksa o adamı nasıl bulup durdurabileceğiz?"

"Adamı mı?" dedi Wade. "Nasıl oluyor da cinsiyetini bilebiliyorsun?"

Omuz silktim. "Tahmin ettim, sanırım. Niyeyse bir kadının bu kadar acımasız olduğunu düşünmek normal gelmiyor."

Ve ölümler gerçekten de acımasızdı. Öldürecek bir şey vardı –gereksiz, kendini koruyamayan- ama bu basit bir cinayet değildi. Katil belli ki kurbanı parçalarına ayırmaktan zorbaca bir haz duyuyordu.

"Eğer bunu bir kadının yapamayacağını düşünüyorsan, Amarantha ile yeterince vakit geçirmemişsindir demektir," dedi Wade.

"Evet, bu rahatlatıcıydı işte," diye mırıldandım. "Kraliçeden bahsetmişken, ona bu durumdan bahsedecek misin? Tüm kalenin buraya toplanıp dedikodu yapmaması beni şaşırttı."

"Beni şaşırtmadı. Periler genelde başkalarının durumları kendilerine avantaj sağlamayacaksa ilgilenmezler."

"O hâlde kalede bir yerlerde bir tanık olabilir ama bunu asla bilemeyeceğiz çünkü bir peri bize anlatmasının kendisine bir avantajı olmadığını mı düşünecek?"

"Tamamen doğru," diye yanıtladı Wade.

"Buradan ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun?" diye homurdandım.

Wade güldü, tüm avluda yayılan mideden gelen koca bir kahkaha atmıştı. "Lucifer'ın torunu olsan da Madeline Black, senden hoşlanıyorum."

Gülümsedim. Büyük, kaslı bir kurttan hoşlanmamak çok zordu.

Başıyla onayladı. "Kardeşimizin gömülmesi konusunda ekibe yardım etmem gerekiyor. Yeniden görüşünceye kadar. *En Taro Adun!*"

Döndü ve ben onun ne demek olduğunu soramadan uzaklaştı.

Beezle belirdi. "Bir gecelik yeterince heyecan yaşadık mı?"

"Evet," diye yanıtladım. "Atıştırma?"

"Yalnızca güzel bir şeyler getirdiysen. O kuru meyve gevreklerinden yemeyeceğim."

"Evet, çünkü kan dolaşımına bir vitamin bile girerse tüm sistemin şok geçirir."

Yan kapıdan kalenin içine girip yürümeye başladık. Kölelerden birine odama dönüş yolunu sorma gereksiniminde

kaldım. Tek kelime etmeden takip edelim diye ilerlemeye başladı.

Dönüp dolaşan ve macera dolu bir yolculuktan sonra odamıza gelmiştik. Beezle'ın nefret ettiği gevreklerden bir tane almak, üstümdeki kiri temizlemek ve kendimi yatağa atmak için içim gidiyordu. Ama kapıyı açar açmaz bunların hiçbirini yapamayacağımı anladım.

Nathaniel odanın ortasında kollarını birleştirmiş, suratında sinirli bir ifadeyle bakıyordu.

"Siz nerelerdeydeniz ve ne diye her tarafın kan içinde?"

12

"Şey, sanırım yolda gelirken balkonlardan birinde bir sinek görmüştüm," dedi Beezle. "Hemen dönerim."

Kapıdan geri uçtu ve arkasından kapattı. Hain.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye cevabı yapıştırdım. Yorgundum, pistim ve Nathaniel için hiç havamda değildim. "Kapıyı kitlediğimi sanıyordum."

"Aramızdaki bir kapıya kilit koymak gelecekteki evliliğimize yapılmış bir saygısızlıktır."

"Ve ayrıca gelecekteki karının istekleri seninkilerle uyuşmazsa bunları göz ardı ederek kendi bildiğini okumak da bir saygısızlıktır."

Bu yorumu elinin tersiyle itti. "Soruma cevap vermedin. Neden kan içindesin? Ne yapıyordun, Amarantha'nın hayvanlarını mı öldürüyordun? Seni uyarıyorum, eğer perilerle aylardır geliştirdiğim ilişkileri tehlikeye atacak bir şey yaparsan, bu hiç hoşuma gitmez."

"Tüm düşünebildiğin bu mu?" diye bağırdım. "Burada senin Lucifer'ın krallığındaki ilerlemenden daha önemli dolaplar dönüyor."

"Gelecekteki karım olarak ilerlememe daha fazla istekli olman," diye başladı.

Sözünü yarıda kestim. "Yeter. Gerçekten, yeter. Nişanımızı yapmamı istediğin şeyleri yaptırmak için bir düğme olarak kullanmayı kesmelisin. Seninle evlenmek istemiyorum, ve sen hâlâ kalkmış bana gelecekte yaşanacaklarla ilgili şeyler anlatıp duruyorsun."

Gözlerini kısarak baktı. "Demek sonunda benden nefret ettiğini itiraf ettin."

Yumruklarımı sıktım. "Bunu söyledim mi? Hayır, seninle evlenmek istemediğimi söyledim. Ve niye isteyeyim ki? Seni tanımıyorum. Beni babam seninle nişanlanmaya zorladı ve senin tek yaptığın benim davranışlarımın kendin üzerinde nasıl daha iyi yansıyacağını anlatıp durmak."

"Ve senin tüm yaptığın da benimle alay etmek ve bana saygısızca davranmak. Benden tiksindiğin bile herkes tarafından biliniyor."

Her geçen saniye öfkesi büyüyora benziyordu. Etrafını saran büyü aurasını hissedebiliyordum, öfkeyle beni itiyordu. Bu güçte doğal olmayan bir şeyler vardı, daha önce gösterdiği güce pek de benzemeyen bir şeyler. Benim sihrim hâlâ içerde bir yerlerde bekliyordu, biraz korkmuş hissediyordum. Ama kendi sinirim bu duyguyu bastırdı.

"Senden hoşlanmamı sağlayacak pek bir şey yaptığın söylenemez."

"Gargoyle'ı bulma konusunda sana yardım etmedim mi? Sen zehir tarafından alt edilmişken senin hayatını örümcekten kurtarmadım mı? İstediğin gibi, kölenin kayboluşunu Lord'umdan saklamadım mı? Bu hareketle kendimi ne kadar zor bir duruma soktuğum konusunda bir fikrin yok. Lord Azazel beni günahkârların kortundan atma yetkisine sahip

biri, bana işkence edip ceza olarak beni iblis kortuna satabilir."

Kendini benim için tehlikeye attığını fark ettim, ve sinirimin biraz da olsa yatıştığını hissettim. Ondan hâlâ hoşlanmıyordum, hâlâ onunla evlenmek istemiyordum ama çabalıyormuş gibi görünüyordu. Özür dilemek için ağzımı açtım, işleri düzeltmek için, ama çok geçti.

"Ve yalnızca benden nefret etmekle kalmıyorsun, beni utandırıyorsun da," dedi, gözleri tam olarak Nathaniel'ın gözleri gibi değildi. Tüm kişisel rahatsız edici alışkanlıklarına rağmen Nathaniel ile asla bağdaştıramayacağım bir zehir vardı. Bir şeyler doğru değildi, Nathaniel'ın incinmiş gururundan çok daha fazlası vardı. Ama bu yanlışlık hissini fark edemeyecek kadar kendi kızgınlığıma odaklanmıştım.

Yeniden sinirimin yükseldiğini hissettim. "Seni nasıl utandırmışım?"

"Köleyi severek," dedi.

İçimdeki her şeyin sabitleştiğini hissettim. Kimse bunu biliyor olamazdı. Gabriel'e karşı hissettiklerimi kimse tahmin bile edemezdi. Aslında, Lucifer biliyordu ama niyeyse bu kartı kendi cebine saklıyordu. Ama başka kimse bilmiyordu. Eğer öğrenirlerse, Lucifer'ın eli tehlikeye girecekti, Gabriel'in hayatı da. Bir kaç ufak öpücük dışında aramızda hiçbir fiziksel yakınlık da olmamıştı. Yarı bir Nephilim'in Lord Azazel'in kızından doğuracağı bir çocuk ihtimali bile kılıcı boyna götürmeye yetecekti.

"Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum," dedim, ses tonum kararsız çıkmıştı.

"Yalancı," diye yanıtladı, ve üzerime geldi. "Bu seni gören herkesin anlayabileceği bir şey."

Bu doğru muydu? Bize ihanet mi etmiştim? Duygularımı saklama konusunda daha iyi olduğunu düşünüyordum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim yeniden, bu sefer sesim açık ve güven doluydu. "Gabriel benim korumam, fazlası değil."

Nathaniel omuzlarımı tuttu ve o kadar hızlı sıktı ki acıdan bağırdım. Kendimi ondan uzaklaştırmayı denedim ama beni sıkı bir şekilde olduğum yerde tutuyordu, panik içimde yükseliyordu. Benden çok daha fazla güçlüydü. Ve sihrim yoktu.

"Şu an korumandan fazlası olmayabilir," diye tısladı Nathaniel. "Ama bu senin ondan arzuladığın şey değil. Aranızda geçen her bakışmada bunun izleri var. Sana çok fazla yakın durmasının altında bunun izleri var. Yan yana yürüdüğünüzde parmak uçlarınızın çarpmışmasında bunun izleri var. Onu bulmak konusunda benden yardım istediğinde gözlerinin içinde de vardı, Azazel'den onun kaybolmasını gizli tutmamı istediğinde de. Kalbin yüzün aracılığıyla konuşuyor, Madeline. O şeye olan aşkın herkesin görebileceği bir yerde ve ben bunu görünce *kalbim* utanç içinde yanıyor."

Elleri daha da sıkılaştı. Omuzlarımı yaralayacaktı. Onu sakinleştirmeyi denedim.

"Nathaniel, böyle düşündüğün için üzgünüm. Böyle hissettiğin için de." Ellerimi etkisiz bir şekilde salladım. Kollarım iki yanıma birleştirilmişti. "Nathaniel. Nathaniel, canımı acıtıyorsun."

Gözleri buz mavisinden bir anda koyu yeşile dönüştü. Bana baktı ama aynı zamanda benim ötemde görebildiği bir şeyler de vardı. Beni daha sıkı tuttu, daha yakınına çekti, ta ki vücutlarımız birbirine bastırıncaya ve onun kollarından

kaçabilecek bir yerim kalmayıncaya kadar. Mideme bastıran ereksiyon hâlini hissettiğimde dehşete düştüm.

"Üzgün müsün?" diye tekrarladı, gözleri benim gözlerime odaklanmıştı. Bir avcının gözleri gibi bakıyorlardı. Sanki Nathaniel gitmiş, yerine canavarımsı biri gelmişti. "Üzgün müsün? Hayır değilsin, ama olacaksın."

Niyetini anladım ve tüm vücudumu soğuk terler kapladı. Kollarından kurtulmaya çalıştım, bağırdım ama dudaklarını benimkilere bastırınca bağırışımı yutmak zorunda kaldım. Kollarımı hareket ettiremiyordum ama üst dudağını ısırabilirdim, kanayıncaya ve o acı ile bağırıncaya kadar ısırdım.

"Seni küçük sürtük," dedi, ve elinin tersiyle tüm gücüyle suratımın ortasına yapıştırdı.

Kulaklarım zonkladı ve yıldızlar etrafımda uçuştu. Bir dakikalığına bayılmış olmalıydım çünkü hatırladığım bir sonraki şey onun üstüme çıkmış, kanlı kıyafetlerimi çekiştirdiğiydi.

"Hayır," dedim, altında kıvranarak, bir boşluk bulup onu tekmelemeye çalışıyordum. Kasıklarımı kilitlemişti.

Çıplak göğüslerimin üzerinde havayı hissettim, bir kez daha sert bir şekilde beni öptüğünde de kanını ağzımın içinde. Bu olamazdı.

"Hayır," diye bu kez bağırdım, bununla beraber sihrim uyandı.

Tam da caddede Samiel tarafından saldırıya uğradığımda, sihrimin üzerimden akıp serbestçe gitmesine izin verdim. Nathaniel üzerimden fırladı ve odanın diğer tarafındaki dolaba tosladı. Ayna milyonlarca parçaya ayrılarak kırıldı ve parçalar kollarını ve sırtını delecek kadar sert bir şekilde düştü. Boynunun etrafından dışarı fırlayan cam parçalarını görebiliyordum.

Yatağın üstüne atladım, Alev Topu yarattım ve o daha bir şey düşünemeden göpsüne fırlattım. Acı içinde çığlık attı. Yanan gömleğini ve derisini görebiliyordum. Altında yanan kaslar bile belirmişti. Hareket etmiyordu.

Ona doğru ilerledim, öfke doluydum. Ölmüş olamazdı. Henüz onunla işim bitmemişti.

Gözlerini açtı, oldukça yorgunlardı. Avucumun içinde bir Alev Topu daha yarattım ve fırlatacak gibi yaptım.

"Bekle," dedi, sesi boğuk ve kısıktı.

"Artık senin ne olduğunu biliyorum," dedim, sesim kendi sesimmiş gibi çıkmıyordu.

Gözlerimin yıldız parıltısı içinde olduğunu biliyordum. İçimdeki sihrin yeni bir şekilde yandığını hissedebiliyordum ve yalnızca intikam alma isteğiyle dolu değil, aynı zamanda da zarar verme isteğiyle de doluydu. Yerde sürünmesini, rezil olmasını istiyordum. Benim hissettiğim çaresizliği hissetsin istiyordum. Ve bu his o kadar yabancı, o kadar canavarcaydı ki, beni duraklattı. Bunu biraz geriye çektim, yalnızca yeniden kendim gibi hissedebilinceye kadar.

"Artık ne olduğunu biliyorum," diye tekrarladım, sihrim beni bir pelerin gibi sarmıştı, nabız gibi atıyordu, sinirliydi. "Sen bir canavarsın. Seninle asla evlenmeyeceğim."

Ayağa kalkmaya çabalarmış gibi elini öne doğru uzattı, başka bir saldırıyı önlemek istiyormuş gibi. "Madeline, bana neler olduğunu bilmiyorum. Ben değildim. Bana inanmalısın. Ben değildim. Ben..."

"Sakın üzgün olduğunu söylemeye cesaret etme. Üzgün değilsin. Başaramadığın için üzgünsün."

"Hayır, ben öyle demek..."

"Ne demek istediğini biliyorum," dedim dişlerimin arasından. "Peki ya Lord Azazel, tek kızma tecavüz etmeye kalkıştığını öğrendiğinde ne düşünecek?"

Nathaniel ay gibi solgunlaştı. Tüm bedeninin titrediğini görebiliyordum. "Yapmamalısın... yapmamalı..."

"Neyi istersem onu yapacağım," dedim. "Senin isteklerin konu ile alakalı değil."

Yeniden dizlerinin üstüne çöktü, yalvarır gibi ellerini açmıştı. "Lord Azazel'e söylememelisin. Beni öldürür."

Gözlerimi kısarak ona baktım, ondan vücudumun her bir hücresiyle nefret ediyordum. "Seni, *benim* öldürmeyeceğimi düşünmene neden olan şey ne?"

Elleri yana düştü. "Haklısın. Affedilemeyecek bir şekilde davrandım. Hayatıma son verme hakkına sahipsin."

Onu hiç böyle görmemiştim, isteği kırılmış, bedeni yaralıydı. Bana yapmış olduğu şeye rağmen, bana yapmak istediği şeye rağmen, ufak bir acıma duygusu hissettim. Hissetmemem gerektiğini biliyordum. Bundan sonra Nathaniel'ın hiçbir şeyi kendi gururunun, kendi avantajının üstünde tutmayacağını biliyordum. Onunla evlenmek istemediğimi biliyordum, artık istesem de evlenemezdim. Kocama karşı bu kadar az bir değerde olamazdım.

"Git," dedim. "Nişanımız bitti. Bunu Azazel'e ben söyleyeceğim."

"Burada olanları da söyleyecek misin?"

"Gerekirse evet," dedim.

Yüzü kasıldı ve bir anlığına hilekâr bir şekilde baktı ve ben yeniden onun gözlerinin içinde başka bir varlığın olduğunu hissettim. "Benim sözüme karşılık senin sözün."

Sihrimin yeniden yükseldiğini hissettim, sinirim bir kez daha artıyordu. "Beni tehdit etmeye kalkma."

Geriledi, gözlerindeki bilmiş bakış bir anda yok oldu, başı aşağı düştü. "Haklısın. Üzgünüm. Haklısın."

"Ve zaten olaylar senin sözüne karşılık onun sözü olmayacak," dedi Beezle kapıdan. "Ben bir tanığım ve Azazel benim doğruyu konuşacağımı bilir. Yani Azazel'in öğrenmesi gerektiğini düşünürse, sen hapı yuttun."

Beezle'ın girdiğini duymamıştım. Kapının orada uçuşuyordu, minik suratı öfke doluydu.

"Buradan git ve önümüzdeki üç gün boyunca benim yönüme doğru nefes bile alma," dedim.

Nathaniel yavaşça ayağa kalktı, sağ eliyle göğsündeki açığa çıkmış kasları tutuyordu. Tek bir kelime etmeden kapıya yöneldi ve çıktı.

Kapı kapanana kadar onu izledim, vücudum öfke ve sihir doluydu. Ardından Beezle'a baktım.

"Ne zaman girdin?" diye sordum.

"Sen o alçağı aynaya yapıştırdığından hemen sonra," dedi.

Beezle çok az küfrederdi. Ben de öyle. Her şeyden çok bu durum ne kadar üzüldüğünü bana gösteriyordu. Sessizce birbirimize baktık.

"Gitmemeliydim," dedi. "Böyle bir şey deneyeceğini düşünmemiştim."

Omuz silktim. "Ben de düşünmezdim."

"Telefon konuşmasına kulak misafiri olduktan sonra şüphelenmemiz gerekirdi," dedi Beezle.

"Evet. Azazel'in arkasından işler çeviriyor," diye yanıtladım.

"Bunu yapabiliyorsa, herşeyi yapabilir," dedi Beezle.

"Evet," dedim yorgun bir şekilde.

Bana uçtu, önüme doğru alçaldı, ufak pençelerini yanaklarıma koydu. "Ağlayabilirsin."

"Tamam," dedim, ve ağladım.

İyice ağladıktan ve Nathaniel'm dokunduğu her yeri duşta binlerce kez ovaladıktan sonra yatağa uzandım, gözlerim açıktı. Denesem de bir saniye bile gözüme uyku girmeyecekti. Beezle da uyumamıştı, kapı kolunun altına bir sandalye çekmiş olsak bile aradaki kapıyı sürekli kontrol ediyordu.

Sabahın ilk ışıkları pencereden içeri girdiğinde, yatakta doğruldum ve yorganı üzerimden attım. Uyumaya çalışmaktan bıkmıştım.

"Kahvaltı?" diye sordu Beezle, kaşınarak.

"Aç değilim," dedim.

Yemek yemek istemiyordum. Gabriel'i istiyordum. Eğer burada olsaydı, Nathaniel asla beni incetmeyi denemezdi. Eğer Gabriel burada olsaydı, Nathaniel ile yalnız kalmama gerek kalmazdı.

Ama kendi başının çaresine bakabildin, değil mi? diye düşündüm. Şey, evet, bakabilmiştim. İş o noktaya gelince güçlü, büyük bir adamın arkasında saklanmama gerek kalmamıştı. Ama güvenebileceğin bir partnerinin olması hoştu ve bu kişi benim için Gabriel'di. Benimle olduğu zamanlarda, tüm incinmiş, boş parçalarımın tamamlandığını hissediyordum.

Pencereye yürüyüp aşağıdaki koşuşturmaya baktım. Görünüşe göre Amarantha'nın kortuna başka gruplar da geliyordu. Ön kapının yanında bir kaç siyah limuzin sıralanmıştı.

Wade'in Amarantha'ya dün gece olanları anlatıp anlatmadığını merak ettim, Gabriel'in şu an nerede olduğunu da. Güvende miydi, onu bir daha görebilecek miydim?

Yeni gelenleri Violet'in koluna girmiş bir şekilde karşılayan J.B.'yi gördüm. Göğsümde önceden hissettiğimin aynı bir kıpırtı hissettim, kıskançlık gibiydi ama bunun haklı yere olmadığını biliyordum. Ben J.B. ile birlikte olmayacaksam, onun başkasıyla olması beni üzmemeliydi.

Ama gerçekten, diye fısıldadı içimdeki kurnaz yanım, *Violet'den daha iyi birini bulamamış mı?* Sanırım mükemmel bir vücut ve aşağılık bir kişilik istiyorsanız idare ederdi ama her zaman J.B.'nin daha derin biri olduğunu düşünmüştüm.

"Ve gerçekten, işin içine J.B.'ye katmayınca da yeterince erkek problemin yok mu?" diye mırıldandım kendi kendime.

"Ne dedin?" dedi Beezle. "Ben yaşlı bir Gargoyle'ım. Seni duyamıyorum."

Cevap vermek için ona döndüğümde, yanımda taşıdığım çantaya koyduğum atıştırmalıklara gagasını sokmuş bir halde buldum. Boş paketler ve muz kabukları yerlerdeydi. Pencereden baktığım kısa süre içinde getirdiğimiz yiyeceğin yarısını bitirmişti.

"Beezle!" diye bağırdım, suçlu bir şekilde bana baktı.

"O yiyeceklerin üç gün dayanması gerekiyor!"

"Elimde değil," diye mızmızlandı. "Biliyorsun ki gerildiğimde kendimi yemeğe veriyorum. Ayrıca bu şeyler tam doyurucu değil, anlıyorsun ya. Bir dilim kek veya bir çörek gibi değiller."

"Sanırım 'doyurucu' kavramını biraz değiştirmen gerekiyor," dedim. "Doyurucu yeterlilikte oldukları için o şeyleri aldım."

"Evet, ama yağ ve şeker nerede? Ne zaman sağlıklı olma konusunda bu kadar kararlı oldun?"

Gözlerimi devirdim ve giyinmek için döndüm. Beezle'a sağlıklı besinlerin daha kolay taşınabilir olduğundan ve zaten çok fazla çörek yememiz gerektiğinden bahsederek vaktimi boşa harcamayacaktım. Tüm poşeti bitirse de zaten fark etmeyecekti. Bir süre yemek yiyebileceğimi sanmıyordum.

Bir önceki gece olanları her düşündüğümde, midemde bir utanç kütlesi beliriyor. Utanması gerekenin Nathaniel olduğunu biliyordum ve yanlış bir şey yapmadığımı da. Ama kendimi savunsam bile rezil olmuş ve savunmasız bir hâle düşmüştüm.

Benim başıma geleceğini hiç tahmin etmezdim. Belki de bunun nedeni vaktimi genelde diğer insanlardan uzakta geçirmemdi. Belki de Nathaniel'ın, bana göstermese de Azazel'e saygı göstereceğine inanıyordum. Sanırım kimse kendi başına geleceğini düşünmez.

Takımlarımdan birini giydim; bana Dana Scully'yi hatırlatan, siyah, ince çizgili elbiseydi. Tüm ihtiyacım olan oldukça uzun topukları olan bir ayakkabı ve kırmızı buklelerdi ama tüm sahip olduğum siyah, düz ayakkabılar ve dağınık bir saçtı. Saçımı topladım ve yüzüme biraz makyaj yaptım.

Ağzımda ve yanağımda Nathaniel'm darbelerinden kalan yaralar vardı. Makyajla kapatmak için elimden geleni yaptım ama herkes bana vurulduğunu anlayacaktı.

Beezle uçarak omzuma kondu. Rahatlatırcasına pençelerini sıktı. "Kimsenin bilmesine gerek yok."

"Bir şeyler olduğunu bilecekler," diye cevap verdim.

"Eğer biri sormayı denerse ona dik dik bak. Sen üst sınıfsın sonuçta. Eğer hoşuna gitmiyorsa soruları cevaplamana gerek yok."

Aynada en iyi "benimle-konuşmaya-sakın-çalışma-köle" bakışımı yapmaya çalıştım. Yabancıları ürkütebilirdi ama J.B.'nin beni görünce ne söyleyeceğini düşünerek titredim.

Ardından derin bir nefes aldım ve odadan dışarı çıktım, çıkar çıkmaz kaybolmayı başarmıştım.

Koridorlarda dolanıp Beezle'm işe yaramayan yönlendirmelerini dinlerken ve bana yardım edebilecek kimseyi görmemişken, konuk odasından Jude'un çıktığını gördüm. Harika. En az sevdiğim kurt. Ama en azından bana taht odasını tarif edebileceğini umuyordum.

"Jude!" diye seslendim, ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. Beezle arkamda uçuyordu.

Duymamış gibi koridordan aşağı inmeye devam etti.

"Jude!" diye bağırdım, daha yüksek sesle.

Görünüşe göre hızlanmıştı.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye seslendim. "Gerçekten de beni duymamazlıktan mı geleceksin?"

Ona yetişinceye kadar koştum ve omzuna dokundum. Beezle geride kalmıştı. Jude hırıltıyla bana döndü.

"Ne oldu, Lucifer'ın doğurduğu?"

Bir adım geriledim. Dişlerini görebiliyordum. Bir kurtun dişlerini bir insanın ağzının içinde görmek oldukça can sıkıcıydı.

"Tamam," dedim, ellerimi kaldırarak. "Öncelikle, beni tam olarak Lucifer'ın doğurduğu söylenemez."

"Araya karışan jenerasyonlar onun kanından olduğun gerçeğini değiştirmez," dedi Jude.

"Tamam, her neyse," dedim. Jude ile gensel özelliklerim üzerine tartışmayacaktım. "Dinle, taht odasına nasıl gidileceğini biliyor musun? Bir yerden yanlış bir dönüş yaptım sanırım."

Bana bakarak sırıttı. "Kötülüğünün güçleri arasında pusula yeteneği yok mu?"

"Peki, bana yardım etme," dedim, yanından iterek geçerek. Belli ki Jude'un medeni bir insan gibi davranamama sorunu vardı.

"Bekle biraz," dedi, omzumu sertçe tutarak.

Aklıma birden Nathaniel'm beni omuzlarımdan sertçe tutması geldi. Jude'a bir çığlık atarak döndüm ve elini üzerimden attım. Nefes alışım zorlaşmış, ellerim yumruk hâlini almıştı.

Biraz geriledi ve tehlikeli olmadığını göstermek için ellerini açtı. Yüzümü yakından incelediğini görebiliyordum ve utandığım için yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Sana kim vurdu?" diye homurdandı.

"Kimse. Dün gece düştüm, hatırlamıyor musun?" dedim yere bakarak. Yalan söyleyip bahane uydurduğuma inanamıyordum.

Elini yavaşça çeneme koydu, yapabileceğini düşündüğümden daha nazikçe, ve yüzümü kaldırdı.

"Birisi sana vurdu," dedi. "Yalanın kokusunu alabiliyorum."

"Evet, şey," dedim, cesaretimi biraz toplayarak. "Ben de onu odanın karşı tarafına uçurdum, yani ağzının payını aldı."

"İyi," dedi Jude kısaca, ve elini indirdi. "Beni takip et. Taht odasına gidiyordum zaten."

Koridorda yeniden ilerlemeye başladı. Peşinden ben de yürümeye başladım, biraz çabuk adım atmam gerekiyordu çünkü onun bir adımı benim neredeyse beş adımıma denk geliyordu.

Başka bir şey söylemedi, bu benim de işime gelirdi. Koridordaki yaşanan olaya sebep olan şeyi bilmiyordum, eminim o da anlamamıştı. Belki de çoktan Lucifer'ın akrabasına iyi davrandığı için pişmanlık duymaya başlamıştı. Beezle bize yetişti ve omuzuma kondu.

Birkaç dakika sonra taht odasının arka girişine gelmiştik. Görünüşe göre burası resmî olarak anons edilmeden içeri girdiğin yerdi.

Amarantha o sabah gelen bir çok farklı grubu konuk etmişti. Ülkenin başka yerlerinden gelen farklı peri toplulukları vardı. Oldukça iyi görünüyordu, mükemmelleştirmeden önce bu misafirperverlik üzerinde ne kadar çalıştığını merak ettim.

Jude odanın diğer tarafındaki ufak kurt grubuna katılmak için gitti ve ben de etrafta J.B.'yi aradım. Wade beni gördü ve arkadaşça elini salladı ama diğer kurtlara döndüğünde kaşları çatıktı.

İçeride bulunanlardan hiçbiri beni kendi grubuna davet etmeyecek gibi görünüyordu. Yavaşça bir köşeye geçtim, etrafta benimle konuşmak isteyebilecek birilerinin olmasını umuyordum. Beezle'm omzumda uyuyakalması ve bir ölüyü uyandıracak gürültüde horlaması duruma pek yardımcı olmayacak gibiydi.

Omzuma birinin dokunduğunu hissettim, döndüğümde karşımda J.B. vardı. Beezle'ı omzumdan indirdim çünkü sağ kulağım sağır olmuştu, elbisemin önündeki ceplerin birinin içine koydum. Kafası ve kolları cepten sarkıyordu ve horlamaya devam ediyordu. Beezle hakkında biraz endişelenmeye başlamıştım.

Kaç yaşında olduğunu tam olarak bilmiyordum ama son zamanlarda yavaşladığı aşikârdı. Taşa dönüşürse ne yapardım ben?

"Şu filmdeki mezuniyet balosuna yalnız giden Molly Ringwald'a benziyorsun," dedi J.B.

"Bu seni, benim Andrew McCarthy'im mi yapıyor?" diye sordum.

"Sadece bana 'Blaine' demeyeceğine söz verirsen," dedi, ardından yüzüne öfkeli bir ifade yerleşti. Makyajımın arasından yaranın gölgesini görmüştü. "Sana ne oldu?"

"Bu konudan bahsetmesek?" diye sordum. Tüm hikâyeyi şimdi anlatacak durumda değildim, ve yalanlarım o kadar basitti ki J.B. anında doğruyu söylemediğimi anlardı.

Kolumu tuttu ve beni odanın, konuklardan uzak bir köşesine çekti.

"Hayır, ben gerçekten bu konudan bahsetmek istiyorum, çünkü böyle bir yarayı yalnızca tek bir şey yapmış olabilir. Bir yumruk."

İç geçirdim. J.B.'nin erkeklik hormonları ayaklanmıştı. Nathaniel'ın peşinden gitmesi isteyeceğim son şey olurdu. Perilerin kortu ve günahkârlar arasına ne gibi problemler sokacağını düşünmek bile istemiyordum.

"Tamam, sen kazandım. Yumruk yedim, ama ben de ona vurdum ve şimdi her şey sona erdi. Bu yüzden beni kurtarmak için bir şeyler yapmana gerek yok," dedim çabukça ve sessizce. "Ramuell ile karşılaştığımda çok daha büyük bir tehlikedeydim."

"Yalnızca bunu kimin yaptığını söyle," dedi J.B. sertçe.

"Hayır," dedim. "Bu duruma dahil olmanı istemiyorum."

"Tanrı aşkına. Bana ne zaman güveneceksin?" dedi, ellerini kızgınlıkla saçlarının arasında dolaştırarak.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Sana güveniyorum. Sen muhtemelen Beezle'dan sonraki en yakın arkadaşımsın."

Yeşil gözlerinde şüphe vardı. "Gerçekten mi? Gabriel'den de mi yakın?"

"Gabriel benim yakın korumam," dedim basitçe.

J.B. homurdandı. "Sana yakından bir şeyler yapmak istediği kesin ama düşündüğü şeyin koruma olduğunu sanmıyorum."

Son yirmi dört saat içinde ikinci kez Gabriel ile olan ilişkim sorgulanmıştı. Görünüşe göre bu işi gizli tutma konusunu elimize yüzümüze bulaştırmıştık. Daha kötü olan şeyse, aramızda gerçekten *hiçbir şeyin* olmamış olmasıydı. Yalnızca uzun süre boyunca özleme ve rahatsız geçen geceler vardı.

Ve ayrıca bu da bir oda dolusu kişinin dinleyebileceği bir yerde tartışmak istediğim bir konu değildi.

"Wade annene dün geceki kurt cinayetinden bahsetti mi?" diye sordum.

"Evet ve annem bu konuda pek memnun değil," dedi ufak bir gülümsemeyle. Annesinin rahatsızlığı hoşuna gidiyor gibiydi.

"Niye?" diye sordum. "Yani, açık olan şeyin dışında."

"Bu Amarantha'nın kendi arka bahçesinde gerçekleşen ve kurtları aşağılayan bir olay. Araya bir dizi güvenlik ihlali, perilerin etik kuralları ve konukların güvenliği ile ilgili şeyler giriyor."

"Bu yüzden sinirlendi çünkü artık toprakları üzerinde anlaşma yapabilmek için daha fazla kozları var. Saldırıya uğradılar ve onlara geri ödemeyi annen yapmak zorunda," diye tahmin yürüttüm.

"Aynen," dedi. "Gerçekten çok sıkıntılı."

"Şey, babama az da olsa benziyorsa, şu sıralar ayağının altında dolaşmamak gerekir."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi J.B.

Konukların yukarısında bir şeye bakmaya başlamıştı. Oda, herkes dönüp ana kapıya bakmaya başlaymca bir anda sessizleşti.

Parmak uçlarıma kalkıp görmeye çalıştım. Ne yazık ki pek değişen bir şey olmamıştı. Çoğu perinin uzun olduğunu düşünecek olursak, parmak uçlarımdayken de görebildiğim tek şey daha fazla omuzdu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Sessiz ol," dedi J.B.

Kapıda duran peri gelenleri anons etti. "Günahkârların krallığından Lord Focalor, Antares ap Azazel ve bir kaç iblis, eşlik ediyor. Ayrıca Kraliçe Amarantha için bir hediye."

Antares, Focalor. *Burada* ne işleri vardı?

Onlar tahta yaklaşırken kalabalık ayrıldı. Antares'i ve Samiel ile pazarlık yapan iblisleri görebiliyordum. O hâlde tahminim doğruydu, o Focalor'du.

Focalor ve Antares'i ufak bir iblis grubu izliyordu. Antares, üvey kardeşim ve lordu arasında yürüyen bir figürün tasmasını tutuyordu.

Sırtı kırbaç yaralarıyla doluydu, pisti, siyah kanatları düşmüştü ve elleri arkasında bağlanmıştı. Ama kafası yukardaydı ve siyah gözleri öfkeyle bakıyordu.

Gabriel'di.

13

Oda bir anda öfkeli mırıldanmalarla doldu. Perilerin çoğu Focalor'un; Amarantha'nın kortuna Lucifer'ın değil de kendi bayrağı ile girmesine ve kendinden önemsiz iblisleri beraberinde getirerek büyük bir saygısızlık yapmasına şoke olmuştu. Tüm bunların önemli olduğunu biliyordum. Bunun açıkça Focalor'un Lucifer'a karşı oynadığının bir göstergesi olduğunu biliyordum. Ama gözlerim yalnızca tek bir kişideydi.

"Gabriel," diye fısıldadım, ve ona doğru hareket ettim.

"Hayır," dedi J.B., kolumu yakalayarak beni geri çekti.

"Niye?" dedim sinirli bir şekilde. "Onu geri alma hakkına sahibim. Gabriel benim korumam."

"Ama buraya Focalor'un grubu ile geldi. Tüm kortun önünde onu iblislerden almayı denersen Amarantha'ya saygısızlık etmiş olursun."

"Sence kraliçe umrumda mı?" diye tısladım. "Onu görüyor musun? Ona ne yaptıklarını görebiliyor musun?"

J.B. elimi sıktı. "Görüyorum. Biliyorum. Endişelenme. Onu geri alacağız. Ama telaşla hareket etmeden önce ne istediklerini öğrenelim."

Focalor tahta yaklaştı. Antares bir kaç adım arkasında Gabriel ile birlikte duruyordu. Boynuna taktıkları metal tasmayı görebiliyordum. Zincirleri elinde tutmak Antares'in açık bir şekilde hoşuna gidiyordu.

Küçük iblis grubu ise oldukça geride, odanın ortasında duruyorlardı ve tüm periler yanlışlıkla onların yakınına gitmemek için özen gösteriyordu. Konuklar kendilerini duvara yaslamışlar ve iblislerin etrafındaki bir kaç metrelik alanı boş bırakmışlardı.

Amarantha tüm bu olanlardan tiksiniyormuş gibi görünüyordu. Her zamanki gibi kraliçenin sağında duran Violet ya kusacak ya da bayılacak gibiydi. Onu suçlayamazdım. İblislerin pis kokusu, onları her zaman takip eden sülfürik bulut yavaşça taht odasını doldurmuştu. Uşaklar belli etmeden odanın yan tarafındaki devasa camları açıyorlardı ama konuklar o kadar fazlaydı ki uşakların işlerini yapmalarını zorlaştırıyorlardı.

Diğer yandan ben, kendimi öne atmıştım, tahta yakın, rahat bir görüşe sahiptim. Antares bakışımı yakaladı ve tehlikeli bir şekilde göz kırptı. Parmak uçlarımda kabaran sihri hissettim ve onu geldiği krallığı geri yollama arzumu bastırmaya çalıştım. Böyle bir şeyin peri kortuyla olan ilişkilere zarar vereceğini biliyordum ve şu an tek istediğim şey Gabriel'i geri almaktı. Eğer sinirimi bir kaç dakika kontrol edebilirsem her şey yoluna girecekti. Ama Antares bu yaptığının cezasını eninde sonunda çekmeliydi.

Focalor çok hafif bir şekilde eğilerek selam verdi. Selam verme şekli doğruydu ama karşısındakine saygı göstermediği her hâlinden belli oluyordu.

"Kraliçe Amarantha, peri kortunun en güzel ışığı," diye başladı Focalor, iltifatlarının yalandan olduğunu kendisi de biliyordu.

"Lord Focalor," diye yanıtladı Amarantha, dişlerini sıkıca birleştirmiş olsa da sesi nazikti. "Ne cüretle benim kortuma kendi bayrağınızla gelir ve bu düşük yaratıkları yanınızda getirerek buraya saygısızlık gösterirsiniz?"

Dillerini dışarı çıkaran, homurdanan ve her yere üzerlerindeki pislikleri bulaştıran iblisleri gösterdi.

Focalor başıyla selam verdi. "Beni bağışlayın, leydim. Bir lordun heyeti tarafından eşlik edilmesinin âdetten olduğu izlenimine kapılmışım. Sizin kayıtlarınızda da, kortunuza gelen bir misafirin eşlikçilerine misafirperverlik göstermek yazılı değil mi?"

Gülümsedi, Amarantha bunu nasıl halledecek diye düşünmeden edemedim.

"Ne davet edildiniz, ne de kabul edildiniz; bu yüzden henüz kortumun bir misafiri değilsiniz," diye yanıtladı. "Eğer benimle pazarlık yapmaya geldiyseniz, o hâlde *heyetiniz* burayı terk etmeli."

Focalor gözlerini kıstı. Amarantha'nın işaret parmağıyla ufak bir hareket yaptığını gördüm. Arka planda durmaksızın hareket edip bir şeylerle uğraşan uşaklar bir anda birleşip kalabalığın önüne geldiler ve sıra oldular. Ah. Demek uşaklar da birer savaşçıydı ve Amarantha işler çirkinleşebilir diye onları her zaman yanında istiyordu.

Bir anlığına paranoyası gerçekleşecek gibiydi. Focalor, Amarantha'nın isteğini yerine getirmektense iblislerini salacak gibi görünüyordu. Sihrimi hazırladım. Yanımda duran J.B.'nin de cebinden uzun, ahşap bir asa çıkardığını gördüm.

Bunu daha önce kullandığına tanık olmuştum. Görünüşe göre ona fazladan bir takım güçler sağlıyordu.

Ardından Focalor iğrenç bir şekilde gülümsedi ve, "Nasıl arzu ederseniz," dedi.

İblisler homurdanarak odadan çıkmaya başladı, doğru yere gittiklerine emin olmak için bir kaç savaşçı arkalarından takip ediyordu. Antares ve Gabriel kaldı. Gabriel'in bakışlarını yakalamaya çalıştım ama o taşlaşmış gibi önüne bakıyordu, hiçbir şey görmüyor gibiydi.

"Leydim, kortlarımız arasındaki ilişkileri geliştirmek için buraya geldim," dedi Focalor.

"Kortumuzda zaten Lord Lucifer'ın bir temsilcisi bulunuyor," diye yanıtladı Amarantha. "Leydi Madeline Black ap Azazel. Lord'unuzun bir seferde birden fazla elçi göndermesi gerekli değil."

Focalor sivri dişlerini gösterdi. Beezle'ın, Yasaklanmış Diyarlar ile ilgili gördüklerimden sonra bana Focalor'un bir iblis değil, bir günahkâr olduğunu söylediğini hatırladım. Diğer günahkârlar gibi meleksi bir görünüme sahip olmamasının nedenini merak ettim. Ne yapmıştı da görünüşü bu kadar çirkinleşmişti?

"Lucifer'ın temsilcisi olarak buraya gelmedim. Bağımsız bir mevcudiyet olarak kendi bayrağımla, kendi kortumun ilişkilerini güçlendirmek için buraya geldim."

Odada bir anlığına herkes nefesini tuttu, bir kaç kişinin bana baktığını hissediyordum. Demek buydu. Focalor açık bir şekilde Lucifer'a karşı hareket ediyordu. Hangi gücü ile başarılı olabileceğini düşünüyordu ki?

Focalor'un ifadesinin yorumsuz kalmaması gerektiğini biliyordum. Lucifer'ın temsilcisi olarak orada "ben" vardım.

İleri bir adım attım, J.B.'nin "Dikkatli ol," diye fısıldadığını duydum.

Beezle hâlâ ön cebimde horluyordu. Kolları sallansa da kafası içeri düşmüştü. İnanılmaz. Yanımda aksesuar olarak horlayan bir Gargoyle taşıyarak oldukça otoriter görünüyor olmalıydım. Ama tahta doğru ilerledim ve Focalor'un yanına gittim, pis kokusu midemi bulandırmıştı. Bu sefer Gabriel'e bakmaya çalışmadım. Yüzümdeki ona karşı çaresiz ihtiyacı odadaki herkesin görmesini istemiyordum. Duygularımı saklayamadığımı öğrenmiştim.

"Leydi Amarantha, izninizle?" diye sordum, o da başıyla onay verdi. Sözlerimi Focalor'a yönelttim. Resmî ve bir elçi gibi konuşmaya çalıştım. "İnanıyorum ki, Lord Lucifer senin söylediğin gibi 'bağımsız bir mevcudiyet' olduğunu duyunca şaşıracaktır. Seni yıllardır sınırlar altında tutan yasaların değiştiğini sanmıyorum, öyle değil mi?"

"Beni sınırlar altında tutan yasalar yara almaya başladı," diye yanıtladı Focalor.

"O hâlde üzerine biraz krem sürüp icabına bakalım," diye yanıtladım, resmiyeti bırakarak. Bu konuda yeteneğim yoktu. Lucifer niye beni seçmişti ki? "Sen de, ben de ve bu odadaki herkes biliyor ki senin şu an yaptığın şey bir ayaklanma."

Focalor teşekkür eder gibi selam verdi. "Eğer leydim böyle söylüyorsa."

"Seni Lucifer'ın kortuna karşı bir hain olarak görüyorum," dedim.

Focalor bana yaklaştı, kafamı kaldırıp ona baktım. Çok kısa olduğum gerçeğinden son derece nefret ediyordum. Kimseyle göz göze gelemiyordum. Vücudundan gelen sıcaklık ve koku o kadar yoğundu ki, ağzımdan nefes almaya çalıştım.

"Bu güçlü bir kelime, Leydi Madeline. Dikkatli olun. Kelimeler başınıza bela açabilir."

"Bela kelimesine alışmaya başlasan iyi edersin, çünkü Lucifer senin başma oldukça fazlasını getirecek," diye cevabı yapıştırdım. "Günün geri kalanını burada dikilip zekice cevaplar vererek geçirmeyeceğim. Eğer az da olsa aklın varsa, ufak iblis oyuncaklarını ve işe yaramaz üvey kardeşimi alıp evine dönersin. Ama Gabriel'i bırakabilirsin. O babamın kölesi ve onu alarak Azazel'e küstahlık etmiş oluyorsun. Eğer şimdi gidersen, Lucifer'la senin adına konuşacağım. Henüz herhangi bir zarar verilmediğinden belki merhametli davranır."

"Lucifer'dan veya Azazel'den korkmuyorum," diye tıslad Focalor. "Onların erişemeyeceği güçlere erişebiliyorum. Lucifer artık bu dünyada hükümdarlığını sürdüremeyecek. Ve ben de Azazel'in itinden hakaret kabul etmeyeceğim."

Odadaki herkes bu sözlerin ardından nefesini tuttu.

"Unutma ki," dedim, sihrim içimde yükseliyor, dışarı çıkıp savaşmak için sabırsızlanıyordu, "ben yalnızca Azazel'in kızı değilim. Aynı zamanda Lucifer'ın torunuyum da ve Sabahyıldızı'nın gücü damarlarımda akıyor. Senin yaptığın şey açık bir şekilde büyükbabamın krallığına savaş açmak. Hangi güce sahip olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum ama, göğsünden kalptaşını çekip çıkardığım sırada hiçbir işine yaramayacak."

Bu oldukça tiksindirici bir tehditti ama Focalor'un ciddi olduğumu bilmesini istiyordum. Aynı zamanda günahkârların kortundan bir üyeye zarar vermeye karşı kurallar olduğunun da farkındaydım ama Focalor'u öldürerek büyük bir savaşı önlersem Lucifer'ın anlayış göstereceğine emindim. Yaşlı bü-

yükbaba için başka bir kaç görevi yerine getirmem gerekecekti büyük bir ihtimalle, o kadar.

"Yeter," diye bağırdı Amarantha.

İkimiz de dönerek ona baktık. Onun kortunda olduğumuzu neredeyse unutmuştum. Yalnızca pençeleriyle boğazımı kesmeden önce Focalor'u nasıl alt edebileceğimi düşünüyordum.

"Günahkârların arasındaki tartışmalar ne olursa olsun, şikâyetlerini gösterecekleri yer benim kortum değil. Bu konuyu buraya getirerek bana büyük bir saygısızlık etmiş oluyorsunuz."

"O başlattı," diye mırıldandım.

"Lord Focalor, bu hakarete karşılık olarak, Lord Azazel'in kölesini benimle bırakmanızı talep ediyorum."

Şikâyet edecektim ki Focalor sözümü kesti.

"Bu benim için oldukça uygun leydim, nasıl olsa köleyi size bir hediye olarak getirmiştim."

Ne? Ne amaçla Focalor, Gabriel'i Amarantha'ya vermek istiyordu? Tabi Azazel'i kızdırmak gibi açık bir amaç dışında.

Amarantha son derece memnun olmuş görünüyordu. Burada Focalor'un Lucifer'a savaş ilan etmesinin dışında başka bir olay dönüyordu.

"Bu benim için özel bir hediye, Lord Focalor," dedi Amarantha. Bir anda Focalor'un tüm hakaretleri unutulmuştu. "Violet, köleyi odama götür."

Gabriel'e baktım, hâlâ taşlaşmış gibi bakıyordu; Amarantha'ya döndüm, memnuniyetini saklamakta güçlük çekiyordu; ardından Focalor'a döndüm, bana bakarak pis bir şekilde sırıtıyordu. Antares'e bakma zahmetine girmedim. Eminim heyecandan eli ayağına dolaşmış bir şekilde bana üstünlük kurmanın memnuniyetini yaşıyordu.

"Gabriel'i bir hediye olarak kabul edemezsiniz," dedim, sinirimi kontrol etmeye çalışarak. O sırada Amarantha'nın gözüne girmeye çalışmıyordum. "O Focalor'un değil. Gabriel Azazel'in kölesi ve Azazel'in yokluğunda onun adına ben konuşurum."

"Bana öyle geliyor ki," dedi Amarantha yumuşak bir şekilde, "babanın kölesine en başta daha iyi bir şekilde göz kulak olmalıydın. Köle Focalor'un kontrolünde, senin değil. Bu yüzden onun üzerinde hakkın olduğunu iddia edemezsin."

"Hediyemi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, leydim," dedi Focalor.

"Bu cömertliğinizin karşılığında, kortumda misafir olarak kalabilirsiniz," dedi Amarantha. "Ama konuklarımın nazik doğasından dolayı, iblisleriniz dışarıda kalmalı."

"Anlaşıldı, leydim," dedi Focalor.

Violet, Gabriel'in tasmasını Antares'ten almak için ilerledi. Amarantha tahtında ayağa kalktı. Beklenti içinde gibi görünüyordu.

Amarantha'nın iki savaşçı/kölesi Focalor'un yanına geldi ve günahkâr lord ve Antares'e, odalarına gitmeleri için eşlik ettiler.

Bu çok saçmaydı. Bir dakika içinde bağırmaya ve taht odasındaki her şeyi patlatmaya başlayacaktım. Amarantha Focalor'un, Lucifer'dan bağımsızlık iddiasını kabul etmiş olamazdı. Gabriel'i benden almış olamazdı.

Amarantha konuk odasına girmek için döndü. Peşinden gitmek için bir adım attım ama omzumda bir el hissettim.

Beni tutan insana bağırmak için döndüm ve karşımda Wade'i buldum.

"Yapma," dedi yavaşça. "Seni incitmesi için ona daha fazla cephane verme. Eğer korumam geri istiyorsan, hareket etmeden önce düşünmelisin."

Dehşet içinde gözlerime yaşların dolduğunu hissettim. Violet, Amarantha'nın arkasından Gabriel ile birlikte konuk odasına girdi.

"Ağladığını görmelerine izin verme," dedi Wade.

"Evet," dedim, ve gözyaşları çekilene kadar gözlerimi kırptım.

Antares ve Focalor'un önünde ağlamayacaktım. Beni ne kadar incittiklerini bilmelerini izin verip onlara bu zevki tattırmayacaktım.

"Aferin sana," dedi Wade. "Şimdi, benimle gel. Seninle konuşmam gerekiyor."

Odadaki herkes bize bakıyordu. Diğer kurtlar etrafımda toplandı. J.B. de onlara katıldı.

"Bu tarafa," dedi Wade.

Kolumu tuttu, beni götürmesine izin verdim. Destek olmadan yürüyebileceğime emin değildim. Adrenalin vücudumu terk etmişti ve kendimi yorgun hissediyordum. Başım yukarda, taht odasından çıktım, kurtlar onur koruması gibi etrafımdalardı. Taht odasının kapıları arkamızdan kapandığı an, dedikodunun içeride patladığını duyabildik.

"İyi bir eğlence sağladığım için çok memnunum," dedim.

"Başkaları tarafından dinlenemeyeceğimiz bir yer bulmalıyız," dedi Wade, J.B.'ye bakarak.

"Doğu kulesi," diye yanıtladı J.B. "Annem orayı özellikle mahremiyet için tasarladı. Aile üyeleri dışında kimsede anahtar yok."

J.B. Amarantha'nın labirent kalesinde önden gidiyordu. Adımımı attığım yeri zar zor seçebiliyordum. Amarantha Gabriel'e ne yapacaktı? Onu nasıl geri alacaktım?

Gabriel. Gabriel'e ihtiyacım vardı. Gabriel Amarantha'daydı. Bu düşünceler diğer herşeyi silip atıyordu.

Bir kaç dakika sonra dönen taş basamakları çıkıp doğu kulesine girdik. Oda gösterişten çok konfor için tasarlanmış gibiydi. Büyük bir şömine, bir kaç yumuşak kilim, bir çok eşya vardı. Yastıklar her tarafa dağılmıştı ve sıcak ahşap her yerde parıldıyordu. Kalenin geri kalanına kıyasla burası bir evi daha fazla andırıyordu.

Wade beni sandalyeye götürdü ve bir çocuk gibi oturttu. Yorgun bir hâlde ona baktım.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Tartışmamız gereken önemli meseleler var ve başkaları tarafından dinlenmemesi gerekiyor. Focalor'un hediyesinden annenin neden bu kadar çok memnun olduğunu biliyor musun?" diye sordu Wade, J.B.'ye.

J.B. başını salladı. "Yine de kendi hâlinden oldukça memnun görünüyordu, değil mi?"

Wade oldukça gergin görünüyordu. "Amarantha uzun süredir Lucifer'a karşı bir koz elde etmeye çalışıyor. Focalor'un hediyesi bu anlamda onun için önemli."

Wade'in sesindeki aciliyet sonunda beni kendime getirmişti. "Gabriel'e sahip olmak ona nasıl bir güç kazandırabilir ki?"

"Ona sahip olmak değil. Sen Amarantha'nın düşündüğü gibi düşünmüyorsun. Herkes Lucifer'ın kendi neslini devam ettirme konusunda ne kadar fanatik olduğunu bilir. Bu onun tek zayıf yanı."

Aniden Wade'in söyledikleri tamamen anlamlanmaya başladı. Gabriel ve Amarantha'nın içiçe görüntüleri gözümün önüne geldi, kendimi kötü hissettim. "Yani Gabriel'i bir nevi damızlık at gibi mi kullanmak istiyor?"

Wade başıyla onayladı. "Ek olarak, çocuğu sayesinde Sabahyıldızı'nın güçlerine daha fazla erişebilecek."

"Ne diye bu ölümsüzler soylarını sürdürme konusunda bu kadar saplantılı?" dedim sinirli bir şekilde. "Sanki hepsi Yılın Ebeveyni olma konusunda rekabet içinde. Çocuk istemelerinin tek nedeni kendi güçlerini sağlamlaştırmak."

"Bu bilgiyi nasıl elde ettin?" diye sordu J.B. Sesi biraz acayip çıkmıştı. Ona baktığımda biraz solgun göründüğünü fark ettim.

"Wade sana cevap vermek zorunda değil," diye homurdandı Jude, ve James ile diğer kurt da katılır gibi ses çıkardılar.

Daha önce diğer kurta hiç dikkat etmemiştim. Jude ilgimin tamamını çektiği için diğerlerinin zar zor farkında olabiliyordum. İlk defa şimdi, diğer kurtu dikkatlice incelemek istedim.

Jude ve Wade gibi iri ve yapılıydı ve deri ve kottan oluşmuş kurt üniformasını giyiyordu. Daha yaşlıydı ve sarı saçları vardı, at kuyruğunda yer yer gümüşi çizgiler bulunuyordu. Renkler sıradışıydı ve muhtemelen kurtlar arasında bunun yakışıklı bir tarzı olduğunu düşündüm.

James dikkatle beni izliyordu. Gümüşi mavi gözleri garip bir şekilde aşina gelmeye başlamıştı, sanki önceleri tanıdığım biriyle bir bağlantısı varmış gibi. Ve tam o anda, ifadesi memnuniyetsiz bir hâl aldı. Belki de ona veya başka bir aile üyesine zamanında yanlış bir şey yapmıştım ve o da bana tahammül edemiyordu.

"Seni bir yerden tanıyor muyum?" diye sordum. Bulana kadar içim içimi yiyecekti.

Bakışlarını benden uzaklaştırdı, sanki dik dik baktığını yeni fark etmiş gibiydi. "Hayır. Wade'in grubunun yeni bir üyesiyim."

Sorarcasına Wade'e baktım. Omuz silkti. "James ergenlik döneminde yalnız başına geziyordu. Bu tarz üyelerin gruba katılmasını sağlıyoruz."

"Tamam," dedim, ama hala James'e bakıyordum. Onda bir şeyler vardı...

"Konuya dönebilir miyiz lütfen?" dedi J.B. sinirli bir hâlde. "Böylesine ayrıcalıklı bir bilgiye nasıl ulaştığını bilmek istiyorum. Annemin planlarını herkese anlatmadığını iyi biliyorum, ve kesinlikle seni kendinden uzak tutmaya çalışıyor."

"Bilgiyi aldığım kaynağı sana açıklayamam," dedi Wade sakince ama ses tonunda bir kesinlik vardı. "Burada önemli olan şey bunu nereden duyduğum değil, Amarantha'nın amacına ulaşmış olması. Lucifer'm neslinden gelen bir köleye sahip oldu. Biz şu an konuşurken bile onunla ilişkiye giriyor olabilir."

Bu sefer elimde olmadan memnuniyetsizce bir inilti çıkardım. Herkes dönüp bana baktı.

Tamam, güzel. Duygularımı saklama konusunda gerçekten berbat bir iş çıkarıyordum. Alnımı ovuşturdum. Gabriel'i ondan almayı başarabilsem bile, Amarantha'nın Lucifer'ın neslinden bir çocuk yapmaya çalışmasını durdurmak gibi ek bir sorunla baş etmem mi gerekiyordu? Tüm bunlar bitmeden daha ne kadar sorunla karşılaşacaktım? Etrafta dolaşıp kurtları öldüren bir şey vardı ve Lucifer'ın krallığına karşı savaş ilan edilmişti. Samiel hâlâ arka planda dolanıp duruyordu ve kesinlikle benim ölmemi istiyordu. Ve bir şekilde Amarantha

ile olan bu karışıklığı düzeltmeli ve Lucifer ile olan ilişkilerini düzene sokmaya çalışmalıydım.

Öncelikler belirlenmeliydi. Herşeyin bir sırası vardı. Gabriel ve Amarantha'nın bir çocuğunun olduğunu bilerek yaşayabilme ihtimalim yoktu. Siyaseti boşvermeliydim. Bu kişisel bir şeydi.

"Gabriel'i kraliçeden nasıl uzak tutabilirim?" diye sordum J.B.'ye.

"Eğer Lucifer'ın kanından bir çocuğu bu kadar çok istiyorsa, muhtemelen yapabileceğin bir şey yoktur," dedi. "En azından istediğini alana kadar."

"Bu hiç de yaratıcı bir düşünce değil," dedim. Belki de kurtlarla karşılıklı alışveriş yapabilirdim. Eğer bu konuda bana yardım ederlerse, kraliçeden istediklerini almaları konusunda yardımcı olabilirdim. "Peki ya sizin şu kraliçeden istediğiniz bölge konusundaki anlaşmalar? Kabul etmesini sağlayabildiniz mi?"

Wade başını salladı. "Kendi kalesinin sınırları içinde bir üyemizin öldürülmesi gibi bir saygısızlığa rağmen hâlâ bize istediğimizi vermiş değil."

"Ve yakın zamanda vermesini de beklemeyin, vermek zorunda kalsa bile bunu yapmaz," dedi J.B. "Annem inatçılık konusunda bir dağa ders verebilir."

"O hâlde gerçekten de açık bir yol yok," dedim. "Tabii eğer belki ben ek bir tanık olarak ortaya çıkarsam..."

"Ama herkesin önünde Focalor'u tehdit ettiğin için sana oldukça kızgın," dedi J.B. "Bir tanık olarak dürüstlüğün azaldı."

"Tamam," dedim. "O hâlde hiç kozum yok."

"Lucifer'ın kanından olduğun gerçeği dışında," diye homurdandı ince bir ses.

Aşağı baktığımda Beezle'ın sonunda uyandığını ve cebimden çıkmak için uğraştığını gördüm. Beezle ile daha önce tanışmamış olan iki kurt ceketimin cebinden konuşan ufak nesneyi görünce şok geçirir gibi oldular.

"Bize katılabilmen ne kadar hoş," dedim.

"Uyuduğum için etrafta olan biteni duyamadığımı mı sanıyorsun?" dedi, sonunda cebimden kendini çıkartabilmişti. "Ben bir Gargoyle'ım. Taşlaştığımızda bile herşeyi duyabiliriz."

"Duymanı engelleyen şey uyuman değil, horlaman," dedim tatlı bir şekilde.

"Tamam, bu şekilde davranacaksan sana mükemmel planımdan bahsetmeyeceğim."

Gözlerimi devirdim. "Üzgünüm, Beezle. Hadi anlat bakalım."

Bir anlığına tereddüt etti, sanki daha fazla özür dilememi istiyormuş gibiydi. Ama zekâsının herkes tarafından takdir edilmesi isteği üstün basmış görünüyordu.

"Amarantha Lucifer'a karşı bir koz istiyor, değil mi? Bu yüzden onun kanından gelen birinden çocuk sahibi olmak istiyor," dedi Beezle.

"Evet. Gerçi bunun ona geri tepmeyeceğine emin değilim," dedim düşünceli bir şekilde. "İki kort bir daha değiştirilemeyecek şekilde birbiriyle bağlanacak."

"Doğru," dedi Beezle. "Bu yüzden Gabriel'den bir çocuk sahibi olmasının ona bir dezavantaj sağlayacağı konusunda onu ikna etmek senin görevin, ardından da kendi servisini ona sunmalısın."

"Servisimi mi?" dedim. "Gabriel'in sağlayacağı gibi bir servis değil herhâlde."

"Senin aklın hep müstehcen şeylere mi çalışır? Hayır, kendini ihtiyaç duyacağında bir savaşçı olarak sunmalısın."

Bu planda bir çok sorun görebiliyordum. "İlk olarak, ben paralı bir asker değilim. İkincisi, Amarantha ile bu denli bir ittifak yaparsam Lucifer hiç de memnun olmaz, geçici olarak olsa bile. Üçüncüsü, kullanılabilecek fazladan bir çekiç, kan bağı olmasına oranla bir hiç, bu çekiç Lucifer'ın çekici olsa bile."

Beezle kollarını birleştirdi. "Peki senin parlak planın nedir?"

"Gabriel'i geri almak için ne gerekiyorsa yapmak."

Wade şüpheyle bana baktı. "Dikkatli ol. Amarantha'nın bunu bilmesini istemezsin. En çok arzuladığın şeyi kullanarak seni yönlendirme konusunda bir uzmandır."

"Ve bu süreçte emin ol sana zarar da verir," dedi J.B.

Gabriel'i kraliçenin pençelerinden kurtaracaksa ufak bir acı hiçbir şeydi.

Amarantha şu an benden memnun değildi ama kesinlikle oğlunu kalabalık önünde reddedemeyecekti.

"J.B., anneni görmemi sağlayabilir misin?"

Düşünceli görünüyordu. "Eğer istediğin gerçekten buysa, evet."

İstediğim şey tüm bunların bitmesi ve Gabriel ve Beezle ile yeniden evde olabilmekti.

"İstediğim şey gerçekten bu."

Bunu elde etmek için acı çekmem gerekecekse bile, bu.

14

J.B. ile birlikte Amarantha'nın odasına gideceğimiz zaman kurtlar bizden ayrıldı. Hep birlikte toplanıp gitmemizin iyi olmayacağına karar vermiştik. Aynı zamanda, odasında yalnız olduğumuz zaman ve konukları onu göremediğinde, kraliçenin daha mantıklı olabileceğini umuyordum.

Yine de çok fazla umudum yoktu.

"Bu sabah Nathaniel neredeydi?" diye sordu J.B. öylesine, beni aile odalarının bulunduğu kanada götürürken.

"Herhâlde yaralarını yalıyordur," dedi Beezle.

Beezle'a baktım, yeniden omzuma tünemişti.

"O hâlde sana vuran oydu," dedi J.B. "Ben de böyle düşünmüştüm."

"Kimse bunu söylemedi."

"Söylemene gerek yok."

"Ben icabına baktım, tamam mı? O yüzden onun üzerinde yürümeye gerek yok," dedim.

J.B. tartışacak gibi göründü, ardından ağzını kapalı tuttu. "Peki. Kendinle ilgilenebilme yeteneğine saygı duyuyorum."

Ona baktım, şaşırmıştım. Herkesin bana yardıma ihtiyacı olan bir salak gibi davranmasına o kadar alışmıştım ki,

J.B.'nin böyle söylemesi gerçekten şaşırtıcı ve aynı zamanda rahatlatıcıydı.

"Sonuçta Ramuell'den kendi başına kurtuldun," dedi.

"Hayır, kurtulmadı," dedi Beezle. "İnsan kalbi vücudundan çıkarılıp parçalandı."

"Hey, ben buradayım," dedim aralarında. "Bu sağ kaldığımı gösterir."

"Kraliçenin özel odaları bu merdivenlerin en üstünde," dedi J.B. "Violet'e bir mesaj yollayıp geleceğimizi haber verdim, bizi bekliyor."

"Ve Violet de senin için herşeyi yapar, *Jonquil*," dedim.

Kışkırtmama rağmen bana ılımlı bir şekilde baktı. "Eğer Gabriel odadayken yine âşık hallerine bürüneceksen, ben başka bir kadınla birlikte olduğum için kıskanmaya hakkın yok."

Başımı yere eğdim, düzgün bir şekilde azarlanmıştım. "Anlaşıldı."

"Ama yine de dünyadaki başka herhangi biri yerine seni tercih ederim."

Kafamı kaldırıp baktım, şaşırmış ve mutlu olmuştum, ki J.B.'nin yanındayken genelde hep böyle hissediyordum. Gülümsedim ama merdivenlerin en üstüne ulaşmıştık. J.B. kapıyı çaldı ve Violet bizi içeri aldı, yan gözle bana bakıyordu.

"Elçi Black'in sana eşlik edeceğini beklemiyordum," diye öttü.

"Annemle konuşması gerekiyor," dedi J.B. "Onlar konuşurken ben de seninle özel olarak konuşabileceğimi düşündüm."

Violet prensle özel bir konuşmanın getireceği mutluluğun düşüncesiyle gülümsemeye başladı. Bizi bekleme odasında bıraktı, ki bu oda da alt kattaki Amarantha'nın bekleme

odasına oldukça benziyordu ve kraliçeye danışmak için odasına girdi.

J.B. benim kraliçe ile konuşabilmem için böylesine bir oyun mu oynamıştı yoksa kendi iyiliği için mi, bunu bilemiyordum ama onun da belirttiği gibi kıskanmaya hakkım yoktu. Kıskanıyor olsam bile. Oldukça az bir derecede.

Planımın ne olduğundan tam olarak emin değildim ama bir kaç saniye sonra Violet dönmüştü ve içeri girmem için başıyla işaret ediyordu.

"Ama Gargoyle burada kalmalı."

"Beezle benimle her yere gelir," dedim, şaşırmıştım. Amarantha daha önce Beezle'ı bir tehdit olarak görmemişti.

"Gargoyle kalmalı," diye tekrar etti Violet. "Veya kraliçe ile olan görüşmeni iptal edebilirsin."

Beezle konusunda ısrar etmek pek de akıllıca görünmüyordu, isteksizce onu bıraktım, o da omzumdan uçup şöminenin üstüne kondu. Hiçbir şey söylememişti ama yüzünü buruşturmuştu, endişeli görünüyordu.

Odaya girdim.

Amarantha belli ki rahatsız hissetmem için ufak bir gösteri hazırlamıştı. Üzerinde şeffaf bir gecelikten başka hiçbir şey yoktu, ve tüm vücudu görülebiliyordu. Vücudunun orta kısmını kırmızı kadife bir örtüyle kapatmıştı. Sol elinin altında ufak bir meyve tabağı vardı, sağ eliyle ise Gabriel'in boynuna kadar uzanan zinciri tutuyordu.

Onu ayağının yanına bir köpek gibi oturtmuştu. Yıkanmış ve yağlanmıştı, kanatlarının siyah tüyleri parıldıyordu. Hatta onu peştamal bile giydirmişti. İçeri girdiğimde Gabriel bana baktı, ama sonra yüzünü çevirdi, sanki onu o hâlde görmemden utanıyormuş gibiydi.

Vermek istediği etki o kadar basitti ki, Gabriel orada zincirle bağlı olmasaydı gülebilirdim. Ama Gabriel o durumda olduğu için ayakta zor duruyordum. Ardmdan Amarantha'nın yüzündeki tatmin olmuş, kendinden memnun ifadeyi gördüm. İçimden onu millerce öteye fırlatmak gelmişti.

"Evet, Elçi Black?" dedi yavaşça, ardından ağzma bir üzüm attı. Zinciri hafifçe çekip daha sıkı tuttuğunu fark ettim, sanki Gabriel'in hâlâ onun olduğunu göstermek istiyordu.

Nasıl davranmam gerektiği konusunda bir kaç yol düşünmüştüm ama ardından en doğrusunun kendim gibi olmam gerektiğine karar verdim. Resmî oyunlar oynamaya çalışırken hiç başarılı olamamıştım zaten.

"Neden burada olduğumu biliyorsun," dedim. "Gabriel senin değil, ve ben de onun Azazel'in kortuna dönmesini istiyorum."

"Taleplerde bulunabilecek bir durumda olduğunu düşünmüyorum, Elçi Black. Kortumdaki bir misafiri fiziksel olarak tehdit ederek bana hakaret ettin."

Boyanmış tırnaklarını Gabriel'in saçında gezdirdi. Bu görüntü midemi bulandırmıştı, kusacak gibi oldum. Yeniden baktığımda Amarantha'nın beni izlediğini gördüm, bu durum beni oldukça sinirlendirdi.

"Bak, cilt gösterin başka insanları etkileyebilir ama bana göre oldukça düşük bir kaliteye sahipsin. Bir striptizci gibi giyindiğinde seni kraliyet sınıfından biri olarak görüp ciddiye almam odlukça zor."

Gözleri parladı ve oturduğu yerden bir anda ayağa kalktı. Tanrı'm, şeritli topukları olan bir ayakkabı giymişti. Tek ihtiyacı olan bir direk ve bir kaç dolarlık banknottu.

"Şimdi bana, yüzüme bakarak hakaret ettin," dedi, bana doğru bir adım attı ve Gabriel'in zincirini çekiştirdi. O da ver-

de ilerledi, başı aşağıya dönüktü. "Lord Lucifer'a, torununun belli ki kortlarımız arasındaki ilişkileri geliştirmek için pek de istekli olmadığını seve seve bildireceğim."

"Beni Lucifer'la tehdit etmeye kalkma," dedim. "Özellikle de ilişkilerin şimdikinden çok daha yakın olmasını isteyen kişi sen iken."

Gözlerini kısarak bana baktı, bebek planından haberdar olup olmadığımı biliyor muydu acaba. Bu benim için bir kozdu, ve elimde fazla sayıda bulunmuyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye tısladı.

Gülümsedim. "Ben Sabahyıldızı'nın torunuyum. Düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorum."

Ne kadar bilebileceğimi hesaplamaya çalışırken gözlerinin arkasındaki nöronların parıldadığını görebiliyordum. Bilmemezlikten gelmeyi denedi.

"Bahsettiğin şeyin ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok," dedi mağrur bir şekilde.

"Evet, Lucifer'a çok daha fazla yakın olmak istiyorsun." Karnına yavaşça dokundum, bildiğimi bilmesini istiyordum.

Dişlerini sertçe birbirine sıktı. Mercimeği fırına vermeden Lucifer'ın bu konu hakkında bir şey bilmesini istemediğine emindim. Gizli bir planın tüm amacı düşmanlarını şaşırtmaktır.

"Köleden vazgeçmeyeceğim," dedi, başka bir taktik deneyerek. "Lord Focalor'un bir hediyesi ve hediyeyi geri vermek ona saygısızlık olur."

"Bir başkasına hediye olarak verebilirsin," diye önerdim. "Ve bu arada, Focalor konusunda ateşle oynamadığını düşünme. Lucifer kesinlikle onun astıyla anlaşma yapmana memnun kalmayacak."

"O hâlde Lord Lucifer kendi krallığına daha iyi göz kulak olmalı," diye cevabı yapıştırdı Amarantha. "Kendi kortumda yaptığım şey yalnızca beni ilgilendirir."

"Tabii Focalor ve Lucifer arasında aptal bir kukla gibi oynanmazsan. Her türlü onlar anlaşmazlıklarını hallederken senin krallığın yerle bir olacak," dedim.

Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla düşünüyordu.

"Bak," dedim aceleyle, kararsızlığını fırsat bilmiştim. "Bana Gabriel'i ver ve biz de gidelim ben, Nathaniel, herkes. Focalor'a, Lucifer ile karşı karşıya gelmeden önce biraz düşünmen gerektiğini söyle, ama gelecekteki anlaşmalar için kapıyı açık bırak. O da kendi oyuncaklarını alıp evine döner, sen de bundan sıyrılırsın. Bu sırada, ben Lucifer'a sorunu anlatırım ve bu ufak ayaklanma daha büyümeden söner."

"Peki ya senin söylediğin gibi basit bir şekilde 'sönmezse?'" diye sordu yavaşça.

"Sen yine de kortundan herkesi yolladığın için karmaşanın dışında kalacaksın ve hiçbir tarafla açık bir ittifak kurmamış olacaksın. Lucifer'ın kortu ile yeniden görüşme talep edersen, duman temizlendikten sonra ben yine buraya gelebilirim."

Onu izledim, surat ifademi değiştirmemeye çalışıyordum. Belki de kabul ederdi. Belki de tüm bunlar mantıklı bir şekilde, kan dökülmeden çözülebilirdi. Belki hepimiz evimize dönebilirdik.

Ardından başını salladı. "Prensipte seninle anlaşıyorum ve Focalor ile ilgili tavsiyeni dinleyebilirim de. Ama hâlâ köleden vazgeçmeye niyetli değilim."

"Amarantha," dedim, ona eşitimmiş gibi davrandığım için alınmışa benziyordu. Ama ben unvan konusunda pek iyi değildim ve onun bana güvenebilmesini istiyordum. "Eğer

Gabriel'den vazgeçmezsen, bu Focalor'u kendi müttefikin olarak kabul etmen anlamına gelecek. Azazel'e hakaret etmiş olacaksın ve Lucifer buna müsamaha göstermez. Focalor'un peşinden gideceği zaman seni de araya katacaktır, başkaları katmasını isteyecektir."

"O zamana kadar bizi ayırmak için başka hamleleri olabilir," dedi inatla.

Peki. O söylemeyecekse ben yapacaktım. "Eğer Gabriel'den bir bebeğin olursa bu yalnızca Lucifer'ı sinirlendirmeye yarayacak."

"Herkes Lord Lucifer'ın kendi neslini koruma konusunda katı olduğunu bilir," dedi. "Bu beni koruyacaktır."

"Hayır, bu yalnızca *bebeği* koruyacaktır," dedim, anlayabilmesi için yavaşça konuşarak. "Bebeğin doğduğu saniye Lucifer'ın seni öldürmeyeceğini ve ardından bebeği kendi kortuna almayacağını düşünmene sebep olan şey ne?"

İkinci kez Amarantha emin değilmiş gibi bakıyordu. "Eğer böyle bir şey yaparsa tüm peri kortlarının nefretini kazanır."

"Eğer torununu damızlık bir at gibi kullandığın gerçeğini göstererek ona hakaret ettiğini savunmazsa tabii. Bu hakaretin yalnızca senin hayatınla ödenebileceğini diğer tüm kortlara da gösterebilir. Eğer son bin yılda biraz araştırma yaptıysan Lucifer'ın ikna etme konusunda oldukça ikna edici bir güce sahip olduğunu bilmen gerekir."

Tüm sözlerimin zihninde dönüp dolaştığını görebiliyordum ve aynı şekilde başarısız olacağımı da görebiliyordum. Amarantha kendi yoluyla oynamaya alışmıştı.

Ardından yüzünde bir fikir belirdi ve bana bilmiş bir bakış attı.

"Hiçbirimizin itibarını zedelemeden bu işi çözebilecek bir yol olabilir."

"Neymiş o?" diye sordum tereddütle. Sırtımdan akan soğuk ter damlasını hissedebiliyordum. Bir anda kendinden son derece memnun görünmeye başlamıştı.

"Sen ve Focalor'un kampından bir temsilci arasında, ödülü köle olan bir yarışma düzenlenebilir."

"Ne tür bir yarışma?" Eğer yumruk yumruğa bir durum olacaksa, baştan kaybetmiş sayılabilirdim çünkü Antares kesinlikle kız kardeşini dövme görevini üstlenirdi ve çoktan benden daha güçlü olduğunu kanıtlamıştı.

"Güç, zekâ ve beceri testi. Eğer sen kazanırsan, köleyi sana geri vereceğim ve Lord Lucifer ile ilişkileri resmî olarak geliştirmeye başlayacağım. Eğer Focalor'un temsilcisi kazanırsa, köleyi bir hediye olarak kabul edeceğim ve onun kortuyla görüşmelere başlayacağım. Bana kalırsa bu, ikiniz arasında herhangi bir sorun yaşanmadan durumu halledebilmenin adil bir yolu."

"Focalor ile herhangi bir sebepten yan yana olursan, Lucifer bunu hoş karşılamayacaktır. Sana bu konuda yeniden düşünmeni tavsiye ederim," dedim.

"Bana kalırsa sen Focalor ile yüzleşmeye korkuyorsun. Eğer Lucifer'ın kortu bu kadar güçlüyse, benim küçük testim senin için çocuk oyuncağı olmalı ve yarın yanında köle ile birlikte evinin yolunu tutarsın," dedi Amarantha.

Beni kışkırttığını biliyordum. Aptal değildim. Ve ne olursa olsun onun testini kabul edeceğimi de biliyordum. Eğer Gabriel'i geri almayı en azından denemezsem bununla yaşayabileceğimi sanmıyordum.

"Kabul etmeden önce bu test hakkında biraz detay istiyorum," dedim.

"Söylediğim gibi, güç, zekâ ve beceri testi olacak, bir Labirent."

Gabriel aniden başını kaldırdı ve tasmasını çekiştirdi. "Madeline, hayır, kabul etmemelisin."

"Sessizlik," diye tısladı Amarantha.

Gabriel ayağa kalktı ve zinciri onun ellerinden çekti. Amarantha oldukça sinirli görünüyordu. Ellerini omzuma koydu ve gözlerimin içine baktı. Uzanarak ellerini tuttum.

"Bunu yapmamalısın. Labirent çok tehlikeli."

"Sessizlik dedim, köle!" diye bağırdı Amarantha. Oturduğu yere geri döndü ve J.B.'nin taşıdığı türde kısa ahşap bir asa çıkararak Gabriel'e doğrulttu.

"Hayır!" diye bağırdım, asanın ucundan çıkan bir yıldırım Gabriel'e çarparken.

Yere düştü, acı içinde kıvranıyordu. İlk defa iki bileğine de ince, gümüş kelepçeler takıldığını fark etmiştim. Kelepçeler içinden enerji akımı geçmiş gibi titredi. Bir bağı gibi onu tutuyor, yeteneklerini kullanmasına engel oluyorlardı. Hareket etmeye çalıştığında onu kontrol ediyorlardı.

Amarantha'ya öfkeli bir bakış attın. "Ona bir köpek gibi davranmaya hakkın yok."

"O şimdilik benim, ve nasıl istersem öyle davranırım. Yarışmaya katılıp onu kazanmaya istekli misin?"

Labirentin tehlikeli olacağına emindim. Amarantha'nın benim yaşayıp yaşamamamı önemsemediğine de emindim. Hatta uzun vadede ölü olmamın işine yarayacağını biliyordum. Ben hayatımı tehlikeye atarken o Gabriel'den çocuk sahibi olmaya çalışacaktı, yarışmanın sonucu ne olursa olsun Lucifer'ın kanından bir çocuğu olacaktı.

"Elbette," dedim.

"Hayır!" diye bağırdı Gabriel yerden. Amarantha'ya döndü. "Oraya gitmesine izin veremezsin. O bir insan; asla hayatta kalamaz."

Amarantha'nın yanıtı ona bir yıldırım daha yollamak olmuştu.

"Teklifimi kabul ettin."

Amarantha'ya baktım. "Focalor da kabul ederse bana haber ver."

Başıyla onayladı, gözlerinin içi memnuniyetle doluydu. Kesinlikle başaramayacağıma inanıyordu.

Gabriel'e baktım. "Senin için geri geleceğim."

Başını salladı, tek görebildiğim benim için şimdiden üzülmeye başlamış olmasıydı.

"Senin için geri geleceğim," dedim yeniden, ardından döndüm ve çıktım.

J.B. ve Beezle kararımdan memnun kalmamışlardı. J.B. odama kadar beni yumruklarını sıkarak takip etti, Beezle ise yol boyunca, "Sen ölünce bana kim bakacak?" ve "O aptal için gerçekten hayatını vermeye değer mi?" gibi şeyler söyledi.

J.B. yatak odamın kapısını arkamızdan kapattı. "Sen aklını mı kaçırdın?"

Odanın en ucuna gidip çantamdan bir gevrek çıkardım. Aniden bir kurt gibi acıktığımı hissetmeye başlamıştım. Gofreti bir kaç ısırıkta bitirdim ve yiyecek başka bir şeyler bulmaya çalıştım. Ne yazık ki Beezle bu sabah geriye fazla bir şey bırakmamıştı.

"Beni duydun mu?" diye sordu J.B.

"Ne yaptığımı biliyorum," diye yanıtladım, yatağın üstüne oturarak.

"Ben hiç de öyle sanmıyorum. Labirentte ne olduğu konusunda en ufak bir fikrin yok," dedi sertçe, elleriyle saçlarını

yolarak. Ne zaman gergin veya üzgün olsa, bunu saçından çıkarırdı. Saçları yataktan yeni çıkmış gibi dağılmıştı ve ses tonu bana oldukça mutsuz olduğunu anlatıyordu.

"Neden kimse bu şeyden sağ çıkabileceğim konusunda bana güvenmiyor?" dedim. "Daha bu sabah, Ramuell ile başa çıkabildiğim için bana güvendiğini söyleyen sendin."

"Ramuell labirent ile karşılaştırıldığında bir hiç."

Bir kaç saniye bunu düşündüm. "Tamam. Ne ile karşı karşıya olduğumu söyle."

"Söyleyemem. Herkes için farklıdır," dedi.

"O ne demek?"

"Labirent büyülü. İçeri giren herkes en kötü kabuslarıyla, kendileri için en korkunç canavarlarla karşılaşır. En kötü yanı da senin düşüncelerin Amarantha'nın düşünebileceği en kötü şeyden daha fazla zarar verir. Kimse, bak bunu vurguluyorum, son bin yılda *kimse* labirentten sağ çıkamadı."

"Aa." Bu iyi değildi.

"Evet. Aa." J.B. saçlarını yolmaya devam ediyordu.

"Umabileceğimizin en iyisi sağ ama deli olarak çıkabilmen," dedi Beezle.

"Diğer yandan bu Antares'in muhtemelen bir şey tarafından hazmedileceğini gösteriyor," dedim. "Çünkü benim ve Focalor'un kortundan bir temsilcinin arasında olacak bir yarışmaya balıklama atlayacağına eminim."

"Evet ama Focalor en iyi adamlarından birini intihar görevine yollayacak mı sence?" diye sordu Beezle. "Lucifer veya Azazel burada olsaydı, senin bunu yapmana izin vermezlerdi."

"Neyse ki ikisi de burada değil," dedim. "Bak, yalnızca zihnimi arındıracağım ve bundan kurtulacağım. Ben güçsüz biri değilim."

"Bu zihninle alakalı bir şey değil. Bunun yalnızca akıl oyunlarından oluşan basit bir büyü olduğunu mu düşünüyorsun? Labirent canlı bir varlıktır, sonsuz gücün yarattığı bir canavar gibi. Her bir köşeyi görebilir. Senin içinde, derinlerinde olan ve asla farkında olmadığın korkuları bulup su yüzüne çıkarabilir," dedi J.B.

Şimdi biraz korkmaya başlamıştım. Ama bunu onlara söylemeyecektim.

"Bunu yapmam gerekiyor," dedim.

J.B. omuzlarımı kavradı. Yüzü çaresiz görünüyordu. "Seni asla sevemeyecek biri için ölecek olman sana hiçbir şey anlatmıyor mu? Benim burada, karşında duruyor olmam ve sana ihtiyacımın olması sana hiçbir şey anlatmıyor mu?"

Onu reddettiğimde o kadar iyi niyetliydi ki, bu şekilde hissettiğini fark etmemiştim. Bir flört meselesinden daha fazlası olacağını düşünmemiştim.

Başımı salladım ve boğazımda yandığını hissettiğim gözyaşlarını yuttum. "Üzgünüm, J.B. Söyleyebileceğimden çok daha fazla üzgünüm. Seni asla incitmek istemedim."

Omuzlarımı bıraktı, kendi omuzları düşmüştü. "Seni istemediklerinde kızlar hep böyle söyler zaten."

"Ölümsüzlerin çocukları olmak sanırım aptal insan klişelerinden kurtulmamızı sağlamıyor," dedim gülümsemeye çalışarak.

Sığ bir kahkaha attı. "Senin cesedini getirdiklerinde bu gerçekten benim için bir rahatlama kaynağı olacak."

Ellerini tuttum ve ayağa kalktım, gözlerimiz aynı hizadaydı. "Bana daha önce inanmıştın. Şimdi de inan. Geri geleceğim."

"Kaç parça hâlinde?" dedi Beezle.

"Tek," dedim. "Söz veriyorum."

"Bu sözünü tutamayacaksın," dedi J.B.

Gülümsedim. "Ben Lucifer'ın torunuyum. Bizde sözler ailevi bir uzmanlıktır."

J.B. çıktı, Beezle da onunla birlikte gitti.

"Burada kalıp kaçınılmaz ölümünün geri sayımını yapamayacağım," dedi.

"Beni rahat bırak, Beezle," dedim, bana inanmadığı ve benimle kalmak istemediği için kırılmıştım. "Gitme vakti gelene kadar kasvetli beyanlarda bulunursun diye düşünmüştüm. Psikolojik olarak hazırlanmama yardımcı oluyorlar."

Başını salladı, sıra dışı bir şekilde üzgün görünüyordu. "Bu sefer değil."

İşte bu beni gerçekten ürpertmişti. Eğer Beezle bile labirentle ilgili bilgiçlik taslamıyorsa, belki de korkulması gereken şeyler vardı.

Belki de gerçekten Ramuell'den daha kötüydü. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Beezle'ın nasıl olduysa bırakmış olduğu ufak bir poşet bademi atıştırdım, biraz su içtim ve üstümü değiştirdim, elçi kıyafetlerimi çıkardım. En sevdiğim kotumu, siyah tişörtümü ve siyah Converse'lerimi bavuluma koydum. Aptal topuzumu açtım ve saçımı at kuyruğu yaptım, sırtımın ortasına kadar uzanıyordu. Ardından saçımı ördüm, Prenses Leia'ya benzemitşim ama en azından saçımdan kurtulmuştum, labirentte karşılaşabileceğim korkunç bir şey bunu bana karşı bir silah olarak kullanamayacaktı.

Aynada kendime baktım. Savaşa hazırdım.

"Büyük bir bıçağım ya da ona benzer bir şeyim olsaydı iyi olurdu tabii," diye mırıldandım kendi yansımama.

"Bir kılıç işine yarar mıydı?" dedi bağlantılı kapıdan bir ses.

Arkamı döndüm. Nathaniel kapı eşiğinde durmuş beni izliyordu. Tek eliyle karnında yaktığım yeri tutuyordu. Düğmeleri iliklenmemiş gömleğinin altından beyaz bandajları seçebiliyordum. Yüzü solgundu ve korkunç bir acı içindeymiş gibi bakıyordu.

"Korkunç görünüyorsun," dedim, sempatiden tamamen yoksun bir şekilde. "Neden kendini iyileştirmedin?"

"Görünüşe göre," dedi, konuşurken güçlük çekiyor gibi görünüyordu, "benim üzerimde kullandığın büyü sıradan yolla iyileştirilemiyor. Vücudumun kendi kendine yenilemesini beklemeliyim."

"Bunu hak ettiğini biliyorsun," dedim.

Başıyla onayladı. "Davranışımın mazeretinin olmadığının farkındayım. Ama bir şey var... O sırada kendim gibi hissetmediğime inanman lazım."

"Bir tecavüzcü gibi mi hissettin?"

"Hayır," dedi yavaşça. "Daha çok kendime ait olmayan bir gücün etkisi altındaymışım gibi."

Buna inanmak istemiyordum. Nathaniel beni incitmişti. Ama o sırada Nathaniel'in gözlerinde yabancı bir şeyin bana baktığı görüntüyü de zihnimden atamamıştım.

"Nasıl bir güç seni ele geçirdi?" diye sordum. "Azazel'in kortunda zayıf bir birey değilsin."

Nathaniel'ın gözleri parıldadı. "Şu sıralarda kimin kalesinde kalıyoruz?"

"Amarantha? Niye?"

"Muhtemelen aramızı bozmak istedi. Muhtemelen onun kortunda, senin gücünü değiştirmek, azaltmak istedi."

"Şey, başardı da," diye homurdandım. Kollarımı birleştirdim, ardından yeniden bıraktım. Ondan saklamayacaktım. "İstediğin bir şey mi vardı?"

"Gargoyle bana labirente gireceğini söyledi."

Şaşırmıştım. Beezle benim yanımdan Nathaniel ile konuşmak için ayrılmış olamazdı, en iyi zamanlarında bile onu sevmezdi çünkü.

"Seni niye ilgilendiriyor?" dedim.

"Labirentten ölü olarak çıkacağına sağ olarak çıkmanı isterim," dedi Nathaniel. "Sana bir hediye getirdim."

Kapıdan içeri bir adım attı, ardından diğer elinde taşıdığı kılıcı gördüm.

Bir metreden daha uzundu ve gümüş renginde metalden yapılmıştı ama daha önce hiç görmediğim bir şekilde parıldıyordu. Üzerinde oyulmuş garip işaretler vardı. Kabza ve tutma yeri siyahtı ama derinliklerinden gelen bir ışıkla parıldıyordu. Kabzasına bir yılan figürü oyulmuştu. Siyah gözleri sanki beni görüyor, beni tartıyor ve yargılıyor gibiydi.

Bu dünyaya ait olmayan bir şeye baktığımı biliyordum.

"Bu kılıç babama ait, melek Zerachiel'e," dedi Nathaniel. "Bir zamanlar dünya üzerinde egemenliğe sahipti. Lucifer milyonlarca yıl önce bu kılıcı ona hediye etmiş."

Garip kılıca dokunmak için uzandım ama ardından elimi geri çektim. "Bunu niye bana veriyorsun?"

Bakışlarını benden çevirdi. "Bir gün oğlumuza vermeyi umuyordum. Bu gelecek artık gerçekleşmeyeceğinden, bu kılıcı labirentten sağ kurtulman için kullanmanı diliyorum. Lucifer'ın kendi elleriyle dövülmüştür ve onun gücüne sahiptir. Kılıç yeniden Lucifer'ın kanından birinin ona dokunmasına memnun kalacak."

Hala tereddüt ediyordum, ve Nathaniel tereddüdümü görmüştü.

"Bu karşılığında bir şey istenilmeden verilen bir hediye. Ödenmesi gereken bir bedel olmayacak. Yalnızca, eğer labirentten kurtulabilirsen, benim hakkımda iyi düşünmeni isterim. Dün gece olanlar hakkındaki pişmanlığımı tahmin edemezsin," dedi.

Karakteriyle ilgili yakın gelecekte iyi bir şey düşüneceğimi sanmıyordum ve hissettiği pişmanlığı benim hissettiğim korku ve çaresizlikle karşılaştırmayacaktım. Bir büyünün etkisi altında olma olasılığı yüksek olsa bile, bu anı benimle sonsuza kadar kalacaktı.

Ama labirentten sağ çıkabilmek için kullanabileceğim her yardıma açıktım, kılıç kullanmayı tam olarak bilmesem bile. Yanlışlıkla kendi uzuvlarımdan birini kesmemeyi umuyordum sadece.

"Teşekkürler," dedim, ve kılıcı almak için uzandım.

Kılıç avucuma değdiği anda, içimde, çok derinlerde bir şeyin neşe içinde bağırdığını duydum. Yılan derime kazınmış gibiydi ve kılıç açık bir şekilde daha fazla parlıyordu.

"Seni tanıdı," dedi Nathaniel yavaşça. "Seni bekliyordu."

Kanımda akın gücü hissedebiliyordum, bu güç o kadar derinlerden geliyordu ki sanki yalnızca kılıç onu çıkartabilmişti. Kafamı kaldırdım, Nathaniel nefesini tutmuştu.

"Gözlerin," dedi.

Aynaya döndüm, sihrim açığa çıktığında gözlerimin içinde beliren yıldızlar yerine, bu sefer güneşin yanan kalbini gördüm, Sabahyıldızı'nın ışığını.

"Sanırım Focalor seni gördüğü zaman, Lord Lucifer'ı karşısına alma konusunu bir daha düşünecek," dedi Nathaniel.

"Lucifer'ı boşver," dedim, içimdeki yeni güç savaş için bağırıyordu. "Beni karşısına alma konusunda endişelense daha iyi eder."

15

Nathaniel kılıcın kınını bana giydirdi, böylelikle kılıcı sırtımda taşıyabilecektim. Saldırdığı sırada Nathaniel'ı başkasının kontrol ettiği yönündeki artan şüphelerime karşın, bana dokunduğunda sabit durmam oldukça zordu. İster kendi gücüyle olsun ister başkasının, zarar verme niyetiyle ellerini bana değdiren sonuçta oydu.

İşi bittiğinde -bir sürü özür dilemişti, ben de sürekli nefesimi tutmuştum- kılıcı çıkarma konusunda alıştırma yaptırdı.

"Senden daha iyi kılıç ustaları, kılıçlarını bu şekilde çıkarken kendi boyunlarını kesmiştir," dedi. "Ama oldukça ufak olduğun için sen kılıcı rahatlıkla belinde taşıyamazsın."

Tüm tecrübesizliğime rağmen kılıç her seferinde elime rahatlıkla ve düzgün bir şekilde oturuyordu.

Nathaniel geri çekildi, tatmin olmuştu. "Çağrına cevap veriyor. Bu güzel. Bilinmeyenle yüzleştiğinde sana yardımcı olacak."

Kapı çaldı, gidip açtım. Bir uşak duruyordu.

"Kraliçe Amarantha sizi taht odasında görmek istiyor, Elçi Black."

Nathaniel'a döndüm. "Şov zamanı. Geliyor musun?"

Başını salladı. Yorgun ve üzgün görünüyordu, acı çekiyor gibiydi ve ben bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. "Sabahyıldızı'nın kudreti seninle olsun."

Başımla onayladım, ardından taht odasına kadar uşağı takip ettim.

Neler olacağını tahmin etmeye çalışmak istemiyordum. Nathaniel'ın hediyesi bana biraz da olsa güven vermiştii ama olasılıklar hâlâ pek iç açıcı gözükmüyordu. Labirentten kimsenin sağ çıkamamış olması düşünmemeye çalıştığım bir şeydi.

Saray mensupları ben odaya girdiğimde toplandı. Kurtlar Amarantha'nın tahtının yakınında, kalabalığın önünde duruyorlardı. Wade oldukça sıkkın görünüyordu, Jude sanki nasıl hissedeceğine emin değilmiş gibi kaşlarını çatmıştı ve James... Gözlerinde garip, neredeyse kana susamış bir ışık vardı.

Kurtların duygularını düşünecek vaktim yoktu. Kendi derdim bana yetiyordu.

Odayı geçtim, ben geçerken konukların fısıldadıklarını duydum.

"Gözlerini görüyor musun?"

"O kılıcı nereden bulmuş?"

Focalor ve Antares, Amarantha'nın tahtının önünde durmuşlardı ve ikisi de ben yaklaşırken beni izliyordu. Focalor gözlerimi gördüğünde çenesini sıktı ve bir anlığına iblisin gözlerinin içinde korkuyu gördüğümü düşündüm. Antares benim tarafımdan bir tehdide endişelenmeyecek kadar aptaldı. Acınacak bir halde istekli görünüyordu.

J.B. ve Beezle'ın biraz da olsa kenardan izlediklerini gördüm. Beezle J.B.'nin omzunda dinleniyordu ve onu görünce

içimde ani bir sızı hissettim. Beezle asla benden başkasının omzuna konmazdı. J.B. ise hastaymış gibi görünüyordu.

Amarantha beni görünce memnuniyetle ellerini çırptı. Önceden üzerine giydiği şeffaf bez parçasından başka giyecek bir şey bulabildiğini görünce ben de mutlu olmuştum, yine de elbisesinin kısa kesimi hayal gücüne pek ihtiyaç bırakmıyordu.

Gabriel görünürde yoktu. Amarantha'ya karşı çıktığı için cezalandırılıp cezalandırılmadığını merak ettim ya da belki de sadece ben labirente girmeden önce etrafta olmamasını istemişlerdi.

"Elçi Black, size memnuniyetle bildiririm ki Lord Focalor, labirentte size karşı mücadele etmeyi kabul etti. Temsilcisi Antares labirente sizinle birlikte girecek."

"Ne büyük sürpriz," diye mırıldandım.

"Kurallar şöyledir," diye devam etti Amarantha. "Elçi Black labirente doğu kanadından girecek. Antares ap Azazel ise tamı tamına aynı saniye içinde batı kanadından giriş yapacak. Köle Gabriel ap Ramuell labirentin ortasında tutuluyor. Köleye ilk kim ulaşırsa, ödül olarak ona sahip olur. Başarılı bir şekilde ödülünüzle döndüğünüzde, kazanan kortla anlaşma sağlamak için görüşmelere başlayacağım. Bu kurallar iki taraf için de uygun mudur?"

Focalor başıyla onayladı. "Sizinle bir anlaşma sağlamayı dört gözle bekliyorum leydim."

Demek Focalor güvenini geri kazanmıştı. Belli ki az da olsa içimde büyüyen Lucifer'ın gücü onu endişelendirmeye yetmiyordu.

"Bu kurallar sizin için de uygun mu, Elçi Black?" dedi Amarantha.

"Benim kendime ait bir koşulum var," dedim.

Göz ucuyla J.B.'nin öfke içinde gözlerini kapattığını gördüm. Evet, bir şeyi istemeden onu elde edemezdim ve labirentten Gabriel ile birlikte sağ olarak çıkabilsem bile, uğraşılması gereken bir Focalor sorunu kalacaktı. En azından bu yarışmayı Gabriel'den fazlasıyla sonuçlanacak bir yarışmaya çevirebilirdim. Eğer iblis ayaklanmasını durdurabilirsem, bu çekeceğim her türlü acıya değecekti.

Focalor'a döndüm, tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu. Sanki, "Dinliyorum," der gibiydi.

"Eğer Gabriel'i Antares'ten önce bulup buraya geri dönersem, Lucifer'a karşı olan nefretini bitireceksin."

Focalor gözlerini kıstı. "Lucifer'a karşı olan nefretim uzun zamandır devam eden ve geniş kapsamlu bir konu. Ne diye ona karşı olan haklı iddiamdan vaz geçeyim ki?"

"Eğer senin kortundan bir temsilci, onun kortundan bir temsilci tarafından alt edilirse, -veya tam tersi- bu daha fazla kan dökmeden krallığın kanunlarını yerine getirmek için yeterli değil mi?"

Focalor bana dişlerini gösterdi. "Kan dökülmesinin benim kaçındığım bir şey olduğunu ima ediyorsun."

"Kabul ediyor musun etmiyor musun?" dedim sabırsızlıkla. "Nasıl olsa kaybedeceğimi düşünmüyor musun? Eğer Antares buraya ilk dönerse, Lucifer'a istediğin kadar kızgın olabilirsin."

Düşünceli görünüyordu. "Bunun olması çok düşük bir ihtimal ama önce sen gelirsen?"

"O zaman kortuna geri dönersin, Lucifer'dan özür dilersin ve seni dünyadan uçurarak yollamaması için dua edersin."

"Bu pek de çekici bir seçenek değil," dedi Focalor.

"Mızmızlanmayı bırakıp biraz erkek gibi davranır mısın?" dedim, labirente girmeye sabırsızlanıyordum. Bunu bir an önce bitirmek istiyordum. "Evet mi hayır mı?"

Focalor bir an daha düşündü, tüm seçenekleri tartıyor gibiydi. Labirentten gerçekten kurtulabilmemin olasılıklarını hesapladığını görebiliyordum.

"Pekâlâ," dedi.

"Siz de tanık oldunuz, Kraliçe Amarantha," dedim resmî bir şekilde. "Eğer labirentte onun temsilcisini mağlup edersem, Focalor Lucifer'a olan nefretini bitirecek ve evine dönecek."

Amarantha gibi, Focalor da herhangi bir şeyi kabul ederdi, çünkü hiç şansım olmadığını düşünüyordu. Ama yine, Beezle da bir şansım olmadığını düşünüyordu. Genelde benim en büyük amigom oydu, bu yüzden belki de onlar haklı, ben haksızdım.

Amarantha başıyla onay verdi. "Ve sen de tüm kuralları kabul ediyorsun?"

"Evet," dedim.

"O hâlde başlayalım," dedi, ve Violet'e işaret yaptı. "Girişe kadar Violet'i izleyebilirsiniz, Elçi. Antares ap Azazel, siz de Narke'ı izleyebilirsiniz."

Orman savaşçılarından biri Antares'i girişe götürmek için ileri bir adım attı. Violet de ana kapıların dışına doğru onu izlememi işaret etti.

Beezle ve J.B.'ye baktım ama ikisi de başka yere bakıyorlardı. Tamam, işte bu canımı acıtmıştı. Öleceğimi düşünüyorlarsa bile en azından hoşça kal demeyi düşünebilirlerdi.

Tahta sırtımı döndüm ve kıyametime doğru Violet'i takip etmeye başladım.

Violet avluda tek kelime etmeden ormana doğru ilerliyordu. Kalın ve sarkan dallar arasından benim mikroskopla bile göremeyeceğim bir patika buldu. Bir diyalog başlatmaya çalışmadı, ben de nazik davranmaya çalışmak için fazlasıyla meşguldüm.

Yaklaşık yirmi dakikalık bir yürüyüşten sonra bir anda açıklık bir alana çıktık, labirent karşımızda duruyordu.

Devasa bir taştan duvar önümüzde yükseliyor, zayıf kış güneşini kapatıyordu. Duvar devasa yaprakları olan garip gri-yeşil sarmaşıklarla kaplanmıştı. Ben bakarken, sarmaşıklar duvarın üzerinde bir yılan gibi hareket etti. J.B. haklıydı. Labirent canlı bir varlıktı ve biz önünde dururken içinden zayıf nabızlı bir enerji dışarı vuruyordu: kör bir hayvanın sağa sola savrulan kolları gibi.

Nabız beni ayak parmak ucumdan saçımın tepesine kadar yokladı, elimde olmadan rahatsızca titredim. Deşifre olmuş gibi hissediyordum, sanki göğsüm soyulmuştu ve atan kalbim dışarıdan görülebiliyordu.

Bir an sonra labirentin duvarında bir açıklık belirdi. İçerisi karanlık ve hareketliydi, kapının eşiğinden bir adım uzağını dahi göremiyordum.

İleri bir adım attım. "Tamam, sanırım burası benim ineceğim durak."

Violet cevap vermedi. Dönüp baktım ve çoktan ormanın içinde kaybolmuş olduğunu gördüm.

J.B. ondan daha iyisini bulabilirdi. Cidden.

"Ve ben de geri döndüğümde bunu onu söyleyeceğim," dedim.

Ardından derin bir nefes aldım, Gabriel'i düşündüm ve labirente adımımı attım.

Kapı arkamdan kapandı, beni zifiri karanlığın içinde bıraktı. Labirentin üstü bile kapatılmıştı.

Sol elimle ufak mavi bir Alev Topu yarattım, böylelikle labirentte önümü aydınlatabilirdim, ve sağ elimle de kılıcımı kınından çıkardım. Avuç içimdeki yılan derimi hafifçe dürttü, tıpkı bir köpeğin burnunun sevecen dokunuşu gibiydi. Neredeyse yanımda bir arkadaşım varmış gibi hissediyordum.

Alev Topu'nu kendimden ilerde tuttum ve gidilebilecek iki yönü de kontrol ettim. İkisi arasında belli bir fark yoktu, ben de Orta Çağ'dan kalma labirent numarasını yeniden kullanmaya karar vererek mümkün olan her fırsatta sağa dönmeye karar verdim.

Önümde ışık saçan bir Alev Topu'yla ilerlemeye başladım. Nefesim kulağıma çok gürültülü geliyordu. Karanlık her yanımı sarmış gibiydi, omuzlarımı okşuyor, parmak uçlarımdan süzülerek boynuma geliyordu.

"Korkma," dedim kendi kendime, sesim koridor boyunca yankı yaptı, oldukça ürkütücüydü.

Biraz daha ışık olsaydı herhangi bir şeyle yüzleşebilirdim. Tüm bu karanlık beni içine almıştı ve daha yalnızca bir kaç saniyedir labirentteydim. Bu şeyin uzunluğu ne kadardı? Daha ne kadar gitmem gerekiyordu? Kısa bir mesafe kalmış olamazdı, yoksa yarışmanın bir anlamı olmazdı. Elimdeki kılıç bana ufak, arkadaşça bir dokunuş daha yaptı ve ben de isteyerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Henüz bir şeyle karşılaşmamışken paniklemenin hiç anlamı yoktu.

Antares'i ve ne kadar ilerleme kaydetmiş olabileceğini düşünmemeye çalıştım. İblislerin de kâbusları olur muydu? Labirentin merkezine yapacağı yolculukta tam olarak nasıl bir korkusuyla karşılaşacaktı?

Tünel iki sapağa ayrılarak bitti, ben de sağa döndüm. Daha iyi bir planım yoktu. Keşke Beezle burada olup bir aptal gibi davrandığımı söyleseydi. Bana veda bile etmemesinin beni ne kadar incittiğini düşünmemeye çalıştım. Annemle geçirdiğim süre, Beezle'la geçirdiğim süreden daha kısaydı.

Birkaç dakika daha yürüdükten sonra, labirentin beni sahte bir güvenlik hissine sürüklemeye çalıştığını fark ettim. Bastıran karanlıktan başka bir şeyle yüzleşmem gerekmemişti ve bunu aşırı derecede düşünmediğim zamanlarda pek de sorun olmuyordu. Kılıcın cana yakın hissi yardımcı oluyordu.

Ardından karanlığın içinden bir örümcek fırladı.

Ormanda olduğu gibi bunda da hiçbir uyarı gelmemişti, ne kıskaçlarının çıtlama sesi ne de yerde hissedebileceğim bir gümbürtü. Yalnızca kırmızı gözlerinin parıltısı ve bana doğru yaklaşırken açtığı ağzımdan çıkan sessiz çığlığı vardı. Üzerime bastırmalarından bir saniye önce kıllı bacaklarını görebildim ve yere düştüm, beni kavramaması için yuvarlandım. Avucumdaki Alev Topu sönmüştü.

Dizlerimin üstüne basarak yerde durdum ve hiçbir şey göremediğim hâlde kılıcımı karanlığa doğru savurdum. Kılıç katı bir şeye çarptı, deriyi ve çıtırdayan bir şeyleri kestiğini hissettim. Örümcek bağırdı, nefesi kan ve çürümüş et kokuyordu.

Ayağa kalktım ve örümcekten kaçabilmek için koşmaya başladım. Arkamdan gelen sesini duyabiliyordum, dar duvarlara çarparak ilerliyordu. Bacaklarından bir tanesini kesmiştim.

Eğer bir tane daha Alev Topu yaratırsam örümceğin beni bulmasını kolaylaştırmış olacaktım. Karanlıkta görüş açısının benden daha iyi olduğuna emindim ama bir neon tabelası gibi kendimi aydınlatarak ona beni bulması konusunda yar-

dımcı olmayacaktım. Tek elimle kılıcımı kavradım ve diğer elimi önüme doğru uzatarak duvarlara çarpmadan ilerlemeye çalıştım.

Boştaki elim taşı ve sarmaşıkları kavrıyordu. Örümcek hâlâ birkaç metre arkamdaydı, labirentin dar koridorlarında ilerlemeye çalışıyordu. Umarım bir yerde sıkışıp kalırdı.

Sağa döndüm ve döner dönmez arkamdan gelen sesler kesildi. Örümcek mi vazgeçmişti yoksa labirent onu geri mi almıştı? Işık yakmaya cesaret etmem mi gerekiyordu?

Bir anlık tereddütten sonra risk alıp Alev Topu yaratmanın en doğrusu olacağma karar verdim, neler olup bittiğini bilmem gerekiyordu. Alev Topu'nu yarattım ve dikkatlice köşeden baktım.

Tam o an örümcek bana arkamdan saldırdı.

Bir an bunun hiç âdil olmadığını düşündüm, ardından örümcek kıskaçlarıyla sağ bacağımı kavradı. Sivri pençesi derimi kesip beni sağa sola savururken acı içinde çığlık attım, beni koridorun yan duvarına çarpmıştı.

Kılıç avucumun içinde o kadar ısınmıştı ki neredeyse sıcaklığından tutamayacaktım. Kılıcın ışığının tıpkı güneş gibi koridoru aydınlattığını zar zor fark edebildim. Örümcek acı içinde bağırdı ve beni yere bıraktı, geriye doğru çekildi.

Dönüp baktığımda dev vücudunun izin verdiği ölçüde çabuk bir şekilde koridordan çekildiğini gördüm. Kaçmasına ve yeniden arkamdan dolanmasına izin vermeyecektim. Ayağa kalktım, sağ bacağımdan kan boşalıyordu.

Kılıcın sıcaklığı derimi kavuruyordu. Ben yarı insandım; vücudum güneşe dayanıklı değildi. Ama kabzayı olabildiğince sıkı bir şekilde tuttum ve kılıcı yukarı kaldırdım. Örümcek ışıktan kaçıyordu.

Sihrimi ve direncimi, kalptaşımdan destek alarak topladım tüm gücümle dışarı fırlattım. Bu Ramuell'i yok eden sihirdi, içimden akıp gitmesine izin vermiştim.

Büyü örümceğin çirkin suratına çarptı, moleküllerine kadar yanarken tatmin olmuş bir ifadeyle izledim.

Duvara yaslandım, ter içinde kalmıştım. Bacağımdan yere kan damlıyor, ayakkabılarımın kaymasına neden oluyordu. Yere çöktüm çünkü oturmak acı içinde debelenmekten daha kolaydı.

Kılıç geceliğin parıldayan Vegas gibiydi. Ona baktım. "Bunu daha önce yapabilirdin, biliyorsun, karanlıktan ödümün koptuğu sırada."

Ufak biraz nabız bana cevap verdi, sanki, "İstediğini bilmiyordum," der gibiydi.

Pantolonumun sağ bacağından kalanlarının arasından yaralarımı inceledim. Örümceğin kıskaçlarını batırdığı yerdeki kesikler son derece derindi. Kan ağır ağır akıyordu, bu iyi bir şeydi çünkü bu yakın bir zamanda kan kaybından bayılmayacağımı gösteriyordu. Ama yanımda da ilk yardım çantası taşıdığım söylenemezdi.

Kılıç bana göz kırptı ve bir şekilde ne söylemek istediğini anladım. Kılıcı yaraya doğru hafifçe bastırdım, ve ardından avazım çıktığı kadar bağırdım, çünkü canım çok fazla yanmıştı. Ama kılıcı çektiğimde yara dağlanmıştı. Yaranın diğer kısmına da aynı şekilde bastırmam gerekiyordu. Gelen acıyı bilince işler yalnızca daha da kötü oluyordu.

"Gabriel beni iyileştirdiğinde çok daha nazik bir şekilde yapıyor," diye mırıldandım. "Genelde içinde bir öpücük de oluyor."

Eğer sahip olsa kılıcın omuz silkeceğini düşündüm.

"Şimdi de bir silaha insanmış gibi davranıyorum," dedim. "Eğer bu şekilde devam edersem, tüm bunlar bitmeden düğmelerimle de konuşmaya başlarım."

Yavaşça ayağa kalktım ve bacağımı denedim. Çok canım yanıyordu ve kaslar hâlâ zarar görmüş hâldeydi ama yara kapanmıştı. Ama labirentin benim için daha fazla sürprizi olduğuna emindim, sona yaklaşmış olmadığıma da. İlerlemeye başladım.

En azından bu sefer kılıç bana ışık sağlıyordu, böylece iblisleri bana saldırmalarından önce görebilmiştim.

Duvarlardan ve tavandan sürünerek geldiler, arayış içinde olan uzuvlar, dışarı taşan diller ve ustura gibi keskin pençeler sürüsü. Bazıları ufak bazıları büyüktü; bazıları sürünüyor bazıları yürüyordu. Her tarafları kamçı izleri ve yanıklarla doluydu. Kimisi tıslıyor, kimisi salyasını siliyor, kimisi dişlerini birbirine vuruyordu. Hepsinin kısık sarı gözleri bana odaklanmıştı.

O kadar kalabalıklardı ki ne yapmam gerektiğini düşünecek vaktim yoktu. Bir elimle büyü kullanmaya diğer elimle de kılıcımı savurmaya başladım. İblis kanı ellerime bulaştı, salyaları kollarımı yakıyordu. Ayaklarımın altında yuvarlanan kafalarını ve bileklerimi tutmaya çalışan pençeli ellerini görebiliyordum. Tekmeledim, ittim, savuşturdum, sihrimi fırlattım, güvenliği açık unutulmuş bir tüfek gibiydim. Kılıcı tutan elim benim kontrolüm ve kabiliyetim dışında, Lucifer'ın isteği ve kabiliyetiyle hareket ediyordu.

Ne kadar süre iblislerle savaştım veya kaç tanesini öldürdüm, bilmiyordum. Sonradan fark ettim ki arkamda yüzlerce ceset vardı ve yeniden yalnız kalmıştım.

Ölü iblislerin üzerinden atlayarak ilerledim, sağ ayağım beni zorluyordu. Kanatlarımı çağırmaya çalıştım ama işe ya-

ramadı. Labirent sihrimi kullanmama izin veriyordu ama bir dereceye kadar. Sanırım kanatlarım işleri oldukça kolaylaştırırdı. Labirentin Antares'e de aynı dezavantajı vermesini umdum.

Bir kaç koridor boyunca kimseye rastlamadan ilerledim. İblis savaş alanından çıktığımdan emin olunca durup yaralarıma baktım.

Dirseğimin etrafı iblis salyasından dolayı bir kaç yerden yanmıştı. Parçalanmış kumaşın altından gözüken, kollarımın ve ellerimin üzerindeki uzun, parıldayan şeritler. Bir tanesi sol bacağımı başarılı bir şekilde kavrayıp kotumu diz bölgesine kadar yırtmıştı. Aynı zamanda uzun ama basit bir kesik açmıştı.

Parçalanmış kıyafetlerim koruyucu olmaktan çok sinirimi bozmaya başlamıştı, ben de dökülüp sallanan bölgeleri keserek kopardım. Çok sevdiğim ayakkabılarıma baktım, o kadar fazla iblis kanına bulanmışlardı ki herhâlde onları atmam gerekecekti. Tabii eğer sağ kalmayı başarabilirsem.

Kılıcı tutan elim ağrımaya, kılıcın kendisi de ağırlaşmaya başlamıştı, çünkü savaş adrenalini bitmişti. Labirent beni her an şaşırtabileceği için kılıcı yerine koymaya korkuyordum ama artık taşımak için çok ağırdı. Kılıcı kınına taktım, yanımdan yavaşça sallanıyordu.

Biraz yorgunluk ve aynı zamanda heyecan hissetmeye başlamıştım. Son yirmi dört saat içinde bir kaç parça gofret ve biraz bademden başka bir şey yememiştim ve aşırı stres atlında çok fazla zaman harcamıştım. Yalnızca bir süreliğine gözlerimi kapatıp dinlenmek istiyordum. Eğer birazcık uyuyabilseydim, daha iyi hissedecektim.

Ama labirent zayıflığı hissetti, ve tam da o anda Antares köşeyi döndü.

"Hâlâ hayatta mısın, ufak kardeşim?" diye tısladı Antares.

Tamamıyla yarasız görünüyordu. *Haksızlık*, diye düşündüm Amarantha'nın sadist oyuncağının içine girdiğimden beri ikinci kez. Neden o savaşmaya hazır bir hâldeyken benim ayağa kalkacak hâlim bile yoktu?

Düşük bir konumda olsam bile Antares'e asla güçsüzlüğü göstermemeliydim. "Yolunu mu kaybettin, *ufak* kardeşim?" dedim, ve kılıcımı çıkararak saldırmaya hazır bir şekilde bekledim. "Şimdiye kadar Focalor'a doğru ağlayarak kaçarsın diye bekliyordum."

Antares yalnızca gülümsedi ve yakınıma geldi. Sihrimi çağırdım ama hiçbir şey olmamıştı. Bu, kendimi çok fazla yorup gücümü tek seferde aşırı bir şekilde kullandığımda hissettiğim şeyle aynı değildi. İblislerin devamlı saldırısına rağmen, sihrimin zayıfladığını hiç hissetmemiştim.

Bu farklıydı. Sanki sihir içimden çekip gitmişti, sanki hiç orada bulunmamış gibi. Ama bu mümkün değildi. Lucifer'ın kılıcıyla gelen yeni güçler olmasa bile, hâlâ Elçi sihrime sahiptim.

Ardından anladım. Labirent gücümü benden almıştı. J.B. labirentin en büyük kâbuslarımı bulacağını söylemişti ve Antares'in karşısında sihirden yoksun bir hâlde kalmak, kesinlikle bu tanıma uyuyordu.

"Bir şey mi arıyorsun, kız kardeşim?" diye sordu Antares ve tam da o sırada başka bir şeyin daha farkına vardım. Karşımdaki gerçek Antares değildi. Bu labirentin zihnimi kullanarak bana karşı kullandığı bir gösteriydi.

"Evet, kafanı bir tepsinin üzerinde arıyorum," diye cevabı yapıştırdım. Yorgun ve yaralı bir durumda olsam bile dilim her zaman yardımıma hazırdı.

"Gel ve al öyleyse," diye çıkıştı Antares, tek parmağıyla beni kendine çağırarak.

Kılıcımı iki elimle havaya kaldırarak ona doğru ilerledim. Ne yapmayı planladığımı bilmiyordum ama ben daha yaklaşamadan Antares bacaklarımı yerden keserek beni düşürdü. Sırt üstü o kadar sert bir şekilde yere düştüm ki bir an başımın etrafında dönen yıldızları görebildim.

Antares Lucifer'm kılıcını elimden aldı ve öteye fırlattı. Hâlâ koridoru aydınlatıyordu ama parlaklığı benden uzaklaştığı için azalmıştı. Ayağa kalkmaya ve uzaklaşmaya çalıştım ama Antares karnıma tekmeyi yapıştırdı.

Onunla ilk kez karşılaştığım zamanki gibiydi, onun iblis olduğunu bilmeden önce, onun kardeşim olduğunu veya benim Azazel'in kızı olduğumu bilmemden önceki gibi. Beni öldüresiye dövmüştü ve beni kurtaran tek şey Gabriel'in sihri olmuştu.

Ama Gabriel şu an burada değildi ve ben de onunla ilk kez karşılaştığım zamanki kadar güçsüzdüm. Ellerimi yukarı kaldırdım, Antares'in acımasız tekmelerinden kendimi korumaya çalışıyordum ama o kadar yorgundum ve yara almıştım ki tek yapabildiğim amaçsızca yuvarlanmak oldu. Kaburgalarıma bir tekme daha geçirdi, öksürdüm, ağzıma kan tadı geldi.

Beni öldürecek, diye düşündüm.

Midemin üstüne yattım, emeklemeye çalışacaktım. Antares arkamdan gülüyordu.

"Sevgili vârisinle ilgili şimdi ne düşünüyorsun, Baba?" diye sordu.

Başımı kaldırdım ve yorgun gözlerle iki figürün daha koridorun ilerisinde durduğunu gördüm. Odaklanabilmek için

gözlerimi kırptım ve annem ile babamın somurtan suratlarını gördüm.

"Ona bu kadar fazla değer vermemeliydim," dedi Azazel. "Seni seçmeliydim, oğlum."

Antares güldü, beni sırtımdan kavradı ve çevirdi. Suratıma yumruk atmaya başladı, burnumun kırıldığını hissedebiliyordum. Kan bir anda akmaya başlamıştı.

"Bu kadar zayıf bir kız evlatla seni sıktığım için üzgünüm," dedi Katherine Azazel'e.

"Anne?" dedim güçsüzce. "Anne, bana yardım et."

"Yardım mı edeyim?" diye bağırdı Katherine. "Seni hiç doğurmamalıydım. Eğer sen olmasaydın, tüm ömrümü Azazel'le geçirebilirdim."

Onun annem olmadığını biliyordum. Annem ölmüştü. Labirent direncimi kırmaya çalışıyordu. Ama yine de annemin yüzü ve annemin sesinden böyle şeyler duymak üzüntü veriyordu.

"Kimse sana yardım edemeyecek, küçük kız," dedi Antares ve pençeleriyle boğazımı kavradı.

"Yardım edin," dedim, elimi uzatarak.

Antares gözünü bile kırpmadan Lucifer'ın kılıcı avucumda belirmişti. Düşünmeden kılıcı savurdum ve kafasını omuzlarından ayırdım.

Antares öldüğü sırada yere düştüm. Karnımın üstüne döndüm, kendi kanımı yutuyordum. Öksürerek boğazımdaki biriken kanı tükürmeye çalıştım. Beynime yeniden oksijen gittiğini hissedebiliyordum.

Yerde uzandım, labirentin serin taşı terlemiş suratıma bastırıyordu. Eğer daha önce vücudumun her bir noktası ağrımış olsaydı bile, şimdiki en az üç kat daha kötüydü. Eğer

Antares kaburgalarımdan birini kırmadıysa bu mucize olurdu.

Elimde kılıcın sağladığı ufak bir nabız hissettim.

"Kalkıyorum," dedim.

Hareket etmeyince nabız yeniden attı.

"Kalkıyorum," diye tekrarladım, bu sefer kendimi yukarı doğru zorla itmiştim. Nefes almak bile zor geliyordu. Evet, Antares'in kaburgalarımdan bir kaçım kırdığına emin olmuştum.

İçimde yeniden ufak bir kibrit alevinin yükseldiğini hissettim. Labirent bana sihrimi geri vermişti. Tanrı'm, şükürler olsun.

Kılıç yeniden yokladı, bu sefer daha aceleciydi.

"Ne oldu?" dedim yorgun bir şekilde, ayağa kalkabilmek için duvardan destek almıştım.

Orada duruyordum, gözlerim yarı açıktı, kılıç âdeta öfkeyle nefes alıyordu ki koridora Ramuell girdi.

16

Gülmeye başladım, sesim biraz deli gibi çıkmıştı. "Elbette ki sen olacaktın."

Ramuell sırıttı. Dişleri onu öldürmeden önceki hâlinden de sivri görünüyordu.

"Hâlâ düşmedin mi, ufak Elçi?" diye sordu Ramuell ve bir şekilde konuşanın o değil de labirent olduğunu hissedebildim.

Duvardan uzaklaştım ve kollarımı açarak labirentin açtığı yaraları gösterdim. "Yaralandım, ama düşmedim."

"Zamanında senden daha güçlü varlıkları alt etmeyi başardım," dedi labirent Ramuell'in sesiyle.

Gözlerimi kıstım. "Ve senden daha kuvvetli varlıklar beni fazlasıyla küçümsedi."

Labirent güldü, uzun ve kötücül bir kahkahaydı. "Göreceğiz. Basit bir insan tarafından yere serilmeyeceğim."

Kılıç bir kez daha nabız gibi attı, içimdeki sihir de yükselerek âdeta onun çağrısına cevap verdi. Ramuell'e bakarak gülümsedim ve Antares'in bana söylediği sözleri ona tekrarladım.

"Gel ve al öyleyse," dedim.

Ramuell yeniden güldü, ve o güldükçe Nephilim biçimi yavaşça kayboldu. "Alacağım, ufak Elçi. Alacağım."

Bekledim, hazırlandım, ama Ramuell'in şekli yeniden belirmedi. "Yalnızca çırak olmalı."

İlerlemeye başladım, fazlasıyla korku içinde olduğumu düşünmemeye çalışıyordum. Gabriel keşke bana meleklerin yaptıkları gibi şifa vermenin yolunu öğretseydi. Elbette, labirent herhâlde bu yeteneğimi benden alırdı, bu yüzden bunu dilemenin hiçbir anlamı yoktu.

"Köpeğin duası kabul olsaydı gökten kemik yağardı," dedim. Bunu eskiden annem söylerdi. Düşündüğünde oldukça fazla anlam içeren cümlelerden biriydi ama söylemesi biraz garipti.

"Tamam, işte şimdi saçmalamaya başladın," dedim seslice.

Labirentin sessizliği beni içine çekiyordu. Beezle ile sürekli olarak bir diyalog içinde olmanın ne kadar önemli olduğunu hiçbir zaman fark etmemiştim. Arkadaş canlısı bir dost gibi kılıcım olsa da, konuşma kısmında sınıfta kaldığını söyleyebilirdim.

Bir süre boyunca yalnızca yürüdüm, ayaklarım beni sürüklüyordu, boştaki elim kırılan kaburgamı tutuyordu. Kılıçtan yayılan devamlı güneş ışığı, karanlıktan karşıma bir anda bir şeylerin fırlamasını engelliyordu. Dönebildiğim her fırsatta sağa döndüm ve Gabriel'e yaklaşmayı umdum.

Yaklaştığını duymamıştım. Bir anda köşeyi döner dönmez karşıma Nathaniel çıktı, oldukça sinirli görünüyordu. Sihrim yeniden yok olmuştu, ani bir panik yaşamıştım. Tüm sahip olduğum şey kılıçtı.

Ardından kılıç bana ihanet etti.

Nathaniel elini uzattı ve kılıç benim kavrayışımdan kurtulup onun parmaklarının arasına süzüldü.

"Sanırım bu bana ait," dedi. "Senin gibi."

Bana doğru gelmeye başladı, donakalmıştım. Yüzünden niyetinin ne olduğunu anlayabiliyordum. Ellerimi uzattım ama ne kılıcım ne de sihrim vardı. Bu sefer oldukça acımasızdı, ben de onu durdurabilecek güce sahip değildim.

İşini bitirip ayağa kalktığında, ruhumdan bir şeylerin kopmuş olduğunu hissettim.

"Giyin," dedi.

Kıyafetlerimin parçalarından kalanları üzerime geçirdim, gözlerimden akan yaşlara bir türlü engel olamıyordum. Bileklerimi kavradı beni kelepçeledi.

"Artık bana aitsin," dedi ve beni ayağa kaldırdı.

Gabriel önümüzde duruyordu, gözlerinde memnun bir ifade vardı. Benden iğreniyordu ve Nathaniel'ın yaptığı şeyi gördüğünden emindim.

"Gabriel," dedim, onu doğru uzandım, ellerim bağlıydı. "Gabriel, yardım et."

Yüzüme tükürdü ve arkasını dönüp ilerledi. Amarantha onu bekliyordu, o da istekli bir şekilde onun kollarına gitti.

Acı ve üzüntü içinde bağırdım, içimdeki tüm dağınık parçalar yavaş yavaş parçalanıp organlarıma batıyor gibiydi. "Gabriel, Gabriel hayır! Gabriel, BENİ BIRAKMA!"

Nathaniel kelepçelerimden tutup beni bir hayvanı çekermiş gibi çekti. "Bundan sonra sonsuza kadar benimsin."

Gabriel köşeden kaybolmuştu. Kılıcın ışığı azalıyor gibiydi, kalbimdeki ışık ise sönüp ölmüştü.

Uzun, kin dolu bir kıkırdama duydum. Ramuell Nathaniel'ın olduğu yerde dikiliyordu.

"Bu yeterli değil mi, minik Elçi?"

Yeterli. Evet, bu yeterliydi. Her zaman çaresiz ve güçsüz olan olmak yetmişti. Uzaylıların dünyasına insan olmaya çalışmak, tek istediğim adamın benden uzaklaşmasını izlemek zorunda olmak yetmişti.

Gabriel sana arkasını dönmezdi, dedi zihnimden gelen bir ses.

Döndü. Her zaman dönüyor.

Hayır, eğer ona ihtiyacın olsaydı sana arkasını dönmezdi. Seni Nathaniel'le, tehlikede bırakmazdı. Asla Amarantha'ya gitmezdi.

Beni terk etmezdi. Beezle'a böyle söylemiştim. Beni terk etmezdi.

"O beni terk etmezdi," dedim seslice, ve bileklerimi açtım. Kelepçeler kırıldı ve yere düştü. Kılıç bir anda elime döndü.

Nathaniel'ın şaşırmış suratına bakıp, gerçek Nathaniel'ın vermiş olduğu kılıcı ona doğru savurdum. Kafasının kopup tüm koridor boyunca yuvarlanmasını izlemek beni tatmin etmedi diyemezdim, bu yalnızca labirentin bir kuklası olsa da. Bir kere yok ettiğim gözlere yeniden bakarken sihrimin içimde bir kez daha yükseldiğini hissettim.

Nathaniel'ı yok etmiştim. Ramuell'i öldürmüştüm. *Hayatta kalmıştım.* Güçsüz biri değildim.

Labirent-Ramuell ben ilerlerken şaşkınlıkla bakıyordum. Nephilim benden bir adım geriledi, o an labirentin beni asla yenemeyeceğini anladım.

"Beni düşüremeyeceksin," dedim, öfkem acıyı yok ediyor, beni güçlendiriyordu. "Beni düşüremeyeceksin, çünkü senin gerçek olmadığını biliyorum."

"Gerçek değil mi?" dedi labirent. "Yaraların gerçek değil mi, kırık kemiklerin? Zerachiel'ın oğlu tarafından kirletilmedin mi?"

"Hayır," dedim, bunu söylerken kırık kaburgam yerine oturmuştu, topallayan bacağıma yeniden güç gelmişti, kesiklerim, yanıklarım ve yaralarım iyileşmeye başlamıştı. İçimdeki kırılan tüm parçalar yeniden bütünleşmişti.

"Bunlar yaşanmadı," dedim. Labirentin önünde tüm kalbim ve tüm bedenimle tek parça hâlinde duruyordum. Eğer karanlığın veya korkunun en ufak bir parçası içimde kalmışsa bile, labirent onu asla bulamayacaktı. "Elinden gelenin en iyisini yap. Beni asla, asla, asla yenemeyeceksin."

Labirent bana Ramuell'in gözlerinden kuşku içinde bakıyordu. "Senin kara düşük bir yaratık tarafından alt edileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Evet, şey, insanların bana karşı olan beklentilerini karşılamama gibi bir huyum var," dedim.

Labirent kısa bir kahkaha attı. "Lucifer'ın iradesi senin içinde oldukça güçlü. Bunu görmeliydim."

"Bu Lucifer'ın iradesi değil," dedim. "Benim. Şimdi, daha fazla dans etmeyeceksek, bana Gabriel'i ver."

Ramuell karşımda eğildi. "Nasıl isterseniz, leydim."

İçinde bulunduğumuz koridor yavaşça aydınlandı, labirentin yok olduğunu fark ettim. Duvarlar ve tavan, etraf Amarantha'nın ormanına ait ağaçlarla çevrili açık, kayalıklı bir araziye dönüşene kadar yavaşça yok oldu. Kayaların ortasında bir kafes vardı, içinde de Gabriel, şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Ona doğru ilerledim.

"Yıllardır oyun oynamaktan bu kadar keyif almamıştım," dedi labirent arkamdan.

Cevap verdiğim sırada arkamı dönmedim. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

Ramuell'in kahkahası arkamdan yankı yaptı, ardından yavaşça kayboldu. Umrumda değildi. Gözlerim yalnızca Gabriel'i görüyordu.

Kafese yaklaşırken yavaşladım. Gabriel tam ortada oturuyor, demirlerden uzakta duruyordu. Kalçasının üzerine çökmüştü, hâlâ Amarantha'nın giydirdiği saçma peştamalı giyiyordu. Ona taktığı kelepçelerin altından bileklerindeki yanık izleri görülebiliyordu. Oldukça bitkin görünüyordu ama gözlerinde, Amarantha'nın taht odasına ilk girdiğinde görmediğim bir şey vardı. Umut.

"Madeline," dedi, sesi farklı çıkmıştı. "Kafes büyülü."

Başımla onayladım. "Doğru. Buraya gelebileceğime dair çok ufak bir ihtimale karşılık Amarantha elbette bunu da kolay yapmayacaktı. Demirlere dokunamıyor musun?"

Başını salladı. Normalde son derece bakımlı olan saçları yağ ve terden yanaklarına kadar düşüyordu.

"Yasaklanmış Diyarlar'da buna benzer bir şey görmüştüm," dedim. "Grigori, Nephilim'i demirlere ne zaman dokunsa son derece büyük acılar çektiği bir kafesin içine koymuştu .

"Dokunduğum zaman bana da aynı oldu," dedi.

Bir dakika boyunca demirleri inceledim, ardından dikkatim kılıca kaydı. "Elbette. Olabildiğince geride dur, Gabriel."

Kılıcı kafesin üstüne doğru savurdum, basit bir şekilde demirleri kesti. Alt taraftan da kestiğim zaman bir kaç demir düştü, bir geçiş imkânı sağladı. Kayalara çarptıkları sırada parıldadılar.

"Dikkatli bir şekilde dışarı çık," dedim.

Gabriel kanatlarını katladı ve demirlerin arasındaki boşluktan geçti. Çıplak ayağı yere değip karşımda durana kadar nefesimi tutmuştum.

Elini yanağıma koydu ve anında dokunuşunu ne kadar özlediğimi fark ettim. Bir anda son bir kaç saatin korkusu, kanı ve yorgunluğu üzerime çökmüştü. Gerçek değildi ama yaşadığım sırada oldukça gerçek gibi duruyordu.

"Gabriel," dedim, ismini ona bakarak söyleyebilmek bile güzeldi.

"Benim için geldin," dedi, nefeslerimiz birbirine değiyordu.

"Elbette geldim," dedim, ardından ihtiyacım olan şeyi bana verdi.

Ayrı kaldığımız uzun aradan sonra dakikalar boyunca öpüştük. Yanaklarıma kadar süzülen göz yaşlarımı eliyle sildi.

"Yanında benimle döndüğün zaman eminim Amarantha şok geçirecek," dedi Gabriel.

"O hâlde gidip onu şok edelim," dedim. "Ve unutturma, fırsat bulduğumda o şıllığa bir tokat geçireceğim. Prensip meselesi."

"Ne kadar da dokunaklı bir sahne," dedi arkamdan gelen bir ses.

Dönüp baktığımda Antares'in birkaç adım ilerde, yorgun bir hâlde durduğunu gördüm. Boynuzlarından birisinin yarısı kesilmişti ve her tarafında kırbaç yaraları vardı. Gözünün altında kötü görünen bir kesikten kan akıyordu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedim. "Nesin sen, yarı hamam böceği mi? Nasıl labirentten çıkmayı başardın?"

"Duvarlar bir anda kayboldu," dedi Antares. "Ben de onu yendiğimi düşündüm."

Hayır, diye düşündüm acı içinde. *Onu ben yendim, sen yalnızca fırsattan istifade ediyorsun.* Görünüşe göre labirent benimle olan eğlencesini henüz bitirmemişti.

"Labirenti alt ettiğime göre, köle ile birlikte döneceğim ve usta Focalor'a gidip onurlandırılmak isteyeceğim," dedi Antares.

Yorgundum, acıkmıştım, ve gerçekten yalnızca eve dönmek istiyordum. Antares ile oyunlar oynayacak havamda değildim.

Daha o düşünemeden bir Alev Topu yarattım ve onu bir ipe çevirdim. İp Antares'i sardı, şaşkınlık içinde bağırmaya başlamıştı. İpi çektim ve onu kafesine yan tarafına yapıştırdım. Antares elektrikli demirlere yapışınca acı içinde çığlık attı.

Bir şekilde kılıcın, az önce kestiği demirleri yeniden bağlayabileceğini biliyordum. Bu yeni bilgi biraz rahatsız ediciydi. Evangeline'in yeniden içimde olması gibiydi. Kılıç ne kadar kullanışlı olursa olsun, omuzlarıma başka bir görevin yüklenmesini istemiyordum.

Kılıcı düşen demirlere doğru salladım ve yerden havalandılar, yeniden kafesi bir bütün hâline getirdiler. Antares daha bağırmayı bırakamadan içerde tutsak kalmıştı.

"Focalor'dan onurlandırılmak mı isteyecektin?" diye sordum.

Antares bana döndü. "Bunu ödeyeceksin, kardeşim."

"Hiç öyle düşünmüyorum. Görüyorsun ya, Azazel'in kortuna ait değilsin. Bu da tüm diğer suçlarına ek olarak seni Lucifer'ın krallığının kanunlarına karşı kullandığı için Focalor'un başım büyük bir belaya sokuyor. Aynı zamanda Azazel'in yerini bilecek olması da onun açısından çok sevindirici."

Kafese doğru eğildim ve Antares'e dişlerimi gösterdim. "Sence babam seni bu hâlde bulduğunda senden memnun kalacak mı?"

Antares gözlerinin içindeki korkuyu saklayamamıştı. "Azazel gelmeden çok önce gitmiş olacağım."

"Göreceğiz. Bu demirler Nephilim'i binlerce yıl tutsak etti."

Demirlere doğru eğildi, dokunmamaya özen gösteriyordu. "Bu kafesten kurtulduğumda, kardeşim, seni..."

"İç organlarımı sökecek, gözlerimi yiyecek, dilimi keseceksin, bla bla bla. Kendine yeni bir tarz bul," dedim.

Ardından ona arkamı döndüm, Gabriel'in elini tuttum ve bağırtılarını duymazdan gelerek uzaklaştık.

Bir süre hiç konuşmadan yürüdük, ardından, "Nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı?" dedim.

Başını salladım. "Gözlerimi bağlayıp beni kafese koydular. Kafes sonradan labirentin merkezine yerleştirildi ve gözlerim açıldı. Eminim Amarantha bunu, sana yardım etmemem için yaptı. Ama, Madeline, kanatlarımız var."

Ona gülümsedim. "Bunu niye unuttuğumu hiç anlamıyorum. Amarantha'nın kalesini gökyüzünden bulmak daha kolay olur."

O da gülümsedi, çekmiş olduğu acılar hâlâ yüzüne yansıyor olsa da gördüğüm en yakışıklı erkekti. Aniden durdu, öksürdü ve ağzına kan geldi. Göğsüne saplanmış oku yeni fark etmiştim.

"Gabriel!" diye bağırdım, yere düşmüştü.

"Tanrı'm," dedim, dizlerimin üzerine çökerek. Bu kadar güçsüz olmasa bu yaranın onun için bir hiç olacağını biliyordum. Ama işkence çekmiş ve günlerce köle olarak kalmıştı, açlıktan da ölmek üzereydi. Ellerimi göğsündeki yaraya koydum. "Ne yapmalıyım?"

"Ok," dedi, tek bir kelimeyi söylerken bile oldukça zorlanmıştı.

"Evet, oku çıkar," dedim. Doğru düşünemediğim açıktı. Okun ucu temiz bir şekilde derisini kesmişti, iki tarafı da kınp oku öyle çıkarmalıydım.

Ama fırsatını bulamadım, çünkü tam o anda bir tren beni ezip geçti. Yeniden.

Devasa ve ağır bir vücut bana çarptı, uçuyordum. Bir ağaca çarparak yere düştüm, başım dönüyordu. Samiel bana doğru ilerledi, Ariell'in yeşil gözleri öfke doluydu. Omzunda bir ok kılıfı taşıyordu. Ayağa kalktım ve pençelerini bana değdirmesine fırsat vermeden bir Alev Topu yolladım. Beni yeniden öldüresiye dövmesine izin vermeyecektim.

Alev Topu ona tam göğsünden çarptı. Cildini yaktığını, berbat bir yanık bıraktığını görebiliyordum. Ama sesini bile çıkarmadı, durmadı. Ellerini yumruk yapmış bir şekilde bana doğru yürümeye devam ediyordu.

Bir Alev Topu daha fırlattım ve yakalanmamak için kaçtım. Basit bir şekilde döndü ve bana doğru inatla gelmeye devam etti. Acı onu etkilemiyor gibi görünüyordu.

Ufak bir panik içimi kapladı. Ardından Gabriel'in yanında düşürdüğüm kılıcımı gördüm. Onu çağırdım, ellerime geldi. Samiel yaklaştığı sırada kılıcı göğsüne doğru savurdum.

Ve o eliyle kılıcı tuttu, avuç içi kesilmişti. Kılıcı bir anda çevirdi ve bana doğru savurdu. Bir aptal gibi darbeye karşı elimi kaldırdım, kılıç sol elimin son iki parmağını kesip kopardı.

Çığlık attım ve acı içinde yüzüne bir Alev Topu fırlattım. Bunu görmezden gelemezdi, kılıcı bir anlığına yere düşürüp gözlerini ovuşturmaya başladı. Hâlâ tek bir ses bile çıkarmamıştı.

"Tamam," dedim, yaralı elimi göğsüme bastırarak. Parmaklarımın olması gereken yerden kanlar fışkırıyordu. Kanatlarımı açıp görünmez oldum.

Orada durup Samiel'in sürekli beni takip etmesine izin vermeyecektim. Sihrim ona karşı bir işe yaramıyordu. Kılıcımı ve elimin bir kısmını almıştı. En iyi şansım Samiel daha ne olup bittiğini anlayamadan Gabriel'i yakalayıp buradan uçup gitmekti.

Ama daha ben kanatlarımı açarken Samiel bileğimi kavradı. Doğru. O ölümsüzdü. Bir insana karşı işleyen görünmezliğime rağmen o beni görebiliyordu. Labirentteki mücadelemden dolayı biraz yorgun düşmüştüm ve fazlasıyla da kan kaybetmiştim.

Bileğimi kavradığı elini sihirle yaktım ama o daha sıkı tuttu. Sanki beni yok etmeye programlanmıştı ve asla durmayacaktı. Asla. Beni yere indirdi ve suratıma ilk karşılaştığımızdaki kararlılığıyla yumruk atmaya başladı.

Ölesiye dayak yerken bir strateji düşünmek oldukça zordu. Ama Antares'i Alev Topu'ndan bir iple sarıp paketlemeyi başarmıştım.

Gücümü, tüm direncimi ve labirentten kurtulmama yardımcı olan tüm arzumu çağırdım. Açıklık alan bir anda güneş ışığıyla parlamaya başladı ve bunun benden geldiğini biliyordum.

Avuç içimden çıkan Alev Topu şeridi Samiel'in kolunu sardı. Tüm vücudunu sarıp dolanana kadar durmadı. İkimiz de yere düştük, gözlerim bir anlığına terden ve kandan dolayı göremez olmuştu, başım dönüyordu.

Yaklaşık bir dakika sonra ayağa kalkmayı başardım, kılıcı aldım ve Samiel'e doğru ilerledim. Yerde oturmuştu, alevden iple sarılmış bir şekilde, öfkeyle bakıyordu.

Eğer onu öldürürsem Lucifer'ın bana sinirleneceğini biliyordum. Amarantha haklıydı, Lucifer kendi nesline karşı fanatik derecesinde bağlıydı. Ama Samiel'i öldürmezsem, o da eninde sonunda bir yolunu bulup başarana kadar peşimi bırakmayacaktı.

Kılıcı kaldırdım, kafasını koparmaya niyetliydim. Beni izledi, gözünü bile kırpmadı, kendi canını kurtarmak için en ufak bir girişimde bulunmadı. Kaybettiği için öfkeliydi ama aynı zamanda yüzünde uysal bir ifade vardı.

O uysallık beni duraksattı, kılıcı indirmeme neden oldu.

Samiel başını salladı, onu öldürmediğim için sinirlenmiş gibiydi. "Ed-by."

"Ed-by mı?" dedim. "O da ne, bir çeşit iblis küfürü mü?"

"Ed-by!" diye bağırdı. "Ed-by, ed-by, ed-by, ed-by!"

Kelimelerinin ritmi bana Yasaklanmış Diyarlar'da Focalor'u ve onu gördüğüm görüntüleri hatırlatmıştı. Ed-by. Düşman.

"Düşman mı?" diye tekrarladım ve ona bakarken tüm parçalar bir anda yerine oturdu.

Samiel acı içinde sessiz kalıyordu. Focalor ile iletişim kurmak için mimik ve el işaretleri kullanıyordu. Bu, "düşman" kelimesinin garip bir karşılığı olmalıydı.

Samiel duyamıyordu.

"Ed-by!" diye bağırdı, yeşil gözlerinden öfkeli yaşlar boşalıyordu. "Ed-by! ED-BY!"

Geri çekildim, başımı salladım. Aniden Terminatör'ün kuzeni gibi görünmemeye başlamıştı. Kaybolmuş ve acı çekmiş bir çocuk gibiydi. Benim peşimden gelmişti çünkü beni annesine zarar verirken görmüştü, onunla savaşamazdım. Hiçbir şeyi kalmamıştı.

Bir kayanın üstüne oturarak sağ elimle yüzümü kapadım. Onu ne yapacaktım ki? İki psikopat tarafından yetiştirilmiş, suistimale uğramış bir çocuktu. Onu öldüremezdim, bana karşı tüm yaptıklarına rağmen.

Elim hâlâ kanıyordu ama akışı yavaşlamış gibiydi. Lucifer'ın kılıcını kesiklere tuttum ve labirentte olduğu gibi yaralar iyileşmeye başladı. Ve evet, deli gibi acıyordu ve oldukça yüksek sesle bağırmıştım.

Bir anlığına Samiel'i görmezden geldim ve Gabriel'in yanına gittim. Hâlâ nefes alıyordu, ama çok yavaş ve düzensizdi, ne kadar daha dayanabileceğini bilmiyordum. Oku kırıp vücudundan çıkardım, neyse ki Gabriel soğukkanlıydı. Ardından kılıcı kullanarak yarasını iyileştirdim ve Samiel'e döndüm.

Açıklığın ortasında titriyordu, bacaklarını bir çocuk gibi önüne uzatmıştı. Hiç susmadan "ed-by" demeye devam ediyordu.

Ona doğru eğildim, elimi çenesine koydum ve bakışlarını bana kaldırdım. Bakışlarını benden ve dokunuşumdan kaçırdı.

"Ben senin düşmanın değilim," dedim yavaşça ve açıkça. Yasaklanmış Diyarlar'da Focalor ile iletişim kurduğunu görmüştüm, dudak okuyabileceğini tahmin ediyordum.

"Ed-by," diye tekrarladı inatla.

Başımı salladım. "Düşmanın değilim."

"Ed-by!" diye bağırdı.

Elimi kaldırarak ona eksik parmaklarını gösterdim. "Annene zarar vermemin karşılığını kanla ödedim. Kavgamız artık son buldu."

Bana bağırmayı bıraktı ve bir an düşünür gibi durdu, sonra başını salladı. Eğer dikkatlice konuşursan beni anlayabildiği açıktı.

"Ölü," dedi, bunu söylerken oldukça zorlanmıştı.

"Anneni ben öldürmedim," dedim. "Onu öldüren Ramuell'di."

Bu doğruydu. Ben Ariell ile savaşmıştım ama onu öldüren, daha doğrusu yiyen Ramuell olmuştu.

Gözleri yeniden yaşlarla doldu. "Ölü."

"Evet," dedim. "Ama ben senin düşmanın değilim."

Başını salladı, gözyaşları etrafa saçıldı. Onu alevden bir iple bağlı tutmaktan nefret ediyordum. Bunu göstermese de ona son derece acı veriyor olmalıydı.

İpi tutan sihri kaldırdım, aniden Samiel serbest kalmıştı. Şaşkınlıkla bana baktı.

Olduğum yerde kaldım, ondan bir kaç adım ötede. Son derece riskli bir şey yapmıştım. Eğer beni anlamadıysa, daha ben yanıt veremeden saldırırdı.

"Senin düşmanın değilim," diye tekrarladım.

Ardından elimi kalbimin üzerine koydum ve kırık elimi onun göğsüne doğru uzattım. Ormanda kurtun ulumasını duymuş bir karaca gibi olduğu yerde kalmıştı. Elimi kalbinin üzerine koydum.

"Arkadaş," dedim.

Göğsünün üstündeki iki parmağı eksik olan elime, ardından tekrar bana baktı. Bakışlarında hâlâ şüphe vardı.

"Arkadaş," dedim yeniden.

Eliyle benim elimi kapattı, aşırı gücünden dolayı bir anlığına korkmuştum. Nazik olmaya çalıştığını düşünüyordum ama kalan parmaklarımı da kıracakmış gibi sıkıyordu.

Başımla onayladım, canımı acıttığını ona göstermek istemiyordum. Eğer elimi bir anda geri çekersem fikrini değiştirip saldırabilirdi.

Parmaklarımı son kez sıktı, ardından bıraktı. İçimde tuttuğum nefesimi saldım ve ayağa kalktım. Samiel de ayağa kalktı, ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu.

"Amarantha'nın kalesine giden yolu biliyor musun?" diye sordum.

Kafası karışmış gibiydi.

"Peri kalesi?" diyerek denedim. Kraliçenin ismini bilmesi için hiçbir neden yoktu.

Suratı aydınlandı ve başıyla onayladı.

Gabriel'e doğru işaret ettim. "Kardeşini taşıyabilir misin?"

Samiel şaşkınlıkla önce Gabriel'e sonra yeniden bana baktı. Ne sorduğunu biliyordum.

"Aynı baba," dedim. "Ramuell."

Samiel gözlerini kapattı, aklına mutlu aile anıları geliyor gibi görünmüyordu. Onun için Yasaklanmış Diyarlar'da deli bir melek olan anne ve cinayete meyilli bir Nephilim olan baba ile büyümek nasıl bir şeydi, bunu yalnızca tahmin edebilirdim.

Ardından gözlerini yeniden açtı ve yavaşça Gabriel'i kaldırdı. Yüzünde acı veren bir hassasiyet ifadesi vardı.

İlk defa gülümsedi, uzun bir kışın ardından baharın ilk çiçeklerinin açtığını görür gibi bakıyordu.

"Tamam, hadi şu şovu bitirelim," dedim.

Tam o anda Beezle açıklık alana geldi, tamamen bitkin bir hâli vardı. Samiel yumruğunu sıkıp Gabriel'i tuttuğu hâlde, sanki korumak ister gibi önüme geçti.

Elimi omzuna koydum ve yüzüme bakmasını bekledim. "Sorun değil. Beezle bir arkadaş."

Samiel şüpheyle bakıyordu, ardından kenara çekildi.

Beezle bir ağaç dalına kondu, son derece huysuz bir hâli vardı. "Ne oldu da bu kadar uzun sürdü böyle? Son iki gündür aptal labirenti arıyorum."

"İki gün mü?" dedim. O kadar zamanın geçtiğini fark etmemiştim. "Hem niye beni arıyordun ki? Benden ümidi kestiğini düşünüyordum."

"Ahmak olma Maddy," dedi Beezle, kanatlarını katlayarak. Bakışlarımdan kaçınıyordu. "Senden bu zamana kadar hiç vazgeçmedim."

Gözlerimi kırptım ve yanağıma süzülen yaşı hissettim. Beezle bana baktı ve kaşlarını çattı.

"Ağlayıp zırlamayacaksın umarım? Buradayım işte, yeniden birleştik, başaracağını biliyordum. Ve Gabriel'i tutan büyük eleman da kimin nesi?"

"Samiel," dedim.

Alnını büzüştürdü. "Ramuell ve Ariell'in oğlu olan mı?"

Başımla onayladı.

"Seni öldürmeyi deneyen?"

"İki kez," dedim.

"Senin yanında bir güvenlik görevlisi gibi dikilmesinin bir nedeni var mı peki?"

"Bizimle eve geliyor," dedim. Lucifer buna ne diyecekti acaba.

"Neyiz biz, Nephilim çocukları için bir barınak sahibi mi?" dedi Beezle. "Umarım patlamış mısır sevmiyordum, çünkü ben asla benimkini paylaşmam."

Omzuma konduğunda ona bakarak gülümsedim. "Endişelenme. Herkese yetecek kadar patlamış mısır olacak, özellikle de sana."

Sol elime baktı, kabuk bağlamıştı. Son iki parmağım eksikti. "Tek parça hâlinde döneceğini söylemiştin diye hatırlıyorum."

"Önemli olan tüm parçalarım hâlâ üzerimde," dedim.

"Hadi gidip Amarantha'ya sürpriz yapalım," dedi, daha rahat bir pozisyona geçti. "Oraya vardığımızda beni uyandır."

HASRET KARDEŞ
e-kitaphane

17

Taht odasına girdiğimizde bir hareketlilik yarattık desem, bu basit bir ifade olarak kalırdı. Kapıları iterek açtım ve Samiel'in önünde odaya girdim. Kendimi görmek isterdim –parçalanmış kıyafetlerim, eksik parmaklarım, yüzüm yediğim yumruklardan dolayı kan ve ter içinde ve arkamda Gabriel'i taşıyarak gelen Samiel.

Biz girdiğimizde Amarantha tahtının ucuna tünemişti. Focalor onun yanındaki alçak taburede oturuyordu ve belli ki biz girmeden ona bir espri yapmıştı, kraliçe gülüyordu. Bizi gördüğünde suratındaki gülümseme bir anda silindi. Focalor şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyordu.

Önlerinde durdum, etrafımızdaki saray mensupları fısıldaşıyorlardı. Samiel yanıma gelip kolumu yavaşça tuttu. Kalabalığın onu gerginleştirdiğini görebiliyordum ve sakinleşmesi için yavaşça omzuna dokundum.

Amarantha ve Focalor bakakalmışlardı.

"Beni gördüğünüze şaşırdınız mı?" diye sordum.

"Labirentten nasıl sağ çıktın?" diye sordu Focalor, ayağa kalkmıştı. "Antares nerede?"

"Antares, eskiden içinde Gabriel'in bulunduğu kafeste," dedim. "Ve ben de derhal Azazel'i çağıracağım ki başıboş oğlunu gelip alsın. Bu yüzden senin yerinde olsaydım o gelmeden burdan toz olurdum. Muhtemelen diz çöküp yalvarmak için başka bir yer ve zamanı seçmek istersin."

Focalor merdivenlerden inerek yanıma geldi, burun deliklerinden çıkan dumanı gerçekten görebiliyordum. Burnundan alev çıkıp çıkmadığını merak ettim. Nefesi kükürt kokuyordu ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Bu sanki büyük bir kazanın yakınında durmak gibiydi.

"Ne Azazel'e ne de bir başkasına diz çökeceğim. Eğer labirentten sağ çıktıysan, bu yalnızca hile yoluyla olabilir. Kraliçe Amarantha bana hiçbir insanın labirentin güçlerine karşı koyamayacağının garantisini verdi."

Tek kaşımı kaldırarak Amarantha'ya baktım, oturduğu yerde iki büklüm olmuştu. "Öyle mi? Kraliçenin beni labirente öldürme amacıyla gönderdiğini düşünmekten nefret ediyorum."

"Elbette öyle bir şey yapmadım," dedi ciddiyetle ama gözlerinde korku vardı. "Sen de tıpkı Antares gibi yarışmanın kurallarını kabul ettin."

"Ama kazansam bile baştan beri Lucifer'la anlaşmaya niyetin yoktu. Belli ki ben yokken Focalor ile gayet yakınlaşmışsınız."

"Kendi kortumda istediğim şekilde davranmak benim hakkımdır," diye cevabı yapıştırdı.

"O hâlde Lucifer'ın bir elçisi olarak, senin yanlış yaptığını, başından beri bana ve Lucifer'a karşı komplo kurduğunu, sihir kullanarak grubumu yok etmeye çalıştığını, Focalor'u kendi bayrağı altında kabul ettiğin içinde iğrenç bir suç işlediğini, ve geçici olarak da olsa Azazel'in kölesini kendi ödü-

lünmüş gibi saydığını söylemek de benim hakkım. Diğer girişimlerinden bahsetmiyorum bile," dedim ve bir dakikalığına kimsenin bir şey söylemediği bir sessizlik oldu. Lucifer'ın neslinden bir çocuk yapma planını unuttuğumu düşünmesini istemiyordum.

Tahtından kalktı, yüzü bembeyaz olmuştu. "Benim kortumda benimle böyle konuşamazsın."

Focalor'u kenara ittim ve onun yanına çıktım. "Nasıl istiyorsam öyle konuşacağım. Kendi krallığının etik kurallarını çiğnedin, kendi zevklerin için insanlığın güvenliğini riske eden bir savaşı görmezden geldin ve kasıtlı olarak beni öldürmeye çalıştın. Lucifer tüm bunlar olurken nötr bir parti olarak davrandığın yalanına kanmayacaktır. Seni, Focalor'u desteklemekten sorumlu tutacaktır."

"Lucifer'dan korkmuyorum," dedi dişlerini sıkarak.

"Korkmalısın," dedim yavaşça. "Eğer korkmuyorsan, düşündüğümden de aptalmışsın demektir."

"Bu kortu terk edin, Elçi. Artık burada hoş karşılanmayacaksınız," dedi sinirle.

"Memnuniyete," dedim, ve arkamı döndüm. Ardından yeniden Amarantha'ya dönerek, "Neredeyse unutuyordum," dedim.

Suratına sert bir tokat yapıştırdım.

"Nasıl cüret edersin," dedi, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Ederim çünkü hareketlerin, kendi isteklerinden başka hiçbir şeyi düşünmeyen, bencil ve bozulmuş bir veletin hareketleri."

"Bu iş burada bitmeyecek, Madeline Black," diye fısıldadı Amarantha.

"Elinden geleni ardına koyma. Sende daha önce görmediğim hiçbir şey yok."

Ardından döndüm ve kapılara doğru ilerledim.

Ben yürürken kimse sesini çıkarmadı, Samiel hâlâ arkamda, Gabriel'i taşıyordu. Kapılara ulaştığımda aniden bir alkış sesi duydum.

Dönüp baktığımda Wade'in bana gülümsediğini ve ellerini çırptığını gördüm. Ona bakınca bana göz kırptı, ben de yavaşça eğilerek selam verdim.

Ardından Amarantha'nın kortundan, bir daha girmemeyi umarak çıktım.

Kapılar arkamdan kapanır kapanmaz vücudumun birden çöktüğünü hissettim.

"Şu an yıkılamazsın," diye fısıldadı Beezle. "Yalnız kalana kadar bekle."

"Haklısın," dedim, ayakta durmakta zorlanıyordum. "Odama geri dönüş yolunu bilmemem çok kötü."

"O konuda sana yardımcı olabilirim," dedi, arkamızdan gelmiş olan J.B.

Onu görene kadar labirentte ne kadar korkmuş olduğum veya canlı kalıp delirmemeyi başardığım için ne kadar mutlu olduğum kafama dank etmemişti. Onun güven verici bir şekilde normal olan yüzünü ve rahatlama ifadesini görene kadar dank etmemişti.

Kollarımı ona doladım ve suratımı boynuna yapıştırdım.

"Hey, sakin ol," dedi J.B.

Hiçbir şey söylemedim, yalnızca sıkıca sarıldım.

"Hayatta olduğun için çok mutluyum," diye fısıldadı.

"Ben de," dedim, boynunu ıslatmamak için ağlamamaya çalışıyordum. Ben göremesem bile başka gözlerin bizi izlediğine emindim. Yavaşça kulağına eğildim ki yalnızca o duya-

bilsin. "Bir süre daha böyle durabilir misin? Neredeyse düşüp bayılacaktım da."

"Elbette," dedim, ardından Samiel'e baktı. "Bu yeni eleman da kim?"

İç geçirdim. "Samiel."

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Şu seni..."

"Öldürmeye çalışan, evet, ama hepsi bir yanlış anlaşılmaydı ve şu an sorun yok. Beni oturabileceğim bir yere götürebilir misin?"

"Karşımda duranın hâlâ sen olduğunu bilmek çok sevindirici," dedi J.B. yavaşça ve odama gitmemde yardımcı oldu.

Odama girer girmez bağlantılı kapı sonuna kadar açıldı. Nathaniel orada duruyordu, son derece şaşırmış görünüyordu. Ardından kendini toparladı.

"Yaptığın her şeyde beklentileri aştığın hâlde neden sürekli şaşkınlığa düştüğümü bilmiyorum," dedi.

Son iki günde biraz daha iyileşmiş görünüyordu. Ona hâlâ kızgındım ama en azından olanların Amarantha'nın büyüsü yüzünden olduğunu biliyordum. Ama asla göstermemiş olsa da kıskanlık ve sinir onun zaten içinde var olan şeylerdi.

Ve ona bakarken labirentte olanları hatırlamamak elde değildi. Yine de bana kılıcı verdiği için ona borçluydum.

"Hediye için teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Kılıç olmasa başaramazdım."

"Hayatta kalabildiğini çok sevindim. Ama arkada bir şeyler bıraktığını görüyorum," dedi, elimi göstererek.

"Bu labirent değildi. Başka bir şey neden oldu," dedim, olayın detaylarına inmek istemiyordum. Eminim odadaki tüm erkekler, parmaklarımı kopardığını öğrenseler Samiel için iyi şeyler düşünmezlerdi. "Dinle, Gabriel'i iyileştirebilecek kadar gücün var mı? Oldukça kötü bir durumda."

Nathaniel ricamdan pek de etkilenmişe benzemiyordu, ama istediğim için bunu yaptı. Farklı görünüyordu, neredeyse bir alçakgönüllüydü. Azazel'in kortuna döndüğümüzde de böyle mi olacak yoksa yine başıma bela açmaya mı başlayacak, merak ediyordum.

Oturmak, dinlenmek istiyordu ama uyumaktan daha fazla ihtiyaç duyduğum bir şey varsa o da Amarantha'nın kortundan derhal çıkmam gerektiğiydi. Ben eşyalarımı toplarken J.B.'den bize bir araba çağırmasını istedim.

Nathaniel, Gabriel ve Samiel'in giyebileceği bir kaç kıyafet ayarladı. İkisi de yalnızca mahrem yerlerini kapatan bez parçaları giyiyorlardı.

Samiel kanatlarının üzerinden bir tişört geçirilince biraz hırçınlaştı. Nathaniel, Samiel'e kanatlarını nasıl katlayabileceğini gösterirken oldukça sabırlı davranıyordu. Samiel daha kaslı ve daha geniş olduğu için Nathaniel'ın kıyafetleri oldukça dar gelmişti.

On beş dakika sonra, J.B. de dâhil, Amarantha'nın yarı-Troll şoförüyle birlikte bir arabanın içindeydik. J.B.'ye neden bizimle geldiğini sormadım, annesinin kortuydu ve kraliçe oğlunun desteğine ihtiyaç duyabilirdi. Bir ebeveynden uzaklaşma isteğini anlayabiliyordum. Azazel etrafta olduğunda ben de tam böyle hissediyordum.

Hepsinin bana labirentte neler olduğunu sormak istediğini söyleyebilirdim. Beş çift göz beklenti içinde bana bakıyorlardı ama niyahet Amarantha'nın aptal peri kortundan kurtulduğumuza göre, kendimi oldukça uykulu hissetmeye başlamıştım.

"Biri Azazel'i arayıp ona Antares'i bulabileceği yeri söyleyebilir mi?" diye mırıldandım, ardından gözlerim istemsiz bir şekilde kapandı.

Uyandığımda Gabriel beni arabadan çıkarıyordu. Gece havası soğuktu ve rüzgâr cildime değince titredim. Hâlâ kolsuz bir tişört ve yırtılmış pantolonlarımlaydım; Şikago kışına pek uygun giyindiğim söylenemezdi.

Samiel ve Beezle da bizimle beraber çıktı, Gabriel'e beni bırakmasını söyledim. Arabanın açık kapısına eğilip baktığımda J.B. ve Nathaniel'ın birbirlerine baktığını gördüm. Nathaniel'ın yüzü yara içindeydi ve iki gözü de mordu.

"Neler oldu?" diye sordum.

"Seni ilgilendiren herhangi bir şey olmadı," dedi Nathaniel hızlıca. "Seninle yakında görüşeceğim, Madeline."

"Şey, peki," dedim. J.B.'ye döndüm. "Görüşür müyüz?"

"Korttaki küçük maceran bittiğine göre işine geri dönmelisin, Black," dedi. "Bu yüzden yarın buluşma listenle beraber seni görmeyi bekliyorum."

"Pekâlâ, huysuz şey," dedim ve kapıyı çarpıp kapattım. Peri kortunda tanıdığım o tatlı insana neler olmuştu? Yeniden J.B. Bennett'e, dünyanın en kötü patronuna dönüşmüştü.

Şoför bizi aldığı yerde, aynı sokakta bırakmıştı. Araba uzaklaşırken Samiel yavaşça Gabriel ve beni, arka avluya doğru takip etti. Nathaniel sözünde durmuştu. Yeni bir kapı, tek parça hâlinde parıldayarak bize bakıyordu. Muhtemelen ben almaya kalksam bundan daha iyisini bulamazdım. Ya da bunun kadar iyisine param yetmezdi diyebiliriz. Bu soğuk hava geçirmeyen, yalıtılmış, herşeyi olan bir kapıydı. Ve ayrıca Nathaniel eski anahtarımla uyumlu olacak bir kilit yaptırarak akıllılık etmişti.

Hepimiz merdivenleri çıkarken sorarcasına Beezle'a baktım.

"Nathaniel'ın yüzüne ne olmuştu?"

"Uykunda bağırıyordun," dedi Beezle. "Ve arabadaki tüm erkekler o bağırışları doğru bir şekilde yorumları. Şey, en azından J.B. ve Gabriel öyle. Eminim herkes yaptığı için Samiel'e, Nathaniel'a vurmak eğlenceli gözükmüştür."

Utançtan yüzümün kızardığını hissettim. Nathaniel'ın yapmaya çalıştığı şeyi Gabriel'in öğrenmesini istemiyordum. Apartmana girdiğimiz sırada hiçbir şey söylememişti, bir anda neden bu kadar soğuk davrandığını merak etmiştim. Nathaniel onu iyileştirdiğinden beri benimle çok az konuşmuş olduğunu fark ettim.

Çantamı mutfağa bıraktım ve bir sandalyeye çöktüm. "Koca bir domuzu bile yiyebilirim."

"Barbekü iyi fikir," dedi Beezle umutla.

Hesabımdaki Azazel'in olmayan az miktardaki parayı düşündüm. Bir şeyler sipariş edebilirdik ama ben yeniden maaşlı bir iş bulana kadar diğer önemli harcamalarımız için fazla paramız kalmamıştı. Diğer bir yandan, şu an tosttan daha yaratıcı bir şey yapamayacağıma emindim.

"Bana telefonu getir," dedim iç geçirerek.

Beezle ellerini çırptı ve telefona doğru uçtu. Gabriel ve Samiel sessizlik içinde beni izliyorlardı. Oldukça garipti. Neyse ki ikisi de Ramuell'e benzemiyorlardı, kardeş olarak da birbirlerinden oldukça farklı görünüyorlardı.

"Samiel konusunu ne yapacaksın?" diye sordu Gabriel.

"Burada yaşayabilir," dedim.

"Peki bunu Lord Lucifer ve Lord Azazel'e nasıl açıklayacaksın?" dedi Gabriel. "En azından Ramuell'i serbest bırakması suçundan dolayı korta çağırılacaktır."

Bunu unutmuştum. "Sanırım teknik olarak o sorumluydu. Ama onu ve Ramuell'i kontrol edenin Ariell olduğunu biliyorsun."

Gabriel inatla başını salladı. "Grigori olayı böyle görmeyecektir. Ramuell'i o serbest bıraktı ve Nephilim'i geri çağırmak için portallar yarattı. Kendi davranışlarından kendisi sorumludur."

"Gerçekten bana Samiel'i kurtlara salmam gerektiğini mi söylüyorsun? Senin hiç şefkatin yok mu? Azazel sen bir bebekken hayatını kurtardı. Niye ben aynını Samiel için yapamayayım?" Böyle davrandığına inanamıyordum. Samiel onun kardeşiydi!

"Azazel beni kurtardığında ben masumdum. Samiel bir günah işledi. Bu doğumundaki günahla birleşti. Adaletle yüzleşmek için Grigori'nin karşısına çıkmalı," dedi Gabriel.

Samiel tartışmayı arzulu bir şekilde izliyordu. Ne kadarını anladığını bilmiyordum ama oldukça iyi bir şekilde dudak okuyabildiğini görebiliyordum. Bir Gabriel'e bir bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

"Niye bu konuda tartışma çıkarıyorsun ki?" dedim sinirle. "Böyle bir şeyden asla memnun olmayacağımı bilmen gerekiyor. Samiel burada, bizimle kalacak. Son."

"Hayır, son değil. Sana daha önce de söyledim ve bir daha söylüyorum. Lucifer'ın krallığını tam olarak anlayamıyorsun. Onun kanunları ve sözleri kesindir. Kuralları esnetme gibi bir şey söz konusu olamaz. Samiel suçlarının cezasını çekmek zorunda."

Gabriel bunu söylediği sırada bembeyaz olmuştu, gözlerini kısarak bakıyordu. Başka bir şeylerin döndüğü kesindi.

"Bu Samiel ile ilgili değil," dedim. "Ağzındaki baklayı çıkarmayacak mısın? Ben de seni sonsuza kadar Amarantha tarafından kullanılmaktan kurtardığım için biraz mutlu ve minnettar olacağım düşünmüştüm."

"Gerçekten mutlu ve minnettarım, *hanımım*," dedi Gabriel sertçe.

"Hanımım lafı da nereden çıktı?" dedim.

"Samiel tarafından alınıp Focalor'a verilene kadar Azazel'in kölesiydim. Ardından Focalor'un kölesi oldum. Ardından da Amarantha'nın. Beni labirentte bir ödül olarak kazandım, bu yüzden artık *senin* kölenim," diye bağırdı.

Ona anlayışla baktım. "Artık bana aitsin."

"Evet."

Omuzlarımı silktim, mutsuz olmasının nedeninin bu olması içimi rahatlatmıştı. "O hâlde seni serbest bırakırım, böylelikle sorun çözülmüş olur. Büyütülecek bir mesele değil."

Gabriel ileri bir adım attı, gözleri simsiyah arka planı olan yıldızlarla dolu bir gökyüzüne benziyordu. "Anlamıyorsun. Sanki anlamamayı kasten seçiyor gibisin. Sana daha kaç kere tek geçerli olan kanunun Lucifer'ın kanunları olduğunu söylemem gerekiyor? Ben onun krallığında bir köleyim; bu yüzden her zaman köle kalacağım. Beni serbest bırakamazsın. Bunu yalnızca Lucifer yapabilir."

"O hâlde ondan bunu isterim," diye karşı çıktım.

"Ki o da böyle bir şeyi yapmayacaktır. Tehlikeli bir örnek oluşturur."

"O hâlde ne yapmamı bekliyorsun?" diye bağırdım, kendimi tutamamıştım. "Azazel'in veya Amarantha'nın kölesi olmandansa benim kölem olman daha iyi değil mi? Sana asla onlar gibi davranmayacağımı biliyorsun. Sana her zaman eşitimmişsin gibi davrandım."

"Ama senin eşitin değilim," dedi Gabriel, çenesi kasılıyordu. "Asla senin eşitin olmayacağım. Ve sen her zaman seni sevdiğimi bileceksin ama altın olacağımı bildiğin için, senin isteklerini kendiminkilerden üstte mi tutmalıyım? Beni böyle

kabul edebilir misin? Gerçekten kalbimden geçenleri mi yoksa sadece senin duymak istediklerini mi söylüyor olacağımı nereden bileceksin?"

Sinirimi geldiği gibi hızlı bir şekilde gitmişti. Gabriel'in bu şartlar altındaki durumunu hiç düşünmemiştim. Onu geri almaya fazlasıyla odaklanmıştım ve evet, bir kez yeniden birleştiğimizde aklımda yalnızca mutluluk resimleri vardı.

Ama onun hanımı olacağımı düşünmemiştim. Benim kölem olacağını da düşünmemiştim. Ona eşitimmiş gibi davranmamın bir önemi yoktu. Onun köleliği her zaman yolumuza çıkacaktı.

"Şimdi anlıyor musun? Beni Amarantha'dan kurtarmış olabilirsin ama artık statüm bizim için eskiden de büyük bir engel. En azından eskiden sana karşı hislerimi açıkça söyleyebiliyordum, o şekilde davranamıyor olsam da," dedi acı dolu bir sesle.

"Hâlâ yapabilirsin," dedim. "Aramızdaki hiçbir şeyin değişmesine gerek yok."

"Herşey çoktan değişti," dedi Gabriel. "Ve sana Samiel ile çok yakın olmamam öneririm, er ya da geç Grigori onun için gelecektir."

"Onu benden alamayacaklar," dedim, ve bunu söylerken Samiel'e baktım. Bu içtenlikle verdiğim bir sözdü. "Seni benden alamayacaklar. Burada güvendesin."

"Tutamayacağın sözler verme," dedi Gabriel, ardından da yürüyerek mutfaktan çıktı.

Gözlerimi ovuşturdum. "Cidden, bir kız tek bir gün içinde kaç tane sorunla karşılaşabilir?"

"Evet, Focalor ve Amarantha gibi iki düşman edindin ve Samiel'i evcil bir köpek gibi kendine alarak bir ton kuralı çiğnedin," dedi Beezle.

Dönüp baktığımda onu koridorda, elinde telefonla gördüm.

"Hoşuna gidiyor mu?" dedim.

"Pek değil. Senin düşündüğünün aksine, canının yanmasını görmek hoşuma gitmiyor," dedi Beezle, ardından boğazını temizledi. "Barbekü yapıyor muyuz yapmıyor muyuz?"

Elimi uzatarak telefonu aldım.

Kurye yemeği getirdiğinde bana garip bir şekilde baktı. Ben de Nathaniel'm Gabriel'i iyileştirmesini sağladığım halde kendim için hiçbir şey yapmadığımı fark ettim. Çoğu ağrım ve acım uyuduğum sırada geçmişti ama yüzüm hâlâ yara içindeydi ve kıyafetimin üzerinde kan vardı. İki parmağım da hâlâ eksikti. Bu konuda bir şey yapılabilir mi diye düşündüm, ömrümün sonuna kadar sol elimde üç parmakla mı yaşayacaktım yoksa.

Yemekten sonra Samiel'i oturma odasındaki kanepeye yerleştirdim. Medeniyetin yeniliklerinden dolayı tamamen şaşkına düşmüş gibi görünüyordu. Yemek -yemeğin gelme şekli- ona çok ilginç gelmişti. Bir kez ne işe yaradığını öğrendiğinde arka arkaya dört yüz kere şifonu çekerek bu mekanizmayı izlemişti.

Ampüllere, mikrodalganın ekranına dokunmadan duramıyor, telefonu aşağı yukarı kaldırıp indiriyordu. Yatağındaki örtülere karşı olan sonsuz memnuniyeti görülmeye değerdi. Çöldeki o mağarada ne zamandır yaşadığını merak ettim.

Işıkları kapattım, yarın Samiel ile iletişim kurmanın daha iyi bir yolunu bulmayı umuyordum. Neredeyse herşeyi anlayabiliyordu ama ne istediğini bir türlü anlatamıyordu. Ve

ben onunla, yaşadıklarıyla ilgili daha çok şey öğrenmek istiyordum.

Beezle uçarak yanıma geldi. "Bu gece yuvamda uyuyacağım."

"Tamam," dedim, biraz şaşırmıştım. Neredeyse ölümümle sonuçlanacak tecrübelerimin ardından bana yakın olmak isteyeceğini düşünmüştüm.

Tek bir kelime etmeden ön camdan uçup çıktı, ben de yavaşça kendi odama doğru ilerledim. Kapıyı kapattım ve yatağımın üzerine oturdum.

Geçtiğimiz hafta içinde Gabriel'i ve Beezle'ı kaybetmiştim, Samiel tarafından gerçekleştirilen iki saldırıdan kurtulmuştum, üç tane kurdun cesedini bulmuştum, Beezle'ı ve Gabriel'i yeniden bulmuştum, dev bir örümcek ve deniz yaratığı öldürmüştüm, bir kaç kez sihrimi kaybetmiştim, peri elçiliği görevimde tamamen çuvallamıştım ama Lucifer'ın krallığına karşı olacak bir ayaklanmayı engellemiştim, Amarantha adında yeni bir düşman edinmiştim, nişanlım tarafından tacize uğramıştım, sol elimin bir kısmını kaybetmiştim, Samiel konusunda yeni bir sorumluluk üstlenmiştim ve tüm beklentileri yanıltarak labirentten sağ çıkmıştım.

Yorgundum.

Aynı zamanda yalnızdım, böyle olmasını beklemiyordum. Kanlı ve parçalanmış kıyafetlerimle yatakta kıvrılarak gözyaşlarımın gelmesini bekledim. Ama tüm gece boyunca tek bir damla bile akmadı.

18

Bir süreliğine uyumuş olmalıydım çünkü hatırladığım bir sonraki sahne gözlerimi açtığımda kalbimin deli gibi çarpışıydı. Yanımdaki masada duran dijital saat bana üçü geçtiğimizi gösteriyordu.

Beni uykumdan bir kâbusun mu uyandırdığını düşündüm. Bir süre etrafımda labirentin gizemli olaylarının döndüğüne emindim.

Ama bir kabusu hatırlamıyordum. Belki de bir ses beni uyandırmıştı. Belki Samiel tuvalete kalkmıştı ve ben de bilinçsizce sese tepki vermiştim. Evde Beezle dışında birinin olmasına alışık değildim.

Bir süre dinledim ama hiçbir şey duyamadım. Gözlerimi yeniden kapatmaya çalıştım ama artık uyanmış olduğumdan beynim çalışmaya başlamıştı. Oturdum ve bacaklarımı yatağın kenarından gerdim. Lucifer'ın kılıcı bana göz kırptı. Odanın köşesindeki dolabın yanında duruyordu. Onu orada bıraktığımı, hatta eve taşıdığımı bile hatırlamıyordum.

Bir saniye sonra dışarıdan gelen yoğun bir yeşil ışık kümesi gözümü aldı. Ayağa kalkıp pencereye gittim. Işık evimin arkasındaki sokaktan geliyordu. Durduğum açıdan dolayı ışı-

ğın kaynağını göremiyordum ama bir kez parladı, ardından bir kez daha ve bir kez daha. Ve doğal yollarla oluşan bir ışığa benzemiyordu.

Büyük peri maceramdan eve daha yeni dönmüşken, bir başka paranormal karşılaşmayı kaldırabileceğimi hiç düşünmüyordum ama o sokakta neler olup bittiğini öğrenmem gerekiyordu. Mahallemde bir çok sıradan insan yaşıyordu ve bildiğim kadarıyla doğaüstü olaylarla uğraşan tek insan bendim.

"Belki de yalnızca bir cadının eğittiği bir gencin büyü denemeleridir," diye mırıldandım, ama kendim bile inanmamıştım.

Ayakkabılarımı ve tişörtümü giydim, ardından kapıya doğru ilerlemeye başladım. Kılıç yeniden göz kırptı, ben de onu durduğu yerden aldım. Labirentte olduğu avucumun altındaki yılan kabartması bana güven veriyordu.

Yavaşça odanın kapısını açtım ve koridora çıktım. Samiel oturma odasındaki örtülerin altında hareketsiz yatıyordu. Beezle dışardaydı. Gabriel de alt katta.

Gabriel'in yanına gidip benimle gelmesini istemeyi düşündüm ama yaptığımız son konuşmadan sonra böyle bir şeyi istemeyeceğime karar verdim. Arkamdan gelmesi gerekiyormuş gibi düşünmesini istemiyordum. Ben de yalnız çıktım, merdivenleri yavaşça indim, her bir basamakta gıcırtı çıkarıyorlardı. Ailem uyurken evden gizlice kaçmaya çalışan bir çocukmuşum gibi hissettim.

Yeni kapı neyse ki ses çıkarmadan açıldı -teşekkürler, Nathaniel- ve ben de verandaya çıktım. Işık evimi çevreleyen ahşap çitin doğrudan arkasına vuruyordu ve tam önünde dursam da hiçbir şey göremiyordum. Evimin etrafında oluşan belirli sihirli olayları komşularımın asla fark etmemesi beni

çok şaşırtıyordu. Bu, insanların yalnızca görmek istediklerini gördüklerinin bir kanıtıydı.

Kılıcı daha sıkı kavradım, iki elimle de kabzasını tutuyordum, yavaşça boş araziye doğru ilerledim. Kurumuş çim, botlarımın altında çatırdıyordu. Çitin üzerinden yavaşça geçtim.

Caddede... bir şey vardı. Nasıl tarif edeceğime emin değildim. Bir canavardı, bu kesindi, ama daha önce gördüğüm hiçbir canavara benzemiyordu. Derisi yarı saydam, yeşil ve mavi karışımıydı. Cildin altındaki kasların ve kemiklerin hareketini, damarlarından akan kanın yoğunluğunu görebiliyordum. Yüzü bana dönük değildi ama büyük, yarasavari kulaklarını çıplak kafatasının yanlarından seçebiliyordum.

Ucunda sivri parmaklar olan ayaklarının üzerindeki kurbağaya benzeyen bacakları üzerine çömelmişti. Yerdeki bir şeye doğru eğildiğinden omurgasının uzun olduğunu anlayabiliyordum. Kaburgaların üzerine kanatlar yerleşmişti, kanatların deriye bağlandığı yerden yaratığın kemikleri görülebiliyordu.

Yeşil ışık yaratığın vücudundan geliyordu. Yer değiştirerek yaratığın neye benzediğini daha iyi görmeye çalıştım. Ardından canavarın yemekte olduğu cesedi gördüm.

Tüm gerebildiğim başının tepesiydi, sarı at kuyruğu ve ucunda gri şeritler vardı. Bu onu tanımam için bana yetmişti, Amarantha'nın kortunda bulunan, Wade'in grubundaki "diğer" kurttu bu.

Ve bu da tüm bu zaman boyunca kurtları öldüren yaratığın kim olduğunu gösteriyordu.

Kanatlarımı çıkardım ve çit üzerinde uçtum, kılıcı yukarıda tutuyordum. Cavanara doğru sessiz bir telaşla alçaldım

saldırdığımı fark edemeden kafasını koparmaya niyetleniyordum.

Bir şey bana ihanet etti. Bir nefesin fısıltısı, gece rüzgârının kanatlarım üzerindeki hareketi, veya belki de av ve avcının içgüdüsel yaklaşımıydı. Canavarın üzerine inmemden bir saniye önce döndü, beni gördü ve sokakta aşağı doğru kaçtı.

Botlarımın uçlarının bir anlığına asfaltta kaydığını hissettim, ardından peşinden gittim. Yaratık bana dönmüştü ve yaydığı yeşil ışıktan dolayı neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Gözlerimi kapadım, canavar bana doğru geliyordu.

Bana ulaştığında kılıcı son gücümle savurdum. Yaratığın kollarından bir tanesini kesmiştim, korkunç bir ses çıkardı. Gözlerim tamamen kapalıydı, yaratığın göğsünden çıkan ışıktan dolayı açamıyordum.

Canavar diğer koluyla bana saldırdı, bıçak gibi keskin pençesi boğazımı kesti. Geriye doğru tökezledim, neyse ki sıradan bir kesikle kurtulmuştum.

Gözlerimi biraz daha açmayı denedim ama canavara bu kadar yakınken güneş gözlüğü takmadan bakabilmek imkânsız gibiydi. Yukarı doğru yükselerek yaratığa Alev Topu yolladım. Sihrim canavarın üzerinde hiçbir etki yaratmamışa benziyordu.

Harika. Alev Topu'na bağışıklığı vardı ve yakından dövüşürken görüşümü tamamen kapatan bir ışık yayıyordu. Şimdi ne yapacaktım? Cephanemde dolusuyla sihrim yoktu ki.

Yaratık devasa kanatlarını açarak beni takip etmeye başladı. Göle doğru ilerledim, peşimden geliyordu. Elimden geldiğince hızlı uçmaya, bu sırada düşünmeye çalışıyordum. Belki de onu Michigan gölüne sokup boğabilirdim. En azın-

dan onu insanların olduğu bölgeden uzaklaştırarak olası riskleri engellemeliydim.

Canavar bir kez daha yüksek sesli bir şekilde bağırdı, neredeyse bir dinozorun çığlığı gibiydi. Arkamı dönüp baktığımda çok yakında olduğunu gördüm, sivri parmakları bileğimi kavramak için uzanıyordu. Gülümsediğinde yaratığın dişlerini zar zor, bulanık bir şekilde görebildim.

Hızlandım, zor nefes alıyordum ve kalbim deli gibi çarpıyordu. Göl yolunun ışıkları altımızda parlıyordu, ileride Michigan Gölü kış rüzgârında dalgalanıyor, dönüyordu.

Aniden durarak bir kaç metre alçaldım, bir anlığına canavarın kafasını karıştırmıştım. Bir kaç saniye daha ileriye doğru devam etti, iyice altına girip arkasına geçmeme olanak sağladı. Kılıcımı çıkararak kanatlarından bir tanesini kesip kopardım.

Açılan yaradan her yere kan fışkırıyordu, canavar acı içinde bağırdı. Aniden düşmeye başladı, tek kanadı olmadan dengesini sağlayamamıştı. Karanlığın içinde dönerek kumsala doğru düşmeye başladı, göğsünden çıkan ışık parlamaya devam ediyordu.

Peşinden alçaldım, başım aşağıda ve ayaklarım geride, tıpkı bir dalıcı gibi alçalıyordum. Yaratıktan çıkan ışık onu takip etmeme yetiyordu. Bu işi bitirecektim, ardından Wade'i arayıp gelmesini ve canavarın kafasını almasını isteyecektim.

Ardından yeşil ışık bir anda söndü.

Hızımı azalttım ve dik durmaya başladım, kanatlarım arkamda, ayak parmaklarım yere doğru bakıyordu. Onu öldürmüş müydüm, yoksa bu bir çeşit numara mıydı?

Dikkatlice yaratığın inmiş olabileceği bölgeye doğru alçaldım. Botlarım kumda kayıyor, göl dalgaları kıyıya hızlıca çarpıyordu. Sonbaharda şehir çalışanları buldozerlerle gel-

mişler ve kumları ufak tepecikler hâline getirerek kumsalda bir çeşit dalgalardan koruma amacıyla barikat oluşturmuşlardı. Tepecikler bisiklet yolundan gelen ışıkların altında garip gölgeler oluşturuyorlardı. Canavardan hiçbir iz yoktu.

Yeniden yükseldim, yalnızca bir kaç metre ve yavaşça kuzeye doğru ilerledim, kıyı yolunu takip ediyordum. Işık oluşturmaya cesaret edip edemeyeceğimi düşünüyordum. Eğer yaratık beni bekliyorduysa, o hâlde ışık beni bulmasına neden olurdu. Elbette ışık olmadan da onu bulmam zor gözüküyordu. Ve sabah köpeğini yürüyüşe çıkaran birinin bir kaç saat sonra çirkin canavarın çürümüş cesediyle karşılaşması doğru olmazdı.

Ufak bir ışık yaratıp bir fenermiş gibi başka yere odaklamayı denedim. Bir çok büyü gibi, bunun için de fazlaca konsantre olmam gerekiyordu.

Dikkatimi sihre odaklamaya çalışıyordum ki, yaratık karanlığın içinden bağırarak fırladı ve bana çarptı.

Kılıç elimden uçarak uzaklaştı. Bir el boğazımı kavrayarak sıkıyordu, nefes alamıyordum. Beni tutan pençeyi parmaklarımla açmaya çalışırken bir yandan da bacaklarımla tekme atıyordum. Lamba ışığı yaratığın yüzüne vurdu ve gördüğüm yüzle bir anda şok oldum.

Baraqiel'di. Tek kanadı ayışığında bembeyaz parlıyordu. Bana gülümsedi, ağzı ve yüzü kurdun kanıyla kaplıydı.

Sihrimin öfke içinde büyüdüğünü hissettim, bir sıcaklık patlaması derimden yayıldı. Baraqiel bağırarak beni yere bıraktı. Yuvarlandım, zorla nefes aldım, ayağa kalktım ve onunla yüzleştim.

"Sen?" dedim inanamayarak. "Sen?"

Gümüşi mavi gözleri ışıkta parladı, ve bu gözleri daha önce gördüğümü fark ettim. Bu gözler Wade'in en yeni üyesi, James'in gözleriydi.

"Sen bir şekil değiştirensin," dedim, şok içindeydim. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım, şekil değiştirebilen bir melek. Ayrıca iki şekilden fazlasına sahip olan bir şekil değiştirenin var olduğundan da haberim yoktu. Baraqiel; insan James'e, kurt James'e ve iğrenç mavi canavara dönüşebiliyordu. Başka ne gibi numaraları vardı acaba?

"Lucifer ilişkisinin sonucunu görmekten oldukça memnun," dedi Baraqiel. "Ben onun tüm çocukları içinde en eşsiz olanıyım."

"Lucifer mi?" dedim. Artık tam bir aptal gibi konuşmaya başlamıştım.

Ama mantıklı geliyordu. Sihir içeren enerji nabzını ilk defa hissettiğimde ve ilk kurdun cesedini bulduğumda, bunu yapanın Ramuell olduğunu düşünmüştüm, doğaya ait olmayan bir şey. Aslında haklı sayılırdım. Baraqiel bir Nephilim değildi ama o da tıpkı Ramuell gibi doğaya ait bir yaratık değildi. Lucifer'ın ilişkiye girmediği herhangi bir şey kalmış mıydı? Ne yapmaya çalışıyordu, kusursuz canavarı yaratmaya mı?

Yine de anlamlandıramadığım şeyler vardı. "Neden tüm o kurtları öldürdün? Niye böyle anlamsızca kan döktün?"

"Anlamsız mı?" diye hırladı Baraqiel. "Kurtlar her fırsatta babamın yoluna çıkıp hesaplarını bozmaya çalıştılar. Tyrone Wade otuz yıldan uzun bir süredir Lucifer'ın yeminli düşmanıdır."

"Evet, şey, ben de her fırsatta ona karşı çıktım," dedim.

"Bu da önlemeye çabaladığım bir gerçekti," dedi Baraqiel, delicesine sırıtması beni titretmişti. "Olay yerlerinde senin

bulunduğuna dair kanıtlar bırakmaya çalıştım ama Wade senin masumiyetine inanmış gibiydi. Eğer senin kapının önünde bir ceset bulunursa kurtlar tazminat olarak senin kelleni isteyecekti ve Wade'in de yapacak bir şeyi kalmayacaktı."

"Lucifer bu yaptığından haberdar mı?" diye sordum.

"Babamın neyi bilip neyi bilmediğini kim bilebilir?" dedi Baraqiel. "Ne olursa olsun, bir kaç ölü kurt onu rahatsız etmeyecektir."

"Ama beni suçlu konumuna düşürmeye çalışman onu rahatsız edebilir," dedim. "Beni seviyor, biliyorsun, Evangeline'den dolayı."

"Evet," diye fısıldadı Baraqiel ve bir anlığına mavi canavarın formunu alarak tekrar meleksi şekline büründü. "Tüm duyduğum şey bu, herkesin duyduğu bu. Madeline Black, çok sevdiği torunu, Evangeline soyunun son üyesi. Onun hiçbir çocuğu senin kadar sevilmemiştir."

Evet, bu bir sürpriz olmuştu. Lucifer'ın bana düşkün olduğunu biliyordum çünkü ben Evangeline soyunun son üyesiydim ama tam olarak sevgi dolu bir ilişkimiz olduğu söylenemezdi. Bu zamana kadarki çoğu iletişimimiz emirlerle ve tehditlerle dolu olmuştu.

"Benim -veya senin- Lucifer ile ilişkin nasıl olursa olsun, bu kurt ölümleri şimdi son bulacak. Bu konuda adalet önüne çıkmanı sağlayacağım," dedim. "Ve eğer Lucifer bunu yapmazsa, eminim seninle kurtlar ilgilenecektir."

Baraqiel bana doğru geldi. "Beni almana izin vereceğimi de nereden çıkarıyorsun?"

İç geçirdim. "Bunu kolay yolla halledebileceğimi düşünmüyorum zaten."

Bana doğru uzandı, ben de yeniden havalandım ve ondan uzaklaştım. Eksik kanadı beni kovalamasını engelliyor-

du. Gücümü odakladım, kalptaşımın içinden çekerek ittim ve Ramuell'i öldüren güneş ışığı patlamasının oluşmasını sağladım.

Alev kumsalı aydınlattı ve bir anlığına sanki güneş varmış gibi her yer aydınlanmıştı. Ardından ışık söndü, Baraqiel orada duruyordu, bana gülüyordu ve eksik olan kanadı sihirli bir şekilde yeniden büyümüştü.

"Teşekkürler, kuzen," dedi. "Bu tam da ihtiyacım olan şeydi."

Tamam. Görünüşe göre Ramuell için ölümcül olan güneş, Baraqiel'in gücünü yeniden kazanmasını sağlamıştı. Alev Topu işe yaramamıştı, güneş ışığı da öyle. Ve kılıcımı kaybetmiştim. Şimdi ne yapacaktım?

Kumsaldan havalanarak peşimden gelmeye başladı. O yandan o yana uçarak kumsalda zik zaklar çiziyor, kılıcımı arıyordum.

Ardından Baraqiel daha önce kullandığı sihri yeniden kullandı. Sihir bana çarpınca kanatlarım yok oldu, sihrim bir anda kayboldu ve yere düştüm.

Yuvarlandım, ağzım ve gözlerim kumlarla dolmuştu. Çaresizce yüzümü ovalayarak görüşümü düzeltmeye çalıştım. Baraqiel üzerime çullanarak yeniden boğazımı kavradı.

Kasıklarının arasına sertçe bir tekme savurdum. Evet, bu her erkekte işe yarıyordu, türü ne olursa olsun. Acı içinde bir saniyeliğine ellerini gevşetti, bu da bana ayağa kalkıp kumsalda olabildiğince hızlı bir şekilde kaçma imkânı tanıdı.

Sihrim yoktu ama belli ki Baraqiel'in de şekil değiştirme ve başkalarının sihrini yok etme özelliğinden başka bir yeteneği gelişmemişti. En azından bu konuda eşittik.

Elbette, onun kanatları vardı ve benim yoktu ve benden neredeyse elli kat daha güçlüydü. Bu da Baraqiel'e büyük avantaj sağlıyordu.

Arkamdan gelen kanat seslerini duyabiliyordum, hızlandım. Kolay değildi. Koşmak için en uygun yüzeyin kum olduğu söylenemezdi, özellikle de ayağınızda bot varsa.

Baraqiel öldürmek için dalışa geçtiği sırada kendi ayağıma takılarak düştüm. Lucifer'ın kılıcı burnumun dibinde, kumun içinde parlıyordu.

Onu kavradım ve Baraqiel başka bir deneme yapacağı sırada ayağa kalktım. Gümüşi mavi gözleri öldürme isteğiyle deli gibi bakıyordu. Kılıcımı yanımda tuttum ve beni alıp havaya taşımasına izin verdim, elleriyle boğazımı kavramıştı.

Ona karşı mücadele etmedim ama kılıcımı kaldırarak tam göğsüne sapladım. Kalptaşının kılıcın etkisiyle parçalandığını hissettim ve o gece ikinci kez devasa bir ışık patlaması yaşandı.

Baraqiel'in elleri serbest kaldığı sırada kılıcı bırakmadım, ardından yeniden kuma düştüm. Kılıcın üzerine düşmediğim için şanslıydım. Hemen ayağa kalkarak Baraqiel'in düştüğü yere koştum. Göğsünden siyah kanlar durmaksızın akıyordu.

Bana baktı, yüzünde hem öfkeli hem de yorgun bir ifade vardı. "Lucifer'ın kendi kılıcının beni değil de seni seçtiğine inanamıyorum."

Bakışlarımı kılıca çevirdim, merak ediyordum. Nathaniel'ın bu kılıcı bana vermesi yalnızca bir tesadüf müydü yoksa kılıç bu fikri Nathaniel'ın aklına kendisi mi sokmuştu? Bir metal parçasının bu kadar düşünceli olabileceğini düşünmek oldukça ürkütücüydü.

"Evet, görünüşe göre kimsenin beklentisini karşılamıyorum," dedim. "Nedense düşmanlarım benim hakkımda fazla bir şey düşünmüyorlar."

İşi şansa bırakamazdım. Eğer canavarı öldü sanıp yalnız bırakırsan arkandan saldırıp seni bir kez daha öldürmeyi deneyeceğini öğrenecek kadar korku filmi izlemiştim.

Kılıcımı son kez kaldırdım ve Baraqiel ap Lucifer'ın kafasını vücudundan ayırdım. Bir kaç saniye sonra kafası ve vücudu çürümeye başladı, ta ki arkasında katransı bir tabaka bırakana kadar.

Kalıntının üzerine fazlasıyla kum döktüm ki gelip geçen kimse üzerine basamasın. Ayrıca bu durumda bile Baraqiel'in güneş ışığıyla kendini iyileştirebileceğinden korkmuştum.

Onu yeterince iyi gömdüğüme emin oldum ki kimse onu yanlışlıkla kazıp çıkarmasın. Sonuçta kış ayıydı ve burada birkaç ay boyunca daha çocuklar oyun oynamayacaktı. Güneş yükselmeye başlamıştı, bu da en az üç saattir dışarıda olduğumu gösteriyordu. Samiel ve Beezle uyanmış olmalıydı. Endişeye kapılmalarını istemiyordum.

Ne yazık ki sihrim hâlâ yoktu ve cep telefonum mutfaktaki seyahat çantasının içindeydi.

İç geçirdim, kumsalda ilerlemeye başladım. Eve kadar uzun bir yürüyüş olacaktı.

19

Eve gittiğimde, tahmin ettiğim gibi Beezle ayaktaydı ve tamamen çıldırmıştı. O, Samiel ve Gabriel kafa kafaya vermiş yemek masasında oturuyorlar, belli ki bir plan yapıyorlardı.

"Tarçınlı ekmek isteyen?" diye sordum, kapıdan başımı uzatarak.

Hepsi aynı şaşkın ifadeyle aynı anda bana baktılar. Beezle bana doğru uçarak geldi ve pençeli ellerini suratıma koyarak beni inceledi.

"Boyun bölgesinde yeni yaralar, ama başka bir şey yok," diye duyurdu. "Nerelerdeydin sen?"

Ben de yemek masasma oturarak onlara Baraqiel'i; Lucifer'ın oğlu olduğunu, kurtları öldürdüğünü, şekil değiştirebildiğini ve beni önce tuzağa düşürmeye ardından da öldürmeye çalıştığını anlattım. Ben anlattıkça Gabriel'in ifadesi daha da ciddileşti.

"Lord Lucifer'm soyundan birini daha öldürdün," dedi Gabriel. "Buna memnun kalmayacak."

"İnan bana, bunu çoktan düşündüm zaten," dedim, sağ elimi sallayarak. "Lucifer'ın duygularını fazla düşünmemeye çalışacağım. Midemi bulandırıyor."

Samiel havadaki elimi aldı, döndürdü ve inceledi. Ardından sorarcasına bana baktı.

Ben de bakakalmıştım. Daha önce fark etmediğim bir iz vardı. Bir dövmeyi andırıyordu ve Lucifer'ın kılıcının üzerindeki yılan şeklinin bire bir aynıydı. Ben baktığımda yılan bana göz kırptı.

"Bu olamaz," dedim. Kılıcı bıraktığım yere doğru yürüdüm. Ucu hâlâ Baraqiel'in vücudundan çıkan mavi-siyah sıvıyla kaplıydı.

Kılıcı kaldırarak incelemeye başladım. Yılan şekli yoktu. Yeniden elime baktım.

"Ciddi olamazsın," dedim. "Sanırım kılıç beni damgalamış."

"Belki de bu Lord Lucifer, Baraqiel'i öldürdüğünü öğrenince hayatını kurtarabilir," dedi Gabriel. "Zerachiel'in ve Nathaniel'm kılıcı taşıdığı uzun yıllar boyunca ikisini de böyle işaretlememişti."

"Biliyor muydun? Baraqiel'i?" diye sordum Gabriel'e.

Başını salladı. "Günahkârlar Baraqiel'i her zaman Lord Lucifer'ın ulağı olarak bildi. Kendisi hakkındaki gerçeği nasıl sakladığını bilmiyorum ama kimse Sabahyıldızı'nın diğerlerini kandırabilme yeteneğini sorgulamamalı. Sana daha önce de söylediğim gibi, o kanunları kendisi belirler."

"Doğru," dedim ve iç geçirdim. "Wade'i arayıp sorunu çözdüğümü söylesem iyi olacak. Ayrıca gelip sokaktaki cesedi alsa iyi olur."

"Sokaklardan söz etmişken," dedi Beezle düşünceli bir şekilde, "İkinci cesedi bulduğumuz sokaktaki portalı kimin oraya koyduğunu hâlâ bilmiyoruz."

Omuz silktim. "Belki Baraqiel'di. Belki de krallığı çabuk bir şekilde girip çıkabilmenin bir yolunu arıyordu."

Beezle başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil. O bölge onun krallığına yakın bir yerde değil çünkü."

"Bu hafta başka gizem çözebileceğimi hiç sanmıyorum," dedim. "Bunu da bilmeyelim artık."

"Bir sorunu görmezden gelmek, sonrasında senin peşine takılmasına neden olur," diye uyardı Beezle.

Haklıydı, genelde haklı olurdu zaten. Ama gerçekten başka bir araştırmaya niyetim yoktu. Portalın sırrı başka bir zamana kalacaktı.

Birkaç saat sonra Wade ve Jude ekip arkadaşlarının cesedini almak için geldiler. Cesedi daha öncesinde sokaktan kaldırıp arka bahçemdeki bir kulübeye kaldırmıştık. Bu da oldukça şüphe yaratacak bir durumdu ama komşularımdan hiçbiri fark etmemiş gibiydi. Gabriel sihir kullanarak sokakta kan ve cesetten kalan parçaları temizlemişti.

Wade ve Jude cesedi kamyonetlerinin arkasına kaldırdılar. Baraqiel diğerlerinde yaptığı gibi cesedi parçalarına ayıracak vakit bulamamıştı, böylelikle bu sefer cesedi gömebileceklerdi.

Wade başını sallayarak, "James'in hepimizi kandırabildiğine inanamıyorum," dedi. "Onun gerçek formunda olmadığını nasıl oldu da anlayamadık?"

"O Lucifer'ın iti," diye homurdandı Jude, ve bakışlarını bana çevirdi. "Aldatma özellikleri oldukça gelişmiştir."

"Bana bakma," dedim. "Ben Azazel'in *itiyim*."

"Ve Madeline Black, Baraqiel'i bize daha fazla zarar veremeden durdurdu. Bu yüzden ona minnet borçluyuz," dedi Wade, sesi biraz uyarıcıydı.

Jude çenesini kapattı ama yakın bir zamanda minnet duyacağını hiç sanmıyordum. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve yolcu koltuğuna oturdu.

"Jude'a aldırmamalısın," dedi Wade. "Onun... Lucifer'la pek de iyi sayılmayan bir geçmişi var."

"Her neyse," diyerek omuz silktim. "İnsanların benden hoşlanmamasına alıştım zaten."

"Jude nasıl düşünürse düşünsün, ekibimiz sana minnet duyuyor. İhtiyacın olduğu her zaman bizi çağırabilirsin, Madeline Black, sana yardım etmek için orada olacağız." Elini kalbinin üzerine koyarak başını yavaşça eğdi. "Sen bizim grubumuzun arkadaşısın."

"Teşekkürler," dedim. Birisi tarafından tehdit edilmek yerine iyi bir şekilde karşılanmak güzeldi. "Aynı şey sizin için de geçerli."

Wade gülümsedi. "Yeniden görüşünceye dek. *En Taro Adun!*"

"Ah, Wade?" dedim, o da dönüp bana baktı. "Tam olarak ne anlama geliyor?"

"'*En Taro Adun*' mu?" dedi Wade. "Bu söz StarCraft'tan."

"StarCraft mı?" dedim boş boş.

"En sevdiğim bilgisayar oyunudur," diye yanıtladı.

"O hâlde sen dünyanın en iri ineği olmalısın," dedi Beezle.

"Ekip liderliğini nasıl elde ettiğimi düşünüyorsunuz?" dedi Wade. "Ben en son StarCraft şampiyonuyum."

Hepimiz ona bakakalmışken o kamyonetine bindi, şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi, emin olamamıştım.

Jude dönüp son bir kez bana baktı. Avucumdaki yılan sanki onun bakışını tanımış gibi rahatsızca hareket etmişti, ardından yavaşça gözden kayboldular.

* * *

Bir kaç saat sonra Azazel beni aradı ve tüm hikâyeyi anlatmamı istedi. Görünüşe göre Amarantha'ya tokat attığım haberi hızlı yayılmıştı ve buna oldukça sinirlenmişti. Bir şekilde ona olayı anlatan kişi bir kaç önemli noktayı atlamıştı, ben de ona Gabriel'in kaçırılmasmdan Baraqiel'i öldürmeme kadar yaşanan her şeyi tek tek anlattım. Yalnızca Nathaniel'ın saldırısından bahsetmedim. Bu Nathaniel ve benim aramdaydı.

Anlatmam bittikten sonra bir süre sessiz kaldı. "Evet, Lord Lucifer'ın, Baraqiel'm ölümünü duyunca memnun kalacağını sanmıyorum ama görünüşe göre benim kortum ve Focalor'unki arasında çıkabilecek bir savaşı önlemişsin."

"Bir şey değil," dedim. "Antares'i aldın mı?"

"Oraya vardığımızda kafes açılmıştı ve Antares gitmişti," dedi Azazel.

Azazel'in beni göremeyeceğini bilsem de başımı salladım. "Yemin ederim ki kıyamet geldiğinde ve tüm yaşayan canlılar yeryüzünden silindiğinde Antares ayakta kalan son kişi olacak."

"Ve bana Gabriel'in kaybolmasını anlatmalıydın," diye lafı değiştirdi.

"Onu öldürürdün, ve ben bunu kabul edemezdim," dedim.

"Kendi seviyenden üstler hakkında fikir sahibi olmaya başlama, kızım. Hâlâ derece olarak benden düşüksün," dedi Azazel kızgınca. "Son söz bana aittir, sana değil."

Avucumun içindeki yılana baktım. "Benden derece olarak yüksek olduğunu sanmıyorum, Baba. Ve olası bir iblis ayaklanmasını önleyip labirentten şimdiye kadar sağ çıkabilen tek insan olarak değerimi fazlasıyla kanıtladığım için, bana biraz daha saygı göstermen gerektiğini düşünüyorum.

Senin tarafından itilip kakılacak bir çocuk değilim. Artık o şekilde davranmamı benden bekleme."

Azazel cevap vermemişti.

"Ah, ayrıca Nathaniel ile evlenmeyeceğim," dedim, ve telefonu kapadım.

Tamam, konuşmanın pek iyi geçtiğini söyleyemezdim ama artık Azazel ile uğraşmak istemiyordum. Bazen çocuk olduğum zamanlarda bir baba istemiş olduğuma akıl sır erdiremiyordum.

Arkamı döndüğümde Gabriel'in üzgünce bana baktığını gördüm. "Azazel ile bu şekilde konuşmamalısın. O hâlâ senin baban."

"Ve ben de hâlâ onun kızıyım," dedim. "Onun kölesi değilim."

Köle kelimesini kullanmasam daha iyi olacaktı sanırım. Bir süre ikimizin arasında asılı kaldı.

"Samiel konusunu ne yapacaksın?" diye sordu Gabriel.

Dönüp oturma odasına baktı, Beezle yarı Nephilim'i dama oyununda üstün bir başarıyla yeniyordu. Ama Ariell'in oğlu kuralları öğrendiği zaman Beezle'ın bu üstünlüğüne eminim ki bir son verecekti.

"Söylediğim gibi, burada kalacak," dedim yavaşça.

Gabriel yorgun bir şekilde Samiel'e bakıyordu. "Bir erkek kardeşim olduğunu öğrenmek çok ilginç."

"Ama yine de hoş bir şey, değil mi? Bir aileye sahip olmak?"

"Bilmiyorum," dedi Gabriel. "Aile üyelerim her zaman beni öldürmek istemiştir."

Buna verebilecek basit bir cevabım yoktu. Bakışlarımı sol elime, kalan üç parmağıma çevirdim.

"Seni iyileştirmeyi deneyebilirim," dedi Gabriel, yaralı elimi tutarak.

Onu Amarantha'nın ormanındaki kafesten kurtardığımdan beri bana ilk kez dokunuyordu. Aniden nefesim kesildi ve o da elimi bıraktı. Gözlerinin siyahlığında bir meteor yağmuru görüyordum.

"Bunu nasıl çözeceğimizi bilmiyorum Madeline," dedi Gabriel. "Böyle olamayız."

Başımı salladım. "Bunu her zaman söylüyorsun. Her şey değişebilir."

"Sırf istediğin için bir şeyin olacağını hiç sanmıyorum," dedi.

Labirentte olanları hatırladım, irade gücümle nasıl sağ kaldığımı. "Sadece bekle ve gör."

Bir kaç gün içinde sıradan rutinimize dönmüştük. Beezle her üç saniyede bir çörek isteyip Samiel için istediğini söylüyordu. Samiel'in görünüşe göre tatlıya yalnızca Beezle ile yarışabilecek derecede düşkünlüğü vardı.

Gabriel ve ben Samiel'e imza dilini öğretiyorduk. Şey, sanırım Gabriel bana ve Samiel'e öğretiyordu demem daha doğru olur. Samiel benden çok daha çabuk öğreniyordu.

İşe geri dönmüştüm ve genelde yaptığım gibi ruh topluyordum. J.B. son zamanlardaki tatlılık sınırlarını zorlayan hâlini bir kenara atmış ve onunla ne zaman konuşmaya çalışsam yine bir öküz gibi davranmaya başlamıştı. Annesinin kalesinde olduğumuz sürede bana söylediği hiçbir şeye güvenmemem konusunda beni bilgilendirmişti. Söylediğine göre, Amarantha bana yakın olabilsin diye ona büyü yapmıştı. Aslında tüm grup üyelerine büyü yapmıştı; her nedense yal-

nızca benim üzerimde işe yaramamıştı. Eğer Nathaniel bana saldırırsa ve ben de J.B.'ye dönersem başka bir yoldan Lucifer ile bağ sağlayabileceğini düşünmüştü.

"O hâlde yaptığın hiçbir şeyi isteyerek yapmadın?" dedim. Neden bu kadar canımı acıttığını bilmiyordum, J.B. yalnızca arkadaşımdı.

"Annem yalnızca amaçlarını koruyordu," dedi.

"Bu bir cevap değil."

"Bu senin alabileceğin tek cevap," dedi ve uzaklaştı. Hayatımdaki erkeklerin genel özelliğiydi bu.

Birbirimizi her gördüğümüzde tartışmamız neredeyse rahatlatıcıydı. Labirentte öleceğimi düşündüğü zaman yüzündeki ifadeyi unutmamı kolaylaştırıyordu ve sürekli bu duygunun gerçek mi yoksa Amarantha'nın büyüsü tarafından yansıtılan bir yalan mı olduğunu merak ediyordum.

Samiel ile çalışmadığımız sürece Gabriel beni görmezden geliyordu. Yeniden korumam olur mu diye ona sormamıştım. Aslında, ondan hiçbir şey istemiyordum. Aramızdaki şeylerin farklı olabileceğini ona göstermeye kararlıydım. Henüz buna inanıyor gibi görünmüyordu, ama üzerinde çalışıyordum. Birini yorarak bezdirmeyi olabilecek en iyi öğretmenden öğrenmiştim; sinir bozucu Gargoyle'ımdan.

Nathaniel, Baraqiel ile olan kavgamdan sonra bana farklı renklerde sekiz demet gül yollamıştı. Bu kadar fazla güzel çiçeği atmaya içim el vermemişti ama notları açmadan çöpe atmıştım. İşin içine o girdiğinde duygularımın karıştığını söylemem doğru olurdu.

Baraqiel'in kalıntılarının kumsala döküldüğü günden dört gün sonra hava mevsime göre sıcak ve güneşliydi. Beezle ve Samiel oturma odasındaki kanepede uyuyakalmışlardı. Beezle bu duruma alışmış görünüyordu.

Kendimi garip bir şekilde rahatsız hissediyordum, sanki bir şeylerin olmasını bekliyor gibiydim. Temiz hava almaya karar vererek ön verandaya çıktım. Dışarısı altmış derece gibiydi, üzerimdeki tişörtü çıkartarak askılılarımla güneş ışığının vücuduma değmesini sağladım. Bir kaç saniye gözlerimi kapatarak sıcağın tadını çıkardım.

Gözlerimi yeniden açtığımda, Lucifer önümde dikiliyordu. Oldukça sıradan görünüyordu. Kanatlarını uzun, siyah bir ceketin altına gizlemişti, altında ise mavi kot pantolon ve benimkilere benzeyen siyah ayakkabılar vardı. Ellerini cebine sokmuştu, surat ifadesi son derece doğaldı.

"Seni bekliyordum," dedim ve bunu söylediğimde doğru olduğunu biliyordum. Tüm gün boyunca geleceğini hissetmiştim.

"Bazen senin yüzünde Evangeline'i görüyorum," dedi. "Tam şimdi, yüzünü güneşe döndüğün zamanki gibi. Eskiden bana böyle bakardı, sanki onun güneşiymişim gibi."

Buna ne cevap vereceğimi gerçekten bilemiyordum, ben de onun verandada yanıma oturarak ayaklarını önüne doğru uzatmasını seyrettim.

"Görünüşe göre çocuklarımı öldürmek gibi bir hobi edinmişsin," dedi Lucifer.

"Ama tüm olanlara rağmen torununu koruyordum, bu da bir şey."

"Grigori'nin sana katılacağına pek emin değilim. Ramuell'in bir başka çocuğu olduğunu duyunca çok rahatsız oldular."

Lucifer'ın bu konu üzerinde çok fazla durmasını istemiyordum, özellikle de henüz Samiel için savaşmaya hazır değilken. Onu almalarından önce bir strateji belirlemem gerekiyordu.

"Her neyse," dedim. "Baraqiel'in senin çocuklarından biri olduğunu nereden bilebilirdim? Sanki her çocuğunun reklamını yapıyorsun da."

"Onun aile bilgileri, senin o şekilde davranmana engel olur muydu?" diye sordu Lucifer yavaşça.

"Aslında, hayır," diye itiraf ettim. "O sırada *beni* öldürmeye çalışıyordu."

Bir süre sessizce oturduk, ardından yeniden konuşan Lucifer oldu.

"Elin. Babanın sana söyleyip söylemediğini bilmiyorum. Parmakların zamanla yeniden oluşacak."

Kabuk bağlamış yaralara baktım. "Süper. Bir deniz yıldızına benziyorum."

"Davranışlarından oldukça etkilendim, Madeline. Elçim olmanı istediğimde böylesine bir sonucu beklemiyordum. Focalor'la ilgili büyük bir krizi engelledin ve Amarantha'nın benim kanımdan bir çocuk istediğine dair gizli niyetlerini açığa çıkardın. İkisi de bana karşı gelmelerinin cezasını çekecekler."

"Gerçekten hiç Amarantha ile anlaşma yapmayı istedin mi?" diye sordum merakla. "Çünkü bana öyle geliyor ki bunu gerçekten isteseydin, daha yetenekli bir anlaşmacı yollardın."

Lucifer anlaşılmaz bir şekilde gülümsedi. "Belki beklenen şey her zaman ustalık değildir. Ve belki de senin kendi başına neler yapabileceğini görmek istemişimdir."

"O hâlde bir testti?" diye sordum inanamayarak. "Labirentte neredeyse ölüyordum, biliyorsun."

Aniden elini uzatarak çenemin altını gıdıkladı. "Ama ölmedin. İraden, senin bildiğinden çok daha güçlü. Krallığım

için bir vârise ihtiyacım var, biliyorsun. Labirentte senin gösterdiğin gibi bir güç örneği gösterebilecek bir vâris."

"Ah, hayır," dedim, panik olmuştum. "Bunu düşünme bile. Neden oğullarından birini vâris yapmıyorsun? Belli ki her yerden fırlayacak kadar fazla sayıdalar. Ve gerçekten, binlerce yıldır hayatta olan bir ölümlünün, ölümlü ve yarı insan olan birini vâris yapmasının ne mantığı var?"

"Kimse gelecekte neler olacağını bilemez. Ve vârisim büyük güçlere sahip olmalı ki diğer kortlar benim kurallarıma saygı göstermeye devam etsinler."

"Yani temel olarak beni diğer günahkârlara göstermek için sınadın ve ödüllendirdin?" diye sordum. "Ve benim 'büyük güçlere sahip biri' olduğumu mu düşünüyorsun? Senin her şeyi bilen ve her şeyi gören kişi olman gerekmiyor muydu?"

"Sanırım benden değil de diğerinden bahsediyorsun," dedi.

Bana doğru eğildi, gözlerinin içinde güneşin alevlerini görebiliyordum.

"Benim krallığımda, benim sözüm kanundur. Vârisim yönetime geçtiğinde, o birey kendi kurallarını koyabilir."

Ne söylemeye çalıştığını tam olarak anlamıştım. Eğer Lucifer'ın krallığını ben yönetirsem, Gabriel'i serbest bırakabilirdim. Yorgun bir şekilde ona baktım.

"Son zamanlarda kontrol ettin mi bilmiyorum, ama benim adım Eve* değil."

Sağ avucumu açtı ve kılıcının beni damgaladığı yere dokundu. Bana göz kırptı ve bir anda bir elma şekli belirdi. Parlak kırmızı meyvenin üzerine avucumu kapadım, o da oturduğu yerden kalktı ve bir kedi gibi gerindi.

* Havva.

"Beni istediğin gibi yönetebileceğini düşünme," diye uyardım. "Biliyorsun, ben de satranç oynamayı iyi biliyorum."

Bana gülümsedi, bu cennet bahçesindeki yılanın gülümsemesiydi.

"O hâlde oyun başlasın."

HASRET KARDEŞ
e-kitaphane

KİTAPTA GEÇEN YABANCI KELİMELER

Nephilim: İncil'de geçen, "Tanrı'nın oğulları" ve "insanların kızları" arasındaki ilişkinin sonucu dünyaya gelen, "Kenan" bölgesinde yaşamış olduklarına inanılan devasa boyutlarda ve doğaüstü güçlere sahip yaratıklar.

Gargoyle: Mimari yapılarda su yolu olarak kullanıldığı gibi, Gargoyle'ın mitolojik bir canlı olduğuna inanılır. Gündüzleri taşlaşıp geceleri tekrar canlandığına inanılan Gargoyle'lar evlere ve samanlıklara bağlanırlarmış.

Portal: İki farklı bölge arasında ulaşımı sağlayan geçit, yol.

Troll: İskandinav mitolojisinde geçen doğaüstü yaratık. Dağlarda yaşayıp dağa insanları kaçırdıklarına, oldukça vahşi olduklarına ve belirli özellikleri dışında (sivri kulakları, oldukça uzun boyları) insana benzediklerine inanılır.

Grigori: Tanrı'ya olan sadakatlerini yitirdiklerine inanılan melekler. İnanışa göre ilk insanlara yardımcı olmaları amacıyla dünyaya gönderilen Grigori'ler, bu görevi yapmayıp yasaklanmış olan bilimleri insanlığa öğretmeyi amaçlamışlardır.